

အာသိကစက်စက်

ဦးမြင့်ကုန်းတောင်
သေမင်းတောင်

BURMESE
CLASSIC

အာသိကစက်စက် မုဆိုးပိုးချင်းဝတ္ထု ၈-ဆ

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပျက်စီးစေ	ဒို့အဝေး
တိုင်းရင်းသားစည်းမျဉ်းစည်းကမ်း မပျက်စီးစေ	ဒို့အဝေး
အချစ်အမြင်အာသာ တည်တံ့ခိုင်မြဲစေ	ဒို့အဝေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၈၀- ပြည်သူ့အကျိုး ပေါ်မူတည် အချစ်အမြင်အာသာ စောင့်ရှောက်ကြ
- ၈၁- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်သောအခါမှစ၍ နိုင်ငံတော်တိုးတက်မှုအတွက် စောင့်ရှောက် ထူထောင်သူများအား စောင့်ရှောက်ကြ
- ၈၂- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်မက်စောင့်ရှောက်သူများ ပြည်ပနိုင်ငံများအား စောင့်ရှောက်ကြ
- ၈၃- ပြည်တွင်းပြည်ပ အစွက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၈၄- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အဓိကထားပြီးလျှင်လည်းလုံခြုံမှုတရားရေး
- ၈၅- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ၈၆- ဖြစ်ပေါ်လာရမည့် ခွင့်ပြုချက်အရရှိရမည့်အခါမှစ၍ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ခု စတင်တည်ထောင်ရေး

မိသားစုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၈၇- စိုက်ပျိုးမှုစက်မှုအခြေခံ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍအားလုံးလည်း တက်ဖို့မြှင့်တင်မှုအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ၈၈- မန္တလေးတိုင်းစီးပွားရေးနှင့် မိမိပြင်ပ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ၈၉- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများပတ်သက်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ၉၀- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ခုလုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်း စီးပွားပြည့်ညက်စွာ သက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၉၁- တစ်မျိုးသားလုံး၏ နိမိတ်တရားနှင့် အကျိုးတရားကို ဖြည့်ဆည်းရေး
- ၉၂- အချိန်ကာလ စာတတ်မြောက်ရေးနှင့် ထင်တရားတရားအရပ်မျှား အဓိကထားလေ့လာရေး၊ အကျိုးတရားအောင် တစ်သိမ်းအောင်တက်ရေး
- ၉၃- မြို့သူမိမိတို့အား နိုင်ငံတော်ပြန်လှမ်းရေး
- ၉၄- တစ်မျိုးသားလုံး တစ်စုတည်းဖြစ်ပေါ်ရန် ပညာရပ် ဖြည့်ဆည်းရေး

ပြန်မပြောနားမထောင်
သေမင်းကောင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် • ၅၀၀၁၉၀၈၈၈
 မှက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ် • ၅၀၀၁၅၀၀၈၀၀

မှက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 သိန်းဝတ်

အတွင်းစာစီ
 မြစ်ခွဲစင်ကွန်ပျူတာ

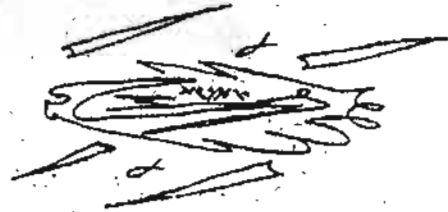
ထုတ်ဝေသူ
 ဦးသစ်လွင်(ကံ့ကော်မြိုင်စာပေ) အမှတ်(၁၁၃)၊ ရွှေပြည်သာလမ်း၊
 (၆)ရပ်ကွက်၊ သာကောစာပို့နှယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
 ဒေါ်မြမြ(၁၃၃၇၉)၊ ပထမမြို့နယ်(ပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ် (၂၄)၊
 တာဝတိံသာလမ်း၊ ပုဏ္ဏားတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး
 မြစ်ခွဲစင်စာပေ အမှတ် (၂၀၇)၊ ဒုတိယလမ်း(ယာ)
 ၃၂လမ်း၊ မင်းတပ်စာပို့နှယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၃၈၀၇၇၀

ပုံနှိပ်ခြင်း • ပထမအကြိမ်
 ထုတ်ဝေခြင်း • ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၈
 အုပ်စု • ၅၀၀
 စာနံရိုး • ၁၀၀

(၁)

(၂)

မွေးမေ၊ မွေးမေ၊

ဦးရေသေ၊

ပြီးတော့.....

သင့်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာမြစ်သည်

ဆရာသော်တာဆွေအား

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

Handwritten signature and a circular stamp.

(၃)

(၄)

ပြန်မပြောနားမထောင် သေမင်းကောင်

‘ကျလီ...’ ‘ကျလီ...’ ‘ကျလီ...’ ‘ကျလီ...’

‘ရွစ်... ရွစ်... ကျစ်... ရွစ်... တွစ်... ရွစ်...’

‘ငှက်သံလေးတွေက သာယာလိုက်တာ။ ကြည့်စမ်း...

လိပ်ပြာလေးတွေလည်း ဟိုဒီပျံနေကြတယ် အရောင်အသွေးစုံပဲ
အေး။ သစ်ရွက်၊ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်တွေကြားက တိုးလျလာတဲ့
အလင်းရောင်တန်းကြောင့် ဝိုဦးလှတာပေါ့အေး၊ ငါတော့ သည်
သမ်းခရီးလာရတာ သိပ်ကျေနပ်တာပဲ’

သို့ ပြောလာသည့် ‘မိငယ်’ကို ကျွန်မ သေသေချာချာ
ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမ အလွန်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတာပါကလား။
အင်းလေ... သူမက သည်လမ်းခရီးမျိုး သည်တစ်ကြိမ်ပဲ
ရောက်ဖူးတာကိုး။ ဦးတော့ တောစပ်ပဲရှိသေးတာ။ သည်ထက်
ဆက်လျှောက် တောတိုးကြမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် တောနက်သည်ထက်
နက်လာသည့်အလျောက် ဝှုံးဆန်းအံ့ဖွယ်များနှင့် ထပ်တွေ့ပါလေ

လျှင် သူမ သည်စကားမျိုး ပြောနိုင်ပါလေဦးမလား။ ကျွန်မတော့ တစ်ကြိမ်မက ကြုံခဲ့ဖူးသမို့ တောအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ ရလေခြင်းကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင်နေလိုက်ချေတော့၏။

‘ဟဲ့... ငါတို့တွေ နုသွားမှာ ညည်းအဖေရဲ့ ဆင်စခန်း မဟုတ်လား’

‘အေးလေဟယ်’

‘နီးပြီလား၊ ညည်းအဖေ လာကြိုမယ်ဆို’

သို့ပြောလာသည့် မီးငယ်ကို ကျွန်မ စေ့စေ့ကြည့်လိုက် ချေပြီး...

‘ဟင်... ညည်းပဲ ငါတို့တွေ လမ်းလျှောက်ချင်တယ် သစ်ပုပ်ပင်စခန်းထိ လျှောက်ကြမယ်၊ အဲဒီကနေမှ ကြိုနေခိုင်းဆို နီကြောင့် ငါ ‘ညည်းပြောသလို စီစဉ်ထားတာပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါက အမှတ်တမဲ့ ပြောမိတာပါ။ ဟဲ့... နေဦး မေးရပါဦးမယ်၊ အခု ငါတို့ကို လမ်းပြလုပ်ပေးတဲ့ သူက ဘယ်သူတုံး’

မိငယ်က သို့ပြောပြီး သူမတို့ရှေ့မှ လျှောက်နေသော လမ်းပြကို လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ခွန့်သာ ရှိချိန် မည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်အနေအထားက မော်ဒယ်ဘွိုင်းကဲ့ သို့ ကြည့်ကောင်းပေ၏။ ဆံပင်က ဖားလျားဖြစ်သည်။ ဂျင်း ဘောင်းဘီအရှည်ဖြင့် ကြည့်လိုတော့ကောင်း၏။

အဖြူရောင်လက်ရှည်ကို ဝတ်ထားပေမင့် မြားကိုင်းကို ကျော၌ စလွယ်သိုင်းထား၏။ ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မြားဘူး ဝါးပလိုင်းကြီးအတွင်း မြားတံအပြည့်နီးပါး ရှိချေ၏။

တကယ်တော့ ခြေလွတ်လက်လွတ် လျှောက်သွားနေ ခြင်း ဖြစ်၏။

‘သစ်ပုပ်ပင်စခန်းဆိုတာ နီးပြီလား’

မိငယ်က စကားမရှိ စကားရှာ လှမ်းမေးလိုက်၏။

သို့ မိငယ် အသံကြောင့် သူသည် ရှေ့သို့သွားနေရာမှ လှည့်ကြည့်လာချေ၏။ ပြုံးသည်လည်း မဟုတ်။ တည်တည်ကြီး လည်း မဟုတ်။

အလိုလေး... ကြည့်စမ်း။ နှာတံစင်းစင်း၊ မျက်လုံးပြူး ပြူး၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါး ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။

ယောက်ျားပီသသူပါကလား။

‘မလျှောက်နိုင်လျှင်ဖြင့် ရှေ့နားကျ နားကြတာပေါ့၊ နို့ပေမင့်လို့ သိပ်အကြာကြီးနားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဦးလေးက ခင်ဗျားတို့ကို နေမဝင်ခင် သစ်ပုပ်စခန်းအရောက် ခေါ်ခဲ့ရမယ်လို့ မှာထားလို့ပါ’

သို့သာပြောပြီး သူသည် ရှေ့ဆက်တောတိုးသွားပြန် လေ၏။

မိငယ် မည်သည့်ခွန်းတုံ့စကားမျှ မပြောဖြစ်တော့ချေ။

‘ကောင်မ စပ်စုလိုက်တာ။ ညည်းအကြောင်း ငါတို့

မသိဘူးမှတ်လား၊ ဟင်း... ဟင်း... သက်သက်မဲ့ စကားမရှိ
စကားရှာ ပြောလိုက်တာပဲ။ မိငယ်ရယ် အဲဒီအကောင်ကလည်း
ငါတို့ကို ရှိတယ်လို့တောင် မမှတ်ဘူးနော်'

သို့ မိနိုင်က ပြောလေ၏။

မိနိုင်ဆိုသည်မှာ ကျွန်မတို့၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်ချေ၏။ သည်လမ်း သည်ခရီးကိုကို အစဖော်ခဲ့သည်မှာ မိနိုင်
နှင့် မိငယ်တို့ ဖြစ်ချေ၏။

'ဟဲ့... ငါက သည်နေ့ကျောင်းပိတ်လျှင်ဖြင့် အပါးဆီ
ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ အပါး နေမကောင်းဘူး'

သို့ ကျွန်မပြောလိုက်တော့...

'နင်ပြန်လျှင် ငါတို့ အလည်လိုက်ခဲ့မယ်ဟာ'

မိနိုင်က ပြော၏။

'မဖြစ်ဘူးထင်တယ်'

'ဘာလို့တုံး'

'ငါ ပြန်မှာ၊ လှည်းကူးမဟုတ်ဘူး၊ အပါးရှိတဲ့ ဆင်
စခန်းကို'

'ဟေ... ဘာရယ်၊ ဆင်စခန်း ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် မိငယ်ရဲ့၊ ငါ့အပါးက ရေနက်ကြီး ဆင်
စခန်းမှာ ရှိတယ်၊ အခါတိုင်းလို ငါ ရွာပြန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊
ဒါကြောင့် သည်တစ်နေ့ အပါးနေထိုင်မကောင်းလို့ တောထဲမှာပဲ
ရှိနေတာ၊ ငါပြန်လာလျှင် တောထဲပဲလိုက်လာဖို့ ပြောထားတာလေ'

'ဟယ် ... ဆင်စခန်းဆိုတော့ ဆင်တွေအများကြီး
တွေ့ရမှာပေါ့'

'ဒါတော့ ဒါပေါ့ မိစန်းရယ်၊ နို့ပေမင့် မလိုက်ချင်ကြ
အဲဒါနဲ့ ခရီးက ကြမ်းတယ်၊ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ အန္တရာယ်
များတယ်'

ကျွန်မ သူတို့ကို သို့ပြောလိုက်မိတော့၏။ သို့ငြား...

'ဘာလဲ 'ငါတို့ကို မခေါ်ချင်လို့လား၊ သည်မယ် မိသဲ
ငါတို့က ညည်းကို အင်မတန်ခင်ကြတာကလား၊ ဘာလဲ ညည်း
က ငါတို့နှစ်ယောက်ကို မခင်ချင်ပေဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ကောင်မတွေရယ်... အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
ညည်းတို့သဘောနဲ့ ညည်းတို့ လိုက်ချင်သပဆိုလျှင်ဖြင့် လိုက်ခဲ့
ကြချေ၊ ငါက ပိုတောင်ကြိုက်သေးတယ်'

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည့် မိစန်းနှင့်
မိငယ်တို့သည် ကျွန်မ အိမ်အပြန်ခရီးစဉ်တွင် ပါခဲ့ကြခြင်းဖြစ်
သ၏။

သို့ဆိုတော့ လှည်းကူးသို့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်လောက်
အရောက်ကြ၏။ ထိုမှသည် အပါး၏စဉ်မှဖြင့် လမ်းပြတစ်
ယောက်ရောက်လာသည်တွင် သူနှင့် အပါးတို့ ဆင်စခန်းထွက်ခဲ့
ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

လမ်းပြဖြစ်သူသည် အပါး၏ စိတ်ချယုံကြည် အားကိုး
သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။

‘ဖိုးမူ အပါးလွှတ်လိုက်တာ၊ အပါးရဲ့ အားကိုးအားထား ရသူပဲ၊ စိတ်ချလက်ချ လိုက်ခဲ့ကြလို့ရတယ်၊ အပါးအတွက် ဝီစကီသုံးလုံးလောက် ဝယ်ခဲ့ပါ၊ အပါးရဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် လည်း အပါးဆီလာကြဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ ဝီစကီကြိုက်တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်ပါ’

သို့ အပါး လူကြုံပြောလာခြင်းကြောင့် ကျွန်မသည် အပါးအတွက် ဝီစကီသုံးလုံး ဝယ်လာလိုက်ချေ၏။

သည်သို့ဖြင့် သည်လမ်း သည်စခန်း ရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် အခြား ဘာမျှတော့ မစဉ်းစားပါတော့ချေ။ အပါးထံ ရောက်လျှင်ဖြင့် အားပါးတရ နားပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးသာ ရှိချေ၏။ သည်တွက်မှု တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းခြင်း ကြောင့် သည်လမ်းလျှောက်ခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် ညောင်းညာခြင်း ဖြစ်လေရပေပြီကော။ မိစန်းနှင့် မိငယ်က အမြင်သစ်၊ အတွေ့ အကြုံသစ်ကြောင့် ပျော်နေကြဟန်နှင့် မောပန်းရမှုန်းမသိကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သူမတို့နှစ်ယောက်သည် တောတောင်၏ သာယာနေ့ကို သဘောအကျကြီး ကျနေကြခြင်းသာ ဖြစ်တော့၏။

တောတောင်၏ ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသည့် အပြုအမူများနှင့် မကြုံရလေခြင်းကြောင့် ကျွန်မလည်း စိတ် သက်သာရနေခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ အလာခရီးသည် လမ်းတစ်ဝင်

(သစ်ပုပ်ပင်စခန်းနှင့်) ရောက်လောက်ပြီဟု တွက်မိချေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သည်မယ် နားကြမယ်’

လမ်းပြက သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်မ လွန်မင်းစွာ ကျေနပ်သွားမိ၏။ ခဏတဖြုတ် ကျွန်မ နားလိုပေပြီ။

မိစန်းနဲ့ မိငယ်တို့ နှစ်ယောက်သည်လည်း ဘာပြော ပြော ရွှင်လန်းနေကြပေမည် ညောင်းညာခြင်းတော့ ရှိကုန်ကြလေ ခြင်းဖြစ်မည်။ သို့ နားကြမည် ပြောလိုက်သည်နှင့် သစ်ပင်တစ် ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဖြစ်တော့၏။

‘အား... အခုမှ ညောင်းစုန်းသိတယ်’

မိစန်းက သို့ ပြောလည်းပြော ခြေလက်ဆန့်လိုက်လေ ပြီး သစ်ပင်ကို ကျောစီချလိုက်တော့၏။

ကျွန်မသည် ခါးမှရေဘူးကိုဖြုတ်၍ မော့သောက်လိုက် လေပြီး ‘သောက်ကြဦးမလား’ ဆိုလျက် မိစန်းနှင့် မိငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အလိုလေး... ကောင်မတွေ မျက်လုံးအစုံ နှိတ်ထားရာမှ ခေါင်းခါပြလာကြ၏။

‘လှည်းကူးကနေ နံနက်စာပဲ စားခဲ့ကြရလို့ ဆာနေကြ ပြီထင်တယ်’လို့ လမ်းပြက ပြောလာလေ၏။

‘ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ’

‘ခင်ဗျား ရေချည်း တစ်လမ်းလုံးသောက်လာတာလေ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်မ ရှက်သွားမိတော့၏။ သို့ကြောင့် မိတ်နာကို လွှဲလိုက်ရချေ၏။

‘နေဦး... ဟိုးနား သည်နား စားစရာသွားရှာချေဦးမယ်’
သို့ဆိုလျက် လမ်းပြသည် စလွယ်သိုင်းထားသော
လေးကိုင်းကိုချွတ်၍ ကျောပိုးလွယ်ထားသည့် မြားဘူးတွင်းမှ
မြားတံတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်သွားကာ ကျွန်မတို့အပါးမှ ထွက်
သွားလေတော့၏။

‘ရှင် ကျွန်မတို့ကို ပစ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်
ဟင်း... ဟင်း...’

အလိုလေး... ကောင်မစုတ် ကြည့်စမ်း။ လမ်းပြက
စကားမရှိ စကားရှာပြောလိုက်တာပါကလား။ မိငယ်အကြောင်း
ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ယောက်ျားချောချောလေး
တွေလျှင် အတင်းဝင်ရောတော့တာပဲ။ ခုလည်းကြည့်။ အပါးခံ
လက်ရုံး ကောင်လေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်ပါရဲ့။ သူမို့ အဲဒီ
စိတ်ရှိတာ။ လမ်းပြက ယောက်ျားကောင်းပီသပါရဲ့။ ခပ်မိုက်မိုက်
ဖြစ်ပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် တောသားဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှာတုံး
အင်းလေ... တောသားဆိုပေမယ့် အသားလတ်လတ်လေးပဲကိုး

‘ကျွန်တော် သည်နားတင်ရယ်ပါ။ စိတ်ချပါ ခင်ဗျား
ကို ဦးလေးဆီအရောက် ခေါ်သွားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိ
တယ်။ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့တွေ ဘယ်သူမှ မှဲ့တစ်ပေါင်
မစွန်းစေရပါဘူး’

‘မှဲ့က ဘယ်လိုလုပ် စွန်းမှာလဲရှင်၊ သွေးစွန်းလျှင်သာ
စွန်းပေမပေါ့၊ ခစ်... ခစ်...’

မိငယ်ရယ် အပြောကြမ်းလိုက်တာ။ တောသားဆိုပြီး
သူ စွတ်ပြောနေတာပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်မ မိငယ်ကို
နှုတ်ခမ်းစူးကြည့်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲအေ... သူလည်းပဲ ဘာသိတာမှတ်လို့’

မိငယ်က သို့ ပြန်ပြောလာခြင်းကြောင့် ကျွန်မ ဘာမျှ
မပြောလိုတော့ပြီဖြစ်၍ မျက်နှာလွှဲလိုက်ချေတော့၏။

လမ်းပြသည် မိငယ်ကို ရှိတယ်လို့ပင် မထင်မှတ်လေဘဲ
ရှေ့ဆက်လိုသာ သွားနေသဖြင့် ကျွန်မသည် ကြားမှ မခံရပ်နိုင်
အောင် ဖြစ်သွားမိတော့၏။ ကြည့်စမ်း... တောသားက ကျွန်မ
သူငယ်ချင်း မြို့ကြီးသူ ပညာတတ်ကို အဖက်မလုပ်သည့်သဘော
ပါကလား။

‘တောက်...’

ကျွန်မ မကျေမနပ် တောက်ခေါက်လိုက်လေပြီး...

‘ညည်းကိုက မာနမရှိဘူး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ တောသား
ကောင်ကို စိတ်ဝင်တစား လိုက်ဖားနေရတယ်လို့’

သို့ ကျွန်မ မကျေမနပ် ပြောလိုက်၏။

‘ဟဲ့... နင် အသာနေစမ်းပါဟယ်၊ သူလို တောသား
မပြောနဲ့၊ မြို့သားလူလည်ကောင်တွေ မာနကောင်တွေတောင်နော်
ငါ့ကို လာကပ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ အချိန်နည်းနည်းပေးကြည့်
စမ်းပါ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

သို့ ပြောလာသည့် မိငယ်ကို ကျွန်မ ယူပါသည်။

တကယ်တော့ မိငယ်သည် မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်မထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပကျော့ရှင်းသူ ဖြစ်၏။ သရိုးစတက်ဆံပင်ပုံလေးသည် ခုခေတ်အနေဖြင့် ခေတ်နောက်ကျသည်ဆိုပေမည် မိငယ်နှင့်တော့ လိုက်ဖက်ညီလှချေ၏။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းစိုစိုပြည်ပြည်လေးက ‘ပုရိသယောက်ျား’တို့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းအားတစ်ခု ဖြစ်ချေ၏။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကို သူသည် နှုတ်ခမ်းနီ ဘာအရောင် ဆိုးဆိုး ကြည့်လှပေသေးတော့၏။ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းလေးသည် လည်း ပန်ရလွန်းလှပါပေ၏။

အရုပ်အမောင်းကလည်း ပြောစရာမလို။ ငါးပေခြောက်လက်မခန့် ရှိချေ၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်လျှင် ပိုလိုက်ဖက်သည်ဟု သူငယ်ချင်များက ပြောကြသည်ကြောင့်လားမသိ။ သူမကို ဂျင်းဘောင်းဘီဖြင့်သာ အတွေ့များရလေ၏။

ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမသည် မိန်းမ ‘ကုန်ကြွေ’ဆိုတာ မရှိပါချေ။

ပရမ်းပတာတော့ဖြင့် မဟုတ်။ ပါးစပ်စည်းမထားသူသာ။ ခဏမျှ သူ ကြည့်မိဖြစ်၏။ သို့ဆိုသလို ယောက်ျားသား ပုရိသတို့ကို လျှော့တွက်တတ်လေသူ ဖြစ်၏။

အင်း... မိငယ်တွင် ဉာဉ်ဆိုးတစ်ခုသာရှိ၏။ သူမကို တွေ့တွေ့ချင်း ချဉ်းကပ်လာသည့် ယောက်ျားတို့ဆိုပါလျှင် လှည့်

၍ပင် ကြည့်သူမဟုတ်။ အထင်သေးသွားတတ်၏။ ယောက်ျားဆန်မရှိသူ အလှတရားပေါ်တွင်သာ စိတ်ဝင်စားတတ်မည့် ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားလို့ တွက်ထားတတ်သူ ဖြစ်ချေ၏။

အဲ... သို့ပေမည် သူ့ကို လုံးဝရမစိုက်တတ်သည့် ယောက်ျားများကိုမူ သို့ဆိုသလို စတင်ချဉ်းကပ်တတ်ပေ၏။ ဦး သူ့ကို အောက်ကျိုလာပါလျှင်...

‘Get out’ လုပ်တတ်ခြင်းမင်။

အင်း... အပါးရဲ့ လမ်းပြတော့ မိငယ်၏ သားကောင်ဖြစ်သွားရပြီပေါ့။ ခုတော့ အပါး လမ်းပြက မိငယ်ကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြပါကလား။ မိငယ်ကလည်း ဆေးသူမဟုတ်။ သူမ၏ အလှတရားအပေါ် ဥပေက္ခာပြုလေသူမို့ မကျေမနပ် ညီတိမနိုင်ခဲမရဖြစ်နေဟန်ပင်။ သို့ငြား မိငယ်သည် ဟန်ဆောင်ဘာင်းလွန်းသူ ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်မတို့သည် အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိငယ်အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ အသိဆုံးဖြစ်နေသည်။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... သည်ကောင်တော့ မိငယ် ပညာပေးတာ ခံရတော့မယ်’

သို့ဆိုသလို မိစန်းက ပြောလာလေ၏။

‘စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့’

သို့သာ ကျွန်မက ပြောရပေမည် တကယ်လည်း မိငယ်

က အောင်နိုင်သူ ဖြစ်လာပေဦးမည်ကို သိထားပြီဖြစ်ချေသည်။

‘ဟဲ့... ညည်းတို့ ငါ့အပေါ် ယုံလား’

မိငယ်က ပြောလာချေ၏။

‘ဘာတုံးဟ’

‘ဪ... ငါ တကယ်ပဲ သူ့အပေါ်မှာ မတိမ်းညွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ’

‘မိငယ်ရယ် ငါတို့ သိပြီးသားပါ။ ဘာလို့ အဲဒီစကား ပြောရတာတုံး’

‘ဟဲ့... ငါ သူ့ကို အမျိုးမျိုးပညာပြတော့မှာလေ။ ဒါကို ညည်းတို့က ငါ့ကို စိုးရိမ်နေကြမှာစိုးလို့ပါ’

‘အဲလိုလည်း မစိုးရိမ်ပေါင်’

‘ညည်းက စိုးရိမ်စရာမှ မရှိပါဘူးဟယ်။ မြို့သား လူလည်ကောင်တွေတောင် ညည်းနဲ့တွေ့လျှင် ပြာသွားကြတာချည်း မဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့’

‘ဖြောင်း...’

သို့ဆိုလျက် မိငယ်သည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နှင့် လမ်းဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြတော့၏။

‘ဘုတ်...’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

ဘယ်အချိန်က လမ်းပြ ပြန်ရောက်နေသည် မသိ။ ကျွန်မတို့သုံးဦးရှေ့သို့ ချေကောင်ကလေးကို ပစ်ချလာတော့၏။

‘ဒါ ရှင်ပစ်လာတာလား’

မိငယ်က သူ့ကိုကြည့်လိုက်၊ ချေကောင်သေလေးကို ကြည့်လိုက် လုပ်လေပြီး သို့ မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ကြွားဝါချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဆာနေတာသိလို့ စားရအောင် သွားပစ်လာတာ’

သို့ဆိုတော့ မိငယ်ရော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပါ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။

‘ကဲ... ခဏနားကြချေဦး၊ သည်ကော့ခိုက်ကို အသား သွားဖျတ်ချေဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် လမ်းပြသည် ချေကောင်သေကို ပြန်ကောက်ယူသွားလေတော့၏။

‘ကျွန်မ ကြည့်ချင်တယ်’

‘ရတယ်’

သို့သာပြောပြီး သူသည် နောက်လှည့်မကြည့်။ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လျှောက်သွားလေတော့၏။ မိငယ်တစ်ယောက်က ပျာကသီ ထလိုက်သွားချေသဖြင့်...

‘ဟဲ့... ငါတို့လည်း လိုက်မယ်’

ကြား နောက်ဆုံးတော့ ပလုတ်ပလောင်း စားဖြစ်သွားကြတော့
၏။

ထိုသည်ကို သူက သဘောကျနေဟန် တူချေ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သို့သော်လည်း မိငယ်က စကားမရှိ စကားရှာ သူ့ကို
ပြောလိုက်ချေ၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး... အမြင်ကတ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

သူက မိငယ်ကို မတူသလို မတန်သလိုပါပဲကလား။ အသည်း
ယားလိုက်တာလေ။ ကျွန်မ သူ့ကို ခေါင်းကဆံပင်တွေကို
ကုတ်ဆွဲလို့ မြေကြီးနှင့် ဆောင့်ပစ်လိုက်ချင်တာ။

‘ဟင်း...’

သို့တော့ မကျေမနပ် အသံထွက်သွား၏။ ထိုသည်ကို
သူ သိလိုက်ဟန်တူ၏။ စိတ်ဆိုးခြင်း အမှုအရာတော့ဖြင့် လုံးဝ
မတွေ့ရပေပြား သူသည် ကျွန်မတို့ကို သရော်ပြီး ပြုံးပြလာ
လေ၏။

‘ညည်းဖို့လို့ အဖက်လုပ်ပြီး သွားသွားစကားပြောနေ
တယ်’

သို့ ကျွန်မက မိငယ်ကို ကြိတ်၍ မာန်မဆူလိုက်၏။
သည်တော့ မိငယ်က မချီမချင်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လာလေပြီး...

‘ငါ သည်းညည်းခံလိုက်ပါဦးမယ်၊ သည်ကောင် ဘာ
သားနဲ့ထုထားတာမို့လို့လဲ၊ ညည်းတို့ မယ့် စောင့်ကြည့်ကြပါချေ။’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်မနှင့် မိစန်းလည်း လိုက်သွားကြလေ
တော့၏။

‘ရက်စက်လိုက်တာဟယ်’

လမ်းပြမှဆိုး ချေကောင်အသားဖျက်နေသည်ကို ကျွန်မ
တို့ ဝိုင်းကြည့်နေသည်မှ သို့သော်လည်း မိငယ်က ပြောလိုက်လေ
သဖြင့် သူသည် ကျွန်မတို့ကို လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

‘ညည်းတို့ ဒါပဲစားရမှာလေ’လို့ ပြောလာလေ၏။

သည်တော့ ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်မိကြတော့၏။ ကျွန်မတို့ ဆာလောင်နေပြီကော။
ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ထိုချေသားမီးကင်ကိုသာ
စားလိုက်ကြရတော့၏။ ပထမတော့ ချေကောင်လေး၏ သနား
စရာအဖြစ်ကို မြင်ယောင်နေသည်နှင့် အတော်နှင့် စားမဝင်ခဲ့

သူ ငါ့ခြေသလုံး လာဖက်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဟင်း... ဟင်း...
ဟင်း...'

သို့ မိငယ် ပြောပေမင့် ကျွန်မ မယုံကြည်ပါတော့ချေ။
တောသားကောင်က ဘာသိတာမှတ်လို့၊ ဘာခံစားတတ်မှာမို့တုံး။
သို့ကြောင့်...

'မိငယ်ရေ သည်တစ်ပွဲတော့ ညည်း တကယ်ကို ရှုံးနိုင်
တယ်နော်'

လို့ ပြောလိုက်လေတော့၏။

မိငယ်က သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေသည့်ပုံပင်။

'ဖြစ်နိုင်လျှင် ညည်းရုံစီမံကိန်း ဖျက်သိမ်းစမ်းပါဟယ်'

မိစန်းကလည်း တားချေ၏။

'မိငယ်ပါဟယ်... နင်တို့ ငါ့အကြောင်းမသိတာလည်း
သည်ကောင် တောသားကောင်ဆိုပေမင့် သွေးနဲ့သားနဲ့
လူသားပါပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟင်း... ဟင်း...'

'စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့'

မိငယ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ တား၍မရပါတော့ချေ။ သူ
ကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရမည်ကိုသာ စဉ်းစားနေတော့၏။ သည်
တော့လည်း...

'ရှိကြတော့ဟယ်... ငါတော့ မပြောတော့ပါဘူး၊
အင်းလေ... ငါတို့က စိုးရိမ်လွန်နေတာပါ၊ မိငယ်ဘဝမှာ မိငယ်
ရှုံးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ကို အောက်ကျိုးသွားခဲ့ရ

တယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးလေ၊ သည်ပွဲမှာလည်း မိငယ်ဟာ မိငယ်ပဲ
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'ကဲ... ကဲ... စားလေ၊ ပြီးလျှင်ဖြင့် သွားကြမယ်'

သို့ သူက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်မတို့သည်လည်း ထို
နေရာမှ ထလိုက်ကြလေ၏။ သို့ဆိုတော့ သူသည် ရှေ့မှ တောတိုး
သွားလေ၏။ သူ့နောက်မှ မိငယ် ကပ်လိုက်သွား၏။ သည်
ကောင်မ သူ့ကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်းလိုက်
သွားဟန်တူချေ၏။ ကျွန်မနှင့် မိစန်းကတော့မူ နောက်မှ
ဖြည်းလေးသောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လိုက်သွားကြသည်ဆိုငြား သူ့ကို
မျက်ခြည်မပြတ်အောင်တော့ လှမ်းကဲ၍ကြည့်နေရတော့၏။

'အား...'

သို့ရှိစဉ် မိငယ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်
မသိ။ ရှေ့သို့ လျှောက်လှမ်းနေရာမှ မှောက်လျက်လဲကျသွား၏။

'ဟာ... မိငယ် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ'

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်သာ ရှိနေသေးသော ကျွန်မနှင့် မိစန်း
သည် မိငယ်ရှိရာသို့ အပြေးကလေး သွားလိုက်၏။

'ဟယ်...'

'ဟင်...'

ကျွန်မတို့ အတော်ကလေး နောက်ကျသွားဟန်တူချေ
၏။ မိငယ်ကို သူက ပွေ့ပိုက်ထားပြီး ဖြစ်တော့၏။

'ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး'

‘ခလုတ်တိုက်မိတာ’

‘ဘယ်နာသွားတုံး’

‘ဟင့်အင်း...’

မိငယ်က သို့ပြောလာသည်တွင် သူသည် မိငယ်ကို ပွေ့ပိုက်ထားရာမှ ရုတ်တရက် လွှတ်ချလိုက်တော့၏။

‘အင့်... အား...’

‘အလိုလေး... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာပါလိမ့်’

သို့ကြောင့်...

‘ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ခလုတ်တိုက်မိလို့ နာကျင်နေမှာပေါ့၊ ဒါကို ရှင်က ကိုယ်ချင်းမစာ လွှတ်ချလိုက်ရတယ်လို့ရှင်’

သို့ ကျွန်မက ပြစ်တင်စကားပြောလိုက်ပြီး သူ့ကို စိန်းစိန်းကြီးဖြင့် ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

သည်သူက နှုတ်ခမ်းလေးရွဲ့လိုက်ချေပြီး...

‘မိန်းမ ပီသတယ်၊ မူလဂျီသွန်နီလုပ်နေတာဗျ၊ ကျုပ်လို့ လူမျိုးက ဒါမျိုးကို ရွံတယ်၊ မုန်းတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ဗျာ နို့ကြောင့် လွှတ်ချလိုက်တာလေ’

သို့ဆိုတော့ ဟုတ်သလားလို့ မိငယ်ကို ကျွန်မနှင့် မိခင်က လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

မိငယ်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို သဘောပေါက်သွားသည်တွင် မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်ပေါ့။

‘ဟဲ့... ငါတော့ မိငယ်ကို စိတ်ပျက်သွားတယ်ဟယ်’

သို့ မိစန်းက ကျွန်မကို ပြောလာချေတော့၏။

‘သူသဘောသူဆောင်တာပဲလေ၊ အေး... ငါတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သည်ကောင်ကို ခပ်စေးစေးနေလိုက်ကြတာပေါ့၊ မိငယ်က သူသဘောသူဆောင်ပဲလေစေပေါ့’

သူသည် ကျွန်မတို့ကို လှည့်၍မကြည့်။ လျှောက်ထွက်သွားသော သူ့ခြေလှမ်းများ မြန်လွန်းသည်ကြောင့် ကျွန်မတို့သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ်စေရန် ဂရုတစိုက်မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လိုက်သွားကြရချေ၏။ သို့တောင်မှ...

‘သစ်ပုပ်ပင်စခန်းကို ညနေဝင်ရီသရောအချိန် မရောက်ခင် အရောက်သွားရမှာမို့ ခင်ဗျားတို့ မြန်မြန်လျှောက်ခဲ့ကြချေ။ ညဉ့်နက်မှ ရောက်သွားလို့ကတော့ ဆင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်မကို အပြစ်ပြောချေဦးမယ်’

လို့လည်း အော်ပြသွားသေး၏။

‘အပါးကိုတော့ အကြောက်သားကလား’

သို့သာ ကျွန်မ ထွက်လိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် တစ်ကြောဆင်း၊ နှစ်ကြောတက်၊ တစ်မြောင်ဖြတ်ဖြင့် သစ်ပုပ်ပင်စခန်းဆိုသည့်နေရာကို ညနေမစောင်းမီ ရောက်သွားကြ၏။

သို့ငြား ကျွန်မတို့ လွန်မင်းစွာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရတော့

သစ်ပုပ်ပင်စခန်းတွင် အပါး ရှိနေလေ၏။ အပါးနှင့် အတူ ဧည့်သည်မှဆိုးနှစ်ယောက်လည်း ရှိနေချေတော့၏။

‘ဟာ... ဖိုးမူတို့ လာပြီ ဆရာလေး၊ သူက ကျုပ် သမီးလေ၊ ကျန်နှစ်ယောက်က သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ’

သို့ အပါးက မိတ်ဆက်ပေး၏။ မှဆိုးနှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေလေတော့ ၏။

‘ပင်ပန်းနေကြပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’

သို့ဆိုသလို တစ်ယောက်သောမှဆိုးက မေးလာချေ၏။

‘လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာ ပိုပါတယ်’

သို့ဆိုသလို မိစန်းက ဖြေလိုက်သဖြင့် အပါးနှင့် မှဆိုး နှစ်ယောက် ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လာ ကြတော့၏။

‘ကလေးမ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာတုံး’

သို့ဆိုတော့ မိငယ်က...

‘ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် က သည်လမ်းခရီး စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ လိုက်လာကြတယ် ဆိုပေမယ့် တောတိုးခရီးကြမ်းတွေ လာရသွားရတော့ ခရီးတစ်ခု ရောက်နီးနီးနဲ့ လျှောက်ခဲ့ကြတာကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းတာပိုတယ် လို့ ပြောလိုက်တာပါ’

တော်ပါသေးရဲ့။ နို့မဟုတ်ပါက အပါးသည် ကျွန်မတို့

ကို ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြသည် မေးလာပေတော့မည်။

သည်ခါ သူလွတ်လိုက်သည့် လမ်းပြမှဆိုးကြီးကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်မိလိုက်လို့ကတော့ ထိုမှဆိုး လွယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ အပါးအကြောင်း ကျွန်မ အသိဆုံးဝင် မဟုတ်ပါ ကလား။

မိတဆိုးသမီးလေးဖြစ်သူ ကျွန်မ မိသဲကို အပါး အရိပ် တကြည့်ကြည့်လေ။ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်သည့် သူငယ်ချင်းမလေး များဆိုတော့ အပါးက တာဝန်ယူရမည် မဟုတ်ပါကလား။

သို့ မိငယ်က ဝင်ပြောသဖြင့် လမ်းပြမှဆိုးလေးသည် မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို ကျွန်မ သတိပြုလိုက်မိ သလို မိငယ်ကိုလည်း သူက ခိုးကြည့်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက် သဖြင့် ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိတော့၏။

‘ဟင်း... မိငယ်တစ်ယောက် အင်မတန် ဖြတ်ထိုး ဉာဏ်ကောင်းပါကလား၊ နို့ကြောင့်လည်း မိငယ်ရယ်လို့ ဖြစ်နေ တာကိုး’

‘ဟုတ်ပြီ နှိုင်း၊ မင်း ပြန်နားချေ၊ လိုအပ်လျှင်ဖြင့် ခေါ်လိုက်မယ်’

အပါးက သူ့ကို ပြောလိုက်သည်တွင် သူသည် ကျွန်မ တို့အနားမှပင် လှည့်ထွက်သွားလေသည်ကြောင့်...

‘ကျေးဇူးတင်တယ်’လို့ မိငယ်ကိုကပ်၍ အသံတိုးတိုး ဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရ၏။

‘ဟေး...’

‘ဖြောင်း...’

သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ကျွန်မနှင့် မိငယ် လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြ၏။

‘သည်ကလေးမလေးတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာတုံး’

သို့ အပါး မေးလာသဖြင့် ကျွန်မ အပါးကို ပြုံးပြလိုက် ချေပြီး...

‘အပါး ဖိုးမူသူငယ်ချင်းတွေက အာဂသတ္တိမဲ့တွေမို့ ဂုဏ်ပြုလိုက်တာပါ။ ဟဲ... ဟဲ...’

သည်တော့ မုဆိုးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်မတို့ကိုကြည့် ကာ ပြုံးပြလာကြချေတော့၏။

တစ်ယောက်သောမုဆိုးသည် သွားတက်လေးနှင့် ဖြစ် ချေ၏။ ကြည့်ကောင်းသေးတော့၏။ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်။

ကျွန်မ သိချင်ပေမင့် သိခွင့်ရလိုက်သည့်အချိန်တွင် မတော့ ထိုမုဆိုးနှစ်ယောက် အပါး၏ ဆင်စခန်းမှ ထွက်သွားကြ ပြီဖြစ်လေတော့သည်။

‘အပါး မိတ်ဆွေတွေပါကွယ်၊ သူတို့ ရင်ငန်းမြောင် ဘက် သွားကြတာ၊ အပြန်မှ ဝင်ခဲ့ကြလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ’

ဘယ်လိုကြောင့် မသိ။ ကျွန်မ သို့ မေးလိုက်မိ၏။ သွားတက်လေးနှင့် မုဆိုးကြောင့်များလား မသိပါချေ။

‘ကဲ... ဖိုးမူတို့ နားကြချေ၊ ညစာကို အပါး အသေ အချာ စီစဉ်ထားတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် အခန်းထဲတွင်း သွား ရောက်နားကြချေတော့၏။

‘ဟဲ့... နောက်ဘက်မယ် ချောင်းရှိတယ်’

မိစန်းက တဲနောက်ဘက်သို့ လှမ်းကဲကြည့် ပြောလေ ၏။

‘ဟယ်... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်’

သို့ကြား၍ မိစန်းက ပြောလေသဖြင့် ကျွန်မနှင့် မိငယ် သည် ချောင်းတွင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူပါပဲကလား။

ချောင်းတွင် ရေဆင်းစိမ်နေလေ၏။ ထင်ထားသည် ထက် အသားပိုဖြူပုံ ရချေ၏။

‘ဟဲ့... တောသားသာဆိုတယ်၊ အသားလတ်လတ်ပါပဲ ကလား၊ မသိလျှင်ဖြင့် မြို့သားလားတောင် ထင်ရတယ်’

မိစန်းက ပြောလေ၏။

‘အင်း... သူ ငါ့ကို ကြွေကိုကြွေစေရမယ်’

မိငယ်က သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလေတော့၏။

‘ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

‘ညည်းက အပိုင်ချည်းပါကလား၊ လမ်းတစ်လျှောက် ညည်းကို သူက ရှိတယ်လို့တောင် မမှတ်ဘူးလေ’

‘ဟဲ့... ကောင်မတွေရဲ့၊ ဘာမေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေကြတာလဲ၊ စောကလေ သူဘာပြောသွားတုံး၊ ငါ့ကို ကပ်ပြောသွားတယ်လေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့၊ ကြားကြလိုက်ကြရဲ့ မဟုတ်လား’

‘အေး... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်’

မိစန်းက ပြောလေ၏။

ကျွန်မလည်း ကြားသည်ကလား။

‘ငါတို့လည်း ချောင်းထဲသွားကြရအောင်’

‘ဟင်...’

ကျွန်မ မိငယ်စကားကြောင့် လွန်စွာပင် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

‘ညည်းအေ အဲလောက်ကြီးတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး’

ကျွန်မက ကပျာကသီ ပြောလိုက်၏။

‘ညည်း သူ့ကို မြူဆွယ်တာ မြူဆွယ်ပေါ့၊ နို့ပေမင့် အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ မိန်းမကုန်ဆိုတာလေးလည်း သတိရပါဦး’

‘ဟဲ... ဟဲ... ငါက သက်သက် ညည်းတို့ကို စတာပါ’

‘ဖိုးမူ ညစာစားကြမယ်’

သို့ရှိစဉ် အပါးက ခေါ်လာလေ၏။ ကျွန်မတို့ အပါးနောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

‘ဖိုးမူတို့ အဲဒီမယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြချေ၊ နောက်ဘက်မှာလည်း ချောင်းဆိုတော့ သာသာယာယာပဲလေ၊ အပါး တဲကနေ ဖိုးမူတို့တဲကို မြင်နေရတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဖိုးမူတို့တဲကို မြင်နေရတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဖိုးမူတို့တဲနဲ့ဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းမယ် နှိုင်း ရှိနေတယ်လေ’

‘ဟင်...’

‘ဆို...’

သူ ‘နှိုင်း’ ကျွန်မတို့နှင့်မဝေးလောက်တွင် ရှိနေသည်ဆိုပါကလား။

သို့ကြောင့် ကျွန်မ မိငယ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မိငယ် သဘောကျပျားဟန် တူချေ၏။ ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်လာချေ၏။

‘ကောင်မတော့ ပျော်ချက်’

မိစန်းက တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်ချေ၏။

‘နှိုင်းကို အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

မိငယ်က သည်သို့နယ် မိစန်းကို တိုးညင်းစွာကပ်ပြောလိုက်ချေလေ၏။

‘ကဲ... ကဲ... လာကြချေ၊ အစ်တို့ ဘာမှ အားမနာနဲ့၊ ဟုတ်လား’

အပါးက ထမင်းပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ ထိုင်လိုက်ပြီးသည်

နှင့် သို့ ပြောလာလေ၏။

‘ဘာတွေချက်ထားတာတုံး ဖထိရယ်၊ အားနာစရာ’

မိစန်းက သို့ ပြောလည်းပြော ဟင်းကိုလည်း စေ့စေ့
ကြည့်နေလေသဖြင့်...

‘ဖထိတို့ရဲ့ ရိုးရာဟင်းဖြစ်တဲ့ တာလဘောလေ’

‘ကြားဖူးတယ်၊ ခုတော့ စားဖူးတော့မှာပေါ့’

‘အင်း... သမီးတို့ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပဲ၊ သည်
တာလဘောဟင်းကို ဖထိက ဖွတ်သားနဲ့ ချက်ထားတာလေ၊
စားကြချေ’

ဟင်းအမယ် မစုံလှသော်လည်း ဖွတ်သားနှင့်ချက်ထား
သည့် တာလဘောဟင်းနှင့်ပင် ကျွန်မသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ကျေနပ်သွားကြတော့၏။

စားသောက်ကြပြီးသည်နှင့် အပါးက သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက်နှင့် ကျွန်မကို လက်ဖက်သုပ်ပြီး စည့်ခံစကားပြောလေ၏။

‘ဖိုးမူတို့ ကံကောင်းတယ်၊ စည့်သည်မုဆိုးနှစ်ယောက်
ရင်ငန်းမြောင်သွားကြတော့ကာ အပါး ဖိုးမူတို့ကို အဖော်ပြုပေး
လို့ရတာလေ၊ အင်း... သူတို့ ပြန်လာလျှင်ဖြင့် ဖိုးမူတို့နဲ့ မိတ်
ဆက်ပေးရဦးမယ်’

‘ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာတုံး’

ကျွန်မက အလောတကြီး မေးလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ ကျွန်မ
မှားသွားမှန်း သိလိုက်ချေတော့၏။

ကျွန်မ သွားတက်လေးနှင့် မုဆိုးကို စိတ်ဝင်စားနေမိ
သည်များလား မသိချေ။

ကျွန်မတို့ ညနေစာကို တာလဘောဟင်းဖြင့် ထမင်းဖြန့်
စွာ စားလိုက်ကြပြီးနောက် အဖန်ရည်သောက်၊ လက်ဖက်သုပ်
စားရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြစဉ် လမ်းပြမုဆိုး ရောက်လာ
လေ၏။

‘ဖထိ ကျုပ် နက်ဖြန် သွားစရာရှိတယ်’

‘ဘယ်သွားမလို့တုံး’

‘မရမ်းမြောင်ဘက်သွားမလို့’

‘အမဲပစ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဖထိ၊ နက်ဖြန် ကျုပ် ဘာမှလုပ်စရာမရှိ
လျှင်ဖြင့် တစ်ညအိပ်မယ်၊ သွားချေဦးမယ်’

သို့ ပြောလာသည့် မုဆိုးလမ်းပြကို ကျွန်မ အပါးက
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ဘာမှတော့ လုပ်စရာမရှိပါဘူး၊ နို့ပေမင့် ငါ တစ်ခု
စဉ်းစားမိတယ်’

‘ပြောပါ ဖထိ’

‘ငါ ထိပါကိုသွားစရာရှိတယ်၊ ဖိုးမူတို့ကို လိုက်ပို့မလို့’

သို့ ပြောလာသည့် အပါးကို ကျွန်မက အံ့သြတကြီး
ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ဟင်... အပါးကလည်း ဘာသွားလုပ်မှာတုံး’

မေးလိုက်၏။

‘ဟဲ့... ညည်းရဲ့အတီး ရှိတယ်လေ၊ သူ ခဏခဏပြောတယ်၊ သူ့တူမလေးကို မြင်ချင်တွေ့ချင်တယ်တဲ့’

‘အင်း... အတီးကျော်ရှိန်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖိုးမူ သူ့လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးလာတာလေ၊ ဘာလဲ ဖိုးမူက အတီးကျော်ရှိန်ကို မတွေ့ချင်ဘူးလား’

‘ဟာ... သိပ်တွေ့ချင်တာပေါ့၊ ဖိုးမူ မြို့မှာ ကျောင်းသွားတက်ကတည်းက အတီးနဲ့မတွေ့ရတာ၊ ခုဆို အင်း... သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီပေါ့’

သို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်တွင် အပါးက လမ်းပြမုဆိုးကို ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ကောင်းပြီ... သည်လိုလုပ်၊ ထိပါက မရမ်းမြောင်ဘက်က ဖြတ်သွားလို့ရတယ်၊ နီးတယ်၊ သည်တော့ ငါတို့လည်း အဖော်ရအောင် မင်းနဲ့တူတူလိုက်ကြမယ်’

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် လမ်းပြမုဆိုးက မိငယ်ကို တစ်ချက်စွဲကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘လမ်းကြမ်းတယ်၊ သူတို့ လိုက်နိုင်ပါ့မလား၊ ထိပါကို လှည်းလမ်းကပဲသွားပါလား၊ သူတို့လည်း သက်သောင့်သက်သာရှိတယ်လေ’ လို့ ပြောလာလေ၏။

သည်တွင် အပါးက...

‘အာ... မင်းကလည်း အဲဒါတော့ ငါသိတာပေါ့၊ ခု

ဘာ ဖိုးမူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ တောအတွေ့အကြုံလည်းရှိမယ်၊ ပြီးတော့ မရမ်းမြောင်နားက ပန်းပုပ်ကြီးစခန်းမယ် သစ်ခွေပေါတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့တွက် သွားရင်းလာရင်း လက်ဆောင်ပေးလိုက်ချင်တယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း အဲလိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့၊ ကျုပ် နက်ဖြန်အစောထွက်မှာ၊ အဆင်သင့်လုပ်ထားပေါ့၊ လာခေါ်မယ်’

‘အေး... အေး...’

‘ဟင်... ဖထိ တကယ်ပဲ ပန်းပုပ်ကြီးစခန်းဆိုတာမှာ အိပ်ခွပ်တွေ ပေါလား၊ သမီး လိုချင်လိုက်တာ’

‘အေး... ညည်းတို့ နက်ဖြန်စောစော ခရီးထွက်ကြမယ်ဆိုတော့ စောစောအိပ်ရာပင်ကြချေ’

သို့ ပြောချက် အပါးသည် ကျွန်မငဲ့အပါးမှ ထွက်လာလေ၏။

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

‘ဟဲ့... မိငယ်၊ ဘာသဘောကျနေတာတဲ့’

မချိုမချင်မျက်နှာဖြင့် ရှိနေသည့် မိငယ်ကို ကျွန်မက လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်မှာတဲ့၊ သူ ငါ့ကျွန်ရက်က ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဟင်... ကောင်မနော်၊ နင့်ကို ငါ ဘာပြောထားလဲ၊ ညီကောင်ကို မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ’

သို့ ကျွန်မက မိငယ်ကို သတိပေး ပြောလိုက်၏။

‘နေဦးဟဲ့၊ နက်ဖြန်ကျမှ ညည်းအပါးကို သူ့အကြောင်း
တစေတစောင်း မေးရလိမ့်မယ်’

‘မနက်ကျ မေးစရာမလိုပါဘူး၊ ဖထိ ခုပဲ ပြောပြမယ်’

‘ဟင်...’

‘ရှင်...’

အပါး ဘယ်အချိန်က ကျွန်မတို့တဲနားသို့ ရောက်လာ
သည်မသိ။

သို့ စကားသံကြောင့် ကျွန်မတို့ တအံ့တဩဖြစ်သွား
ရတော့၏။

‘အပါး မအိပ်သေးဘူးလား’

‘အေး... ညည်းတို့ကို မှာစရာရှိလို့’

‘ဘာတုံး အပါး’

‘ဖိုးမူ ပြောဖူးတယ်၊ မြို့မယ် မြားပစ်အဖွဲ့ထဲ ဝင်ကြ
တယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်လေ အပါး၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး’

‘ဪ... ခုသွားမယ့်ခရီးက တောထဲဆိုတော့၊ ပြီး
တော့ နိုင်းကလည်း အမဲပစ်သွားတာဆိုတော့ ဖိုးမူတို့အတွက်
လိုရမယ်ရ ပြောထားမလိုပါ’

‘ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဖထိရယ်၊ သမီးက
မြားပစ်ချန်ပီယံလေ’

‘မိငယ်က သို့ဆိုသလို အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။

‘ဪ... ကျုပ်ကတော့ရော’

‘မိစန်းက ပြောလာပြန်လေ၏။

‘အဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟုတ်တယ် ဖထိ၊ သူလည်း
ချန်ပီယံပဲ၊ ဟို ဖထိသမီးသာ... ဟဲ... ဟဲ... ဟင်း...
ဟင်း...’

‘မိငယ်ပြောလည်း ပြောစရာပင်။ ကျွန်မသည် မြားပစ်
အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လောက် ကျွမ်း
ကျင်ခြင်းမရှိပါချေ။ သို့တောင်မှ သူတို့နှစ်ယောက် အတင်းဆွယ်
သဖြင့် မြားပစ်အဖွဲ့ ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဆယ်ပေအကွာရှိ ပစ်မှတ်
ကိုပင် မှန်အောင်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိသူ မဟုတ်ပါချေ။

‘အေး... ငါ့ဖိုးမူအကြောင်း ငါသိတယ်၊ သူက နူးညံ့
တယ်၊ သတ္တဝါလေးတွေကိုလည်း ချစ်တတ်တယ်၊ ပန်းလည်း
ချစ်တယ်’

အပါးပြောသလို ကျွန်မသည် သတ္တဝါလေးများကို ချစ်
ပါသည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးပီသစွာ ပန်းချစ်တတ်ပေ၏။

‘ဟဲ... ညည်းတို့တွေ မြားကိုင်ရပြီဆိုတော့ ပျော်နေ
မှာပေါ့အေ၊ တစ်ခုတော့ ပြောထားဦးမယ်၊ ညည်းတို့တွေ
တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို မပစ်ရဘူးနော်၊ ဒါပဲ’

‘အေးပါဟယ်... ငါတို့လည်း အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိ
ပါဘူး၊ မရက်စက်တတ်ပါဘူး’

‘ဟဲ... နေပါဦး၊ စောစောကစကား ဆက်ရဦးမယ်’

သို့ဆိုသလို အပါးက ပြောလေသဖြင့် ဘာပါလိမ့်
သုံးယောက်သား နားစွင့်နေလိုက်ကြလေ၏။

‘နိုင်းအကြောင်း ပြောမယ်’

‘ဟင်...’

‘ရှင်...’

‘အို...’

‘နိုင်းက ပညာတတ်လူလေးပါ။ သူ့ဇာတိက ရန်ကုန်
အင်းစိန်ကလေး၊ ဘူမိဗေဒနဲ့ ဘွဲ့ရထားတာ၊ သူ့မိဘနှစ်ပါးစလုံး
မရှိကြတော့ဘူး၊ အမေလိုက်ဝါသနာပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်
လောက်က အပါး ဆင်ဝိုင်းကို ရောက်လာတာ၊ သူက ဆင်ဦး
ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ နို့ပေမင့် ဖထိက သူ့ကို လူယုံအဖြစ်
ကားတာ၊ ကဲ... ဘာသိချင်တာလဲ’

သို့ အပါးက ပြောလာသည်တွင် မိငယ်တစ်ယောက်
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားချေတော့၏။

‘ဟယ်... ငါတို့ထင်ထားသလို တောသားမဟုတ်ဘဲ
ကလေး၊ နို့ကြောင့်လည်း သူ လူရည်သန်လေး ဖြစ်နေတာကိုး’

သို့ တီးတိုးပြောသော မိငယ်ကို ကျွန်မ တအံ့တကြည်
ကြည့်မိချေတော့၏။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် မိငယ် သူ့စိမ့်ကိန်းကို လုံးဝစွန့်လွှတ်
တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။ ခက်ရချည်ရဲ့။

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် နောက်နေ့ နံနက်စာကို စောင့်

ညင်းငချိပ် စေးစေးလေးနှင့် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ဆီစမ်းကို
အတန်အသင့် စားလိုက်ကြပြီး ‘နိုင်း’ ဆိုသူ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့်
ဆင်စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် စကားတပြော
ပြောဖြင့် နိုင်းနှင့် အပါး ဦးဆောင်ရာနောက် လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းကြောင့်လားတော့ မသိ။
ကျေးငှက်တို့၏ ကျလီ ကျလီအသံသည် သာယာနာပျော်ဖွယ်
ကောင်းလှချေ၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ နေရောင်ခြည် ထွက်လာချေ၏။

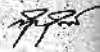
အနွေးဓာတ်ပင် ရသေးတော့၏။

ကျွန်မတို့ လျှောက်ခဲ့သော ခရီးတစ်လျှောက် မိငယ်
တစ်ယောက် အပါး ပါ၍လားမသိ။ ‘နိုင်း’ ကို စကားမရှိ စကား
ရှာပြောလေခြင်း မပြုသည်ကို ကျွန်မ ကြိုက်၍ဝမ်းသာမိပေ၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ရာမှ ရှေ့မှသွားနေသော အပါးနှင့် နိုင်း
သည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ချေပြီး ကျွန်မတို့ကို လှမ်း၍ တိတ်
တဆိတ်နေရန် အချက်ပေးလာသည်။ ကျွန်မတို့ ငြိမ်သက်စွာ
ရပ် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ရှေ့သို့လှမ်းကဲကြည့်နေမိကြ၏။

ဘာတွေ့လို့ပါလိမ့်။

ကျွန်မတို့သည် အပါးတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေစဉ်
နိုင်းက သူ့လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ရှေ့လှမ်းလှမ်းသို့ တိုးချိန်
လိုက်၏။

‘ဒိန်း...’

မြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ကျွန်မတို့ သုံးယောက် ထိတ်လန့်သွားမိချေ၏။

နီးနီးကပ်ကပ်ကြားလိုက်သည့် သေနတ်သံ ဖြစ်နေသည် ကိုး။

နှိုင်းနှင့် အပါးသည် ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွား ကြ၏။

‘ငါတို့ လိုက်သွားမယ်’

ကျွန်မတို့သည်လည်း ချန်မနေရစ်ဘဲသည်ကြောင့် အပါး တို့နောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

‘အို...’

‘ဘာကောင်လဲဟင်’

မိငယ်က တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

‘တောဝက်လေ’

‘ဟင်...’

တောဝက်ကို ကျွန်မ မြင်ဖူးပေမင် ခြုံသူများဖြစ်ကြ သည့် မိငယ်နှင့် မိစန်းတို့က မြင်ဖူးခြင်းမရှိခဲ့သည်ကြောင့် တအံ့ တဩကြည့်နေကြရင်း...

‘တောဝက်တဲ့၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ နှုတ်သီးချွန်ချွန်၊ အစွယ်

ကြီးကလည်း ကားနေတာပဲ၊ အိမ်ဝက်တွေက အဲလို အစွယ် မရှိဘူးနော်’

‘ဘာလို့ပစ်တာလဲဟင်’

မိငယ်က နှိုင်းကို ကပ်၍မေးလေ၏။

ကောင်မတော့ လုပ်ငန်းစလေပြီပဲ။ အပါးကိုမေးလျှင် လည်းရလျက်နှင့် ရမယ်ရှာ အခွင့်အရေးကို အလွတ်မခံလိုသည် ကြောင့် နှိုင်းကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။

ကျွန်မ သူ့ကို သတိပေးသည့်အနေဖြင့် မျက်စောင်းခဲ ကြည့်လိုက်၏။

မိငယ်က ကျွန်မကို မျက်စိမှိတ်ပြလာလေ၏။ ဘုရား ရေ... ကျွန်မ တွက်ထားသလို မိငယ်က နှိုင်းကို ချဉ်းကပ်နေ လေပြီပဲ။

အပါးကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်၏။

တော်ပါသေးရဲ့။

အပါးက တောဝက်ကောင်ကိုသာ စိတ်ဝင်တစားကြည့် လျက် ကောက်ထမ်းလိုက်၏။

‘မဟုတ်တာ ဖထိရယ်၊ ကျုပ် ထမ်းပါမယ်’

‘ရပါတယ်ကွ၊ ငါ သန်ပါသေးတယ်’

အပါးက သို့ပြောလာပြီး တောဝက်ကောင်ကိုထမ်း၍ ရှေ့မှ လျှောက်သွားလေတော့၏။

‘လာကြချေ’

နိုင်ငံက သို့ ပြောလာသည်ဆိုပေမည် သူ့အကြည့်သည်
မိငယ်... သို့သာ ရှိချေ၏။

အလိုလေး... နိုင်ငံတစ်ယောက် မိငယ်ရဲ့ ပင်ကူမျှ
အိမ်ထဲ ငြိတွယ်သွားလေပြီလား။ ဒီတစ်ခါ ကောင်မ အခွင့်အရေး
ယူကာ နိုင်ငံနှင့် ယှဉ်တွဲ လျှောက်သွားချေလေ၏။

‘သည်ကောင်မ မလွယ်ဘူး’

မိစန်းက ပြောလာချေ၏။

‘ကဲ... ငါတို့တွေ သွားမယ်၊ စခန်းချမယ်၊ သည်
ကောင်ကြီးပါ ဖျက်ချေဦးမယ်’

အပါးက ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့် မြေပြောင်ပြောင်
ကမူကျကျ နေရာလေးကို နားနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်တူ၏။
ထိုနေရာတွင် သစ်ပင်ကြီးမျှား ရှိချေ၏။ ဘာပင်ရယ်
လို့တော့ ကျွန်မ မသိပါချေ။

အရွက်ဖားဖားကြီးများ ရှိချေ၏။

‘ဘာပင်လဲဟင်’

အလိုလေးလေး... သွက်လိုက်တာ။ မိငယ်ပေါ့ နိုင်ငံ
ကို မေးလိုက်လေခြင်း ဖြစ်၏။

‘အင်ပင်ပါ’

သို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ထိုနေရာလေးကို ‘အင်ပင်
စခန်းဟု သတ်မှတ်လိုက်တော့၏။

အင်ပင်စခန်းတွင် ကျွန်မတို့ တောဝက်ကောင်ကို
ကင်စားလိုက်ကြ၏။

‘ဖိုးမူ သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်လား’

အပါးက စားသောက်ရင်း မေးလေ၏။

‘ပျော်တယ် ဖထိ’

‘သမီးကဆို ပိုပျော်တယ်’

အလိုလေးလေး... မိငယ်ပေါ့။ သည်ကောင်မ အူဖြူး

နေ၏။ ကြည့်စမ်း... နိုင်ငံအနားတွင် ထိုင်လိုပါကလား။

နိုင်ငံနှင့် သူ အဆင်ပြေသွားပြီလား မသိ။

နိုင်ငံတစ်ယောက် စတော့တုန်းကလို မဟုတ်။ အနည်း
ငယ် ချိုသာလာသလိုပင်။

‘မိသဲ ငါတို့ မြားပစ်ချင်တယ်’

သို့ပြောလာသည့် မိငယ်ကို အပါးက ပြုံး၍ကြည့်လိုက်
ချေပြီး...

‘သည်မယ် နားကြဦးမှာပဲ၊ ဟိုနား သည်နားသွားပြီး
ပစ်လေ၊ ငှက်ကလေးတွေလောက် ပစ်လျှင် ‘ရပါတယ်’-

‘ဟင်... အပါးက ဘယ်လိုပါလိမ့်’

အပါး ပြောစကားကြောင့် မိငယ်သည် မျက်လုံးများပင့်
လာကာ...

‘ဪ... ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါတို့ ပစ်မှတ်ငြိမ်အသေကို
သာ ပစ်နေကြရတာ၊ လူပျံရှားနေတဲ့ပစ်မှတ်ကို ပစ်ကြည့်ချင်
တယ်’

သို့ ပြောလာသည့် မိငယ်အား ကျွန်မ ခပ်စိန်စိန်
ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ကောင်မနော်... ငှက်လေးတွေ သနားပါတယ်၊ လုပ်
မနေနဲ့’

လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်သံဖြင့် ပြောလိုက်ချေ၏။

‘ဘာဖြစ်လဲဗျာ... ခင်ဗျားတို့ မြားပစ်သင်ထားတာ
ဘာလုပ်ဖို့တုံး၊ ခု မြို့ပြမယ် မဟုတ်ဘူးလေ၊ လေးမြားဆိုတာ
လက်နက်ပဲလေ၊ သူများကို စော်ကားဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ခုပေမမင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့တော့ အသုံးချသင့်တာပေါ့၊ ပြီး
တော့ ပြောရဦးမယ်၊ သတ္တဝါဆိုတာ လူချွတ်မှ အျွတ်တာ
ကလား၊ ဟုတ်ပြီ... ကျုပ် မေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခု သည်တော
ထဲ တောင်ထဲ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ’

သို့ မေးလာသည့် သူ့ကို ကျွန်မက မဆိုင်းမတွပင်...

‘အပါးဆီ လာကြတာ၊ အပါး ခေါ်လာလို့ ထိပါသွား
ကြမှာလေ၊ ဘာရှိရမှာတုံး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ တောလမ်းခရီးလေ၊ သည်ရုံမီး
မယ် ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ပေး
မယ့် ရဲဆိုတဲ့ လုံခြုံရေးက အလှမ်းကွာတယ်လေ၊ ပြီးတော့
သည်လိုနေရာမယ် ကိုယ့်ကိုပေးလာမယ့် အန္တရာယ်က များ
တယ်။ ပြီးတော့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့နိုင်
တယ်၊ သည်တော့ သည်မြားကို လက်နက်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ အသုံးချရမှာပေါ့၊ သည်တွက်တော့ လေ့ကျင့်မှု
ဆိုတာ ရှိရမယ် မဟုတ်လား’

သို့ သူပြောသည်ကို ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပေမင့်
နားမလည်ဟန်ဆောင်နေလိုက်လေပြီး...

‘အပြစ်မဲ့တဲ့ ငှက်ကလေးတွေကို သတ်ဖြတ်ပြီး လေ့
ကျင့်ရမယ်ဆိုတာကတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်လေ’ လို့
ပြောလိုက်၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... နိုင်း ငှက်ကလေးတွေကို အလွတ်
ပေးလိုက်မယ်၊ တခြား အကောင်တွေနဲ့ လေ့ကျင့်ပေါ့’

‘ဘာရယ်’

ကျွန်မ သူ့ကို မယုံနိုင်စရာ ကြည့်လိုက်၏။

‘သည်လေးမြားနဲ့ တောဝက်လို ခြေလေးချောင်း
သတ္တဝါတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ပစ်ခတ်နိုင်မှာတုံး’

‘နို့တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ သည်တော့ သည်တောင်မယ်
သားကောင်အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး အကောင်အမျိုးမျိုး ရှိတာပဲ၊
ဟော... ဟော... ဟိုမယ် တွေ့ပြီ၊ မြားနဲ့ဆို အတော်ပေပဲဗျ’

သို့ သူက ပြောလည်းပြော လက်ညှိုးထိုးလည်း ညွှန်
လေသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်... ဘာကောင်ကြီးလဲ’

မည်းမည်းသတ္တဝါ တွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင်။
မြက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်တို့ပေါ် ပြေးလွှားရင်း ရုတ်တရက် ရုပ်
တန်လိုက်ကာ ကျွန်မတို့ဘက် ကြည့်လာချေ၏။

‘ဖွတ်ကျားကောင်ပေါ့၊ အဲ... ညည်း ဘာကြောင်ကြည့်

နေတာလဲ၊ ပစ်လေ့

သို့ သူက မိငယ်ကို ပြောလိုက်သဖြင့် မိငယ်သည် လက်တွင်းရှိ လေးကိုင်းကို မြားချိတ်၍ ဆွဲလိုက်ချေ၏။

‘ဝစ်...’

မြားတံကို ပစ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

‘စွစ်...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ဖွတ်ကျားကောင် မြေတွင် မြားတန်းလန်းနှင့် လူးလိမ့် နေလေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်မ ထိုကိစ္စကို မကျေနပ်ပေမင့် မိငယ်၏ မြားပစ်ကျွမ်းကျင်မှုကိုတော့ဖြင့် မချီးကျူးဘဲမနေနိုင် ဖြစ်သွားရချေ၏။

‘အင်း... ခင်ဗျားက ကျုပ်ထင်ထားတာထက် ပိုတော် နေပါကလား’

‘အဲလိုမပြောနဲ့လေ၊ မိငယ်က ရွှေတံဆိပ် အမြဲရနေတာ၊ ဟင်း... ဟင်း...’

မိစန်းက သို့ ကြားဝင် ကြားဝါပြောလိုက်လေတော့၏။

မိငယ်သည် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို သူ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် သတ်ဖြစ်လိုက်မိသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း မရှိချေ။ သူ၏စွမ်းရည်ကို သူ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေပုံပင်။

တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါမိလားလို့ ထင်နေတုန်းပင်။

‘ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း’

နိုင်ငံက မိငယ်လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုလိုက်ချေ၏။

(သင့်ယူ) "Thank You"

ဟင်... ကြည့်စမ်း။ မိငယ်တစ်ယောက် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ် နိုင်း၏လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်နေသည် ဟု လိုသည်ထက် ပိုနေသယောင်ပင်။

အတွေ့အထိဆိုကစသည် ဆိုသည် ထိုသည်များလေ သား။ နိုင်းတစ်ယောက် မိငယ်၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင် ခိုက်မိသည်တွင် သာယာသွားပုံပင်။

သူ၏ မျက်လုံးများက ရီဝေလို့သွားချေ၏။

နိုင်ငံ၏ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ပြီး မိငယ်တစ်ယောက် ကျေနပ် နေပုံပင်။ ကျွန်မ သိလိုက်ချေ၏။

နိုင်ငံတစ်ယောက် မိငယ်၏ မာယာအတွင်း ရောက်သွား သာပြီ။

‘အပါး...’

မိငယ်နှင့် နိုင်းကိုကြည့်ပြီး တွေဝေနေသည့် အပါးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ သို့ တီးတိုးခေါ်လိုက်မိ၏။

ကျွန်မအသံကြောင့် အပါး လှည့်ကြည့်လာ၏။

‘မိငယ်ကို အံ့သြနေတာလား’

ကျွန်မက မိငယ်၏ မြားပစ်ချက်ကိုကြည့်ပြီး အံ့အား မသင့်သွားသည်ဟု အပါးကို ထင်လိုက်သဖြင့် သို့ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး’

သို့သာဆို၍ အပါးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ် အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်ချေတော့၏။

အပါးတစ်ယောက် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မျက်စိမျက်နှာ မျက်သွားသည်ကိုတော့ဖြင့် သိလိုက်ချေတော့၏။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဖွတ်ကောင်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်လို့များလေလား။

‘က... ဖွတ်တစ်ကောင်လည်း ရပြီ၊ စားသောက်ပြီးလို့ နားလည်းပြီးပြီ၊ သွားကြမလား’

အပါးက ထိုနေရာလေးမှ မြန်မြန်ထွက်သွားလိုဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

အပါး ပြောသလိုပင် ကျွန်မတို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်တော့၏။

ထိုလမ်းတစ်လျှောက်တွင်မတော့ ဝါးတောချည်းလိုလို ဖြစ်ချေ၏။

ဝါးဝိုးဝါးတောဖြစ်ခြင်းကြောင့်...

‘ညည်းတို့တွေ လေလာရာဘက်ကို မျက်နှာမမူကြနဲ့ နော်’

လို့ အပါးက ပြောသဖြင့် ကျွန်မက နားလည်လိုက် သော်လည်း မိစန်းနှင့် မိငယ်တို့ကမူ ဘာဆိုလိုမှန်း မသိလေ သဖြင့်...

‘အဲ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့တုံး’ မေးသွားလေ၏။

သည်လိုပဲ သည်ဝါးတောက ဝါးဝိုးဝါးတောဆိုတော့ ဝါးအဆစ်တိုင်းမှာရှိတဲ့ ဝါးဖတ်တွေမယ်ရှိတဲ့ အမွှေးနုလေးတွေ က လေနဲ့လွင့်ပြီး မတော်တဆ မျက်စိထဲဝင်သွားလျှင် အင်မတန် အခက်သားကလား။

သည်မျက်စိထဲက အမှုန်လေးတွေကို မထုတ်တတ်လို့ ကတော့ မျက်စိကန်းပြီးလားတောင် ထင်ရတယ်။ ပြီးတော့ အင်မတန် အနေခက်တာကလား။

သို့ ပြောနေသည့်ကြားမှပင်...

‘အား...’

မိငယ်တစ်ယောက် မျက်လုံးတွင်း ဝါးဖတ်အမှုန်လေး များ ဝင်သွားခြင်းခံလိုက်ရချေတော့၏။

ဘုရားရေ...

‘မျက်လုံးစပ်လိုက်တာ၊ ကျိန်းလိုက်တာ၊ အား... လုပ် ပါဦး၊ မျက်လုံးဖွင့်လို့ မရဘူး’

မိငယ်က သို့ဆိုလျက် သူ၏မျက်လုံးကို လက်ဖမ်းဖြင့် အတင်းပွတ်သပ်နေလေ၏။

‘အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ၊ ပိုဆိုးတော့မပေါ့၊ ရေတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီရေနဲ့ မျက်လုံးကိုစိမ်လိုက်’

ကျွန်မက ရေဘူးကို ပေးလိုက်၏။ သောက်ရေဆိုတော့ ရေကြည်ကြည်လေးပေးကိုး။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် နေရာမှာပင် ရပ်တန့်လိုက်ကာ မိငယ်၏ဒုက္ခကို ဝိုင်းဝန်းကူညီလိုက်ကြတော့၏။

‘ဟယ်... ရေတွေသာကုန်တယ် မရပါဘူး။ ဒီအမူအရာလေးက မျက်စိထဲကကို မထွက်ဘူး။ အီး... အီး... အား... အင်း... အင်း... စပ်လိုက်တာ နာလိုက်တာဟာ’

မိငယ်တစ်ယောက် ငိုမလိုဖြစ်လာတော့၏။ မျက်လုံးသည်လည်း နီရဲလာတော့၏။

‘ဒုက္ခပါပဲ’

အပါးနဲ့ နိုင်းသည် ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မသိပေရောလား မသိ။ ရှေ့ဆက်လျှောက်မြဲ လျှောက်နေကြတော့၏။

သို့ဖြင့်...

‘အပါး’ ‘အပါး’ ‘အပါး’

သို့ဆိုသလို ကျွန်မက လှမ်းဆော်ခေါ်လိုက်၏။ သို့ကြောင့်လည်း အပါးနှင့် နိုင်းသည် ကျွန်မတို့ရှိရာ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြတော့၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘မိငယ်ရယ်လေ မျက်လုံးထဲ ဝါးဝါးမျှန်းလေး ဝင်သွားလို့’

‘အေး... ငါမပြောပေဘူးလား၊ လေလာရာဘက်ကို မျက်နှာမမူကြပါနဲ့လို့’

အပါးက သို့ဆိုသလို ပြော၍ နိုင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

အပါး၏အကြည့် ခံလိုက်ရသည့် နိုင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ဘယ်လို အချိတ်အဆတ်တွေပါလိမ့်။ ကျွန်မ နားမလည်။

သို့ကြောင့် အပါးကို မှန်တောတေမျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ...

‘နိုင်း လုပ်ပေးလိမ့်မယ်’

သို့ဆိုလျက် အပါးသည် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။

အပါး ဘယ်သွားတာပါလိမ့်။

အပါးသည် ထိုအပင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသဖြင့်

အပင်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာရှိချိန်မည် တွေးမိလေသဖြင့် ကျွန်မသည် ထိုအပင်ပေါ်သို့ လှမ်းကကြည့်လိုက်၏။

ထိုအပင်ပေါ်တွင် မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှ မတွေ့ပါချေ။ အပါး ဘာလို့ ထိုအပင်ပေါ်သို့ ဘာများတက်ရှာနေပါလိမ့်လို့ ကျွန်မ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်...

‘ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းမလေးကို မြေပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်နိုင်လို့ပါ’

‘ရှင်...’

သို့ ပြောလာသည့် နှိုင်းကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

‘ချက်စိထဲကအမှုန်ကို ထုတ်ပေးမလို့ပါ’

‘အောင်မယ်လေးနော်... ဒါများ မတ်တတ်ရပ်အေးအထားဆိုလည်း လုပ်လို့မရပေဘူးလား၊ မြေပေါ်မှာ ဘယ်သူက ဖျာခင်းပေးထားမှာမို့တုံး’

သို့ဆိုသလို ကျွန်မက ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် နှိုင်းက ပြုံးလာချေပြီး...

‘ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခထက်ပဲ အင်္ကျီအဝတ်အစား ပေးနေတာကို ပိုပြီးစိုးရိမ်နေတာဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ပြီးရောဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း အဲလို သူနေနိုင်မှ လုပ်ပေးလို့ရမှာ’

‘ရှင်...’

‘ဘာရယ်...’

‘ဘယ်လို...’

ကျွန်မတို့သုံးယောက်စလုံး နှိုင်းကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ဖိုးဓူရယ် နှိုင်းပြောသလို လုပ်လိုက်စမ်းပါ၊ သည်လို ဆီစွမျိုးက နှိုင်းပဲ လုပ်တတ်တာ၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပေါ့’

သို့ အပါး အနားရောက်လာပြောလေသဖြင့်...

‘ကဲပါရှင်... ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်’

သို့ဆိုလျက် မိငယ်သည် မြေပေါ်သို့ ပက်လက်လှန် ဆွဲချလိုက်ချေ၏။

‘ခင်ဗျားဆံပင် တစ်ချောင်းပေးစမ်းပါ’

‘ရှင်... ဘာလုပ်မလို့တုံး’

‘ပေးမှာ ပေးလိုက်စမ်းပါ ဖိုးဓူရယ်’

အပါးက ဝင်ပြောလာပြန်သဖြင့် ကျွန်မသည် ဆံပင်တစ်ချောင်းကို နုတ်ပေးလိုက်၏။ နှိုင်းသည် ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန်မထံမှ ဆံပင်ကို ယူလိုက်လေပြီး မိငယ် ဦးခေါင်းအထက်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

မိငယ်၏ ဝါးမှုန်လေးများဝင်သွားသော မျက်လုံးကို ဘယ်လက်ဖြင့် မျက်ခမ်းအိမ်ကို ချဲ့ထုတ်လိုက်၏။ သည်တော့ မိငယ်၏မျက်လုံး ပြူးထွက်လာ၏။ မျက်သားများ ရဲရဲနီလို့ပါတာလား။

နှိုင်းသည် ကျွန်မဆံပင်ခြည်ကို ခေါင်းကိုကိုင်ကာ

မိငယ်၏ မျက်လုံးကို ဆွဲသပ်နေလေတော့၏။

အတန်ကြာတွင်...

‘သည်လောက်ဆို ရပြီထင်ပါရဲ့’

သို့ပြောပြီး နိုင်း ထလိုက်၏။ ကျွန်မ၏ ဆံပင်ခြည်မျှင်
ကိုလည်း လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

မိငယ်ကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိ၏။

‘သက်သာရဲ့လား’ မေးလိုက်၏။

မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍ မိငယ်ထလာ
၏။

‘ဘယ်လိုတုံး’

နိုင်းက မေးလိုက်၏။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ’

အလို... တယ်ဟုတ်ပါကလား။ မိငယ်တစ်ယောက်
မျက်လုံးအကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားပါကောလား။ အံ့ဖွယ်ပင်
ကောင်းသေးတော့၏။

‘နောင်ဆို မှတ်ထားပေါ့၊ မျက်လုံးထဲ အမှန်အမှားလေး
တွေ ဝင်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် အလိုပဲ ဆံပင်ခြည်နဲ့ လုပ်ပေးလိုက်ကြ
ချေ’

နိုင်းက သို့ပြောပြီး ရှေ့သို့ထွက်သွားတော့၏။

‘ဟဲ့... ညည်း တကယ်ပဲ မျက်လုံး ဘာမှမဖြစ်တော့
ဘူးလား’

‘အေး...’

‘ကဲ... ကဲ... လာကြချေ၊ သွားမယ်’

ကျွန်မက မိငယ်နှင့် မိစန်းကိုပြောကာ သို့ နေရာမှထွက်
ခဲ့သည်တွင် အပါးနှင့် နိုင်းသည် စောစောက အပါး စိတ်ဝင်
တစား တက်ကြည့်နေသော သစ်ပင်အောက်တွင် နှစ်ယောက်
သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ဘာဖြစ်နေကြလေသည် မသိချေ။

တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်ပြောလိုက် ထိုအပင်ပေါ် မော်
ကြည့်လိုက် လုပ်နေကြတော့၏။

ကျွန်မတို့ အနားရောက်သွားသည်တွင်...

နိုင်းသည် သူ၏ ဆာနတ်ပြောင်းရှည်ကို ထိုအပင်ပေါ်
သို့ လှမ်းထိုးချိန်လိုက်၏။

‘ဘာကောင်တွေ့လို့တုံး၊ အပင်ပေါ်မယ် ဘာငှက်မှ
လည်း မရှိပါကလား’

‘ဘာကောင်လဲဟင်’

ကျွန်မက အပါးကို တိုးတိုးကပ်မေးလိုက်၏။

‘ဝံကောင်ပဲ ဖိုးမူရဲ့’

‘ဟင်...’

‘ဘယ်လိုလုပ် ဝံကောင်က အပင်ပေါ်မှာ ရှိနေတာလဲ။’

ဖိုးမူတော့ တွေးမရပါကလား

‘ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ၊ ဝံကောင်က ဟိုးအပေါ်က အလိုက်
ထဲမှာလေ’

‘ရှင်...’

ကျွန်မ အပါး စကားကြောင့် တအံ့တသြဖြင့် အပင်ပေါ်သို့ မော်စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

သည်သို့သာ နိုင်း ထိုးချိန်ထားသည့် သေနတ်ဖြင့် ဦးတည်ရာသို့ ကြည့်လိုက်လေခြင်းကြောင့် သစ်ကိုင်းခြောက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်များနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အသိုက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

‘အဲဒါ အသိုက်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝံကောင်ရဲ့အသိုက်ပဲ’

‘ရှင်...’

ဝက်ဝံကောင် သစ်ပင်ပေါ်တွင် အသိုက်လုပ်သည်ကို င်ဖူးဖို့နေနေသာသာ ကြားဖူးခြင်းပင် မရှိပါချေ။ ယခု

မှ ြစ်ခြင်း မြင်ရခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

‘ဝံကောင်ရော ရှိလို့လား’

‘ရှိပြီကောဗျ’

‘မတွေ့ပါကလား’

‘မဆိုးမျက်စိနဲ့ကြည့်တတ်မှ တွေ့တာ’

လာ လာသေးရဲ့။

‘ဟွန်း...’

‘ဒိန်း...’

‘ဟင်...’

‘အလို...’

‘ဟာ...’

မြေပေါ်သို့ မည်းမည်းသတ္တဝါတစ်ကောင် အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ကို တိုးတိုက်၍ ကျလာချေတော့၏။

‘ဘုတ်...’

‘ဂါး... ဂရူး... ဂါး...’

‘ဒိန်း...’

မြေပေါ်သို့ ကျလာသည်နှင့် ဝံကောင်သည် ကပျာကသီ ကုန်းရုန်းထလာပြန်သဖြင့် နိုင်းက သူ၏သေနတ်ဖြင့် တစ်ချက် ပစ်လိုက်ပြန်ချေ၏။

သည်တွင်မတော့ ဝံကောင် နှစ်ပေခန့်နေရာမှ ရွေ့လျား လဲကျသွားချေလေ၏။

ဝံကောင်က အကြီးကြီးတော့ဖြင့် မဟုတ်။ ဝံကောင် ငယ် ဖြစ်ချေ၏။

‘သူ့ဘာသာနေတာ၊ သနားပါတယ်’

မိငယ်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ကျုပ် သည်ခရီးကို လာခဲ့တာ ဝက်ဝံသည်မြေ လိုချင် လို့ပဲ’

‘ရှင်...’

‘ဝံကောင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်ရှာပစ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့’

‘ဖထိ ကျွန်တော်တို့ သည်နေရာမယ် ညအိပ်စခန်းချ ကြတာပေါ့’

‘နို့ဖြင့်လည်း ငါတို့ ဆက်သွားမယ်၊ မင်းလိုချင်တာ ရပြီပဲ၊ နေခဲ့တော့ချေ၊ ရှေ့နားတစ်ကွေ့ရောက်လျှင် မရမ်းမြောင် စခန်း ရောက်ပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒီကနေ ထိပါကို မဝေးတော့ပါဘူး’

‘အို... ဖထိကလည်း၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် လိုက်ဖို့ပါ့မယ်၊ ကြုံတုန်း ဝံကောင်ကို ပစ်လိုက်တာပါ’

‘သည်တစ်ညပဲ အိပ်ပါ၊ နို့မှ သည်ကောင်ကြီးကို အသားဖျက်ပြီးတော့ ဝံသည်းခြေကိုလည်း ထုတ်ရမှာလေ’

‘အေးပါ... မင်းကို ဒုက္ခမပေးချင်လို့လေ၊ ငါတို့ မရမ်းမြောင်ကို ခုပဲရောက်တော့မှာ၊ ရှေ့ဆက်သွားမယ်ဆို မမှောင်ခင် ထိပါတော့ ရောက်မှာပဲ၊ သည်နေရာတွေ ငါကျွမ်းပါတယ်၊ မင်း နေခဲ့ပါ’

‘ဖထိ သမီးလည်း နားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဝံကောင်ကို အသားဖျက်တာ မြင်ဖူးချင်တယ်’

ဟင်... မိငယ် ဝင်ပြောလာခြင်းပါကလား။

ကျွန်မ သူ့အကြောင်း သိလိုက်လေပြီ။ သူ နိုင်းကို ဆက်ဆံချင်သေးသည်ကြောင့် ဉာဏ်ထွင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဟဲ့... ငါတို့ သည်မှာ ညအိပ်မယ်ဆိုလျှင် ဒုက္ခ ရောက်မှာပေါ့၊ အချိန်ရှိတုန်း ထိပါအရောက် သွားနိုင်လျှင်ဖြင့်

အတီးအိမ်မယ် နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ရတာပေါ့’

ကျွန်မက ကန့်ကွက်လို၍ သို့ ပြောလိုက်ပေပြား...

‘ဟုတ်တယ်လေ ဖိုးမူရယ်၊ ကြုံတုန်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲ တွေဖူးမြင်ဖူးသွားတာပေါ့’

အပါးက သို့ပြောလာလေသဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ထို နေရာလေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စခန်းချလိုက်ကြတော့၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာဆိုသည်မှာ ဝါးတစ်ရိုက်အကွာ ဖြစ်ချေ၏။ ထိုနေရာတွင်မတော့ အောက်ခြေပါးပျဉ်းဘောင်ကြီး များရှိသည့် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးများရှိသောနေရာ ဖြစ်ချေ၏။

အောက်ပေါင်းလည်း ရှင်းလေသဖြင့် သစ်ပုပ်ပင်အခြေ ပါးပျဉ်းဘောင်ကြီးများကြားတွင် ကျွန်မတို့ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်စက်နိုင်ရန်အလို့ငှာ နိုင်းက စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကျွန်မတို့ သုံးယောက်အတွက် ပါးပျဉ်းဘောင်ကြီး သုံးခုရှိသည့် အပင်က အဆင်ပြေသွား၏။

အပါးနှင့် နိုင်းသည် ဝံကောင်ကြီးကို ထိုနေရာမှ သယ်မသွားကြလေသဖြင့်...

‘အပါး ဘယ်သွားမလို့တုံး’

ကျွန်မက မေးလိုက်၏။

‘သည်ကောင်ကြီးကို ဟိုနားက ချောင်းနားမှာ သွား ဖျက်မှာ၊ ဖိုးမူတို့ နေခဲ့ချေ’

‘ဖိုးမူတို့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကြည့်ချင်တယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း လိုက်ခဲ့ကြချေ’

ညအိပ်ရန်နေရာ ရှင်းလင်းပြီးသည်ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် အပါးတို့နောက် လိုက်သွားခဲ့ကြ၏။

မဝေးလောက်သော နေရာတွင် ချောင်းရိုးချောင်းတွင်း ရေရှိချေ၏။

နိုင်ငံတစ်ယောက် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ဖြင့် ဝံကောင်ကြီးကို အသားဖျက်လေတော့၏။ အပါးက နံဘေးမှ ကူညီပေးခြင်းသာဖြစ်၏။

သည်သို့ဖြင့် ဝံကောင်ကြီး တစ်စစ်ဖြစ်သွားတော့၏။ အသားအတုံးအတစ်များ တံစို့ထိုးပြီး ဖြစ်တော့၏။

အပါးသည် ဝံကောင်ကြီး၏ အရှေ့ခြေကို ဖြန့်ကား၍ ဝါးခြမ်းဖြင့် တုပ်နှောင်နေလေ၏။

မီးကျပ်တိုက်ရန် ဖြစ်ချိန်မည်။

တစ်နာရီအချိန်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်မတို့သည် ညအိပ်ရန် စခန်းချနေရာလေးသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

မကြာမီ ထင်းမီးပုံကြီး ပြီးသွားလေပြီ။ ထို မီးပုံကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် တံစို့ထိုးအသားကင်များနှင့်အတူ ဝံကောင်ကြီး၏ သည်းခြေကြီးသည်လည်း မီးကျပ်တိုက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

ညစာအလို့ငှာ ကျွန်မတို့သည် ထိုဝံကောင်သားမီးကင်ကို တဝကြီးစားလိုက်ကြတော့၏။

ဝံကောင်၏ သည်းခြေကို နိုင်းက သေသေချာချာ မီး

ကျပ်တိုက်ထားချေ၏။ ဝံတစ်ကောင်လုံးတွင် ထို ဝံသည်းခြေကိုသာလျှင် နိုင်းတစ်ယောက် တန်ဖိုးထားဟန်တူချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ စားသောက်ပြီးသည်တွင် အမှောင်ထုကြီးစိုးလာတော့၏။ ကျွန်မတို့ အိပ်ရန်နေရာနှင့် ထင်းမီးပုံကြီးမဝေ... ယူသည်ကြောင့် အလင်းလည်းရသလို အနွေးဓာတ်လည်းရချေ၏။

‘ဟန်ကျလိုက်တာဟယ်’

မိစန်းက ကျွန်မနှင့် မိငယ်ကြားတွင် ရှိလေ၏။ သဘောကျနေပုံပင်။ ကျွန်မနံဘေးတွင် သစ်မင်ဘောင်ကြီးရှိသလို မိငယ်၏နံဘေးတွင်လည်း ပါးပျဉ်းဘောင်ကြီး ရှိချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ကို ထိုပါးပျဉ်းဘောင်ကြီးက လုံခြုံစွာ ကာကွယ်ထားနိုင်ချေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း အပါးနှင့် နိုင်းက စိတ်ချလက်ချ နေလိုက်ကြခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

အပါးနှင့် နိုင်းသည် မီးပုံဘေးတွင် ရှိကြ၏။ ကျွန်မတို့ကို လှည့်၍ပင်မကြည့်ကြပါချေ။

နှစ်ယောက်သား တွတ်ထိုးနေကြ၏။

‘ဟဲ့... ညည်းအပါးတို့ တစ်ညလုံး ထိုင်နေကြမှာလား၊ မအိပ်ကြဘူးလား’

မိငယ်က ဝင်ပြောလေ၏။

‘အချိန်တန်တော့ အိပ်မပေါ့’

သို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်ပေမင် ကျွန်မတို့ မှေးခဲ
အိပ်ပျော်သွားလေပြီး ညဉ့်နက်၍ တစ်ရေးပြန်နိုးခဲ့ကြပေမင်
အပါးနှင့် နှိုင်းသည် မီးပုံဘေးတွင် ရှိနေသေးတော့၏။

‘အပါးတို့ မအိပ်ကြချေဘူးလား’

သို့ရှိစဉ် ကျွန်မ၏ ပေါင်ကို တစ်စုံတစ်ရာက ထိခတ်
လာသဖြင့် ရုတ်တရက်မို့ လန့်ဖျပ်သွားတော့၏။

‘အား...’

‘ဟဲ့... မိငယ်၊ ဘာလဲဟာ ငါ လန့်သွားတာပဲ’

မိငယ်က ကျွန်မပေါင်ကို လှုပ်ခတ်ရိုက်လေခြင်းဖြစ်
၍...

‘ငါတော့ ဟို... ဟို...’

‘အဲ... ဘာလဲ ပြောလေ’

‘ရှူးပေါက်ချင်တယ်’

‘ဒါများကွာ... ပေါက်ပေါ့’

‘ဟယ်... ငါ ဘယ်သွားပေါက်ရမှာတဲ့၊ သည်နားမယ်
လင်းနေတာပဲ၊ တော်နေ နှိုင်းနဲ့ နင့်အပါး လှည့်ကြည့်လာလျှင်
ဖြင့် ရှက်စရာကြီး’

‘ဟုတ်ပါရဲ့’

‘နို့ဖြင့်လေ ဟိုနားက အမှောင်ထဲ ဝင်သွားပေါ့’

‘ဟယ်... ငါ မသွားရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်’

‘နို့ဖြင့် ငါ လိုက်ခဲ့မယ်’

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်မနှင့် မိငယ်သည် နေရာမှထလိုက်
ကြသည်တွင်...

‘ငါလည်း လိုက်မယ်’

မိစန်းလည်း နိုးလာပါကောလား။

သို့ဖြစ်၍ သုံးယောက်သား ထိုနေရာလေးမှ ထွက်လာ
ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ ထွက်ကြသည်ဆိုရာ၌ အလင်းမရောက်သည့်
အမှောင်ထုတွင်း ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်မတို့ အလင်းမရောက်သည့် အမှောင်ထုအစပ်သို့
ရောက်သည်တွင်...

‘ရွီး...’

‘ရွစ်... ရွစ်...’

ရုတ်တရက် သို့အသံကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်
သွားကြ၏။

‘ဘုရားရေ...’

‘ဘာကောင်ပါလိမ့်’

‘ဟဲ့... ငှက်ကောင်ဟဲ့၊ လန့်ဖျပ်ပျံထွက်သွားတာ၊
ကဲ... ကဲ... ငါတို့ကိစ္စ မြန်မြန်လုပ်လိုက်ကြရအောင်’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် အမှောင်ရိပ်
တွင်း ကိုယ်စီဆိုင်လိုက်ကြတော့၏။

‘ရှဲ... ရှဲ... ရှဲ...’

‘ဟိ... ဟိ... ခစ်... ခစ်... ခစ်... ဟိ...
ဟိ...’

ကျွန်မတို့ တိတ်တဆိတ် ရှုပေါက်လိုက်ကြသည်ဆိုပေ
မင့် ညဉ့်ကာလ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကြောင့် အောက်ခြေတွင်
သစ်ရွက်ခြောက်များ ရှိလေသဖြင့် သို့အသံကျယ်ကျယ်ထွက်လာ
ခြင်းကြောင့် သဘောကျ ရယ်မိကြသည်ဆိုပေမင့် နှိုင်းနှင့် အပါး
သိသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည့်ကြားမှပင်...

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

‘အား...’

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နီရဲရဲမျက်လုံးတစ်စုံကို တွေ့လိုက်
သဖြင့်...

‘ဟဲ့... အဲဒါ ဘာကြီးလဲ’

မိစန်းက မေးလာလေ၏။ သို့ မျက်လုံးအစုံကြောင့်
သူမ ကြောက်၍နေပုံပင်။

‘သိဘူး’

‘သရဲများလား’

‘သိဘူး’

‘မြန်မြန်လုပ်ကြချေ၊ သွားကြမယ်’

မိစန်းက အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောလာချေ၏။ ကျွန်မတို့
သုံးယောက်သည် လွယ်ထားရမည့် အန္တရာယ်ကိုလည်း ငြိ-

မြောက်အောင် မဖြတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ထိုမျက်လုံးအစုံကိုသာ
ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်ရင်းကြားမှ ကိစ္စမြန်မြန်ဖြတ်လိုက်
ကြ၏။

သို့ရှိစဉ်...

‘အသာနေကြချေ၊ မလှုပ်နဲ့’

အလိုလေး... ရုတ်တရက် ကြည့်စမ်း။ နှိုင်းတစ်
ယောက် ကျွန်မတို့နား ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာပါလိမ့်။

‘ရှက်လိုက်တာဟယ်’

မိစန်းက ပြောလေ၏။

‘စကားမပြောနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါဆို’

မိစန်း၏အသံ ကျယ်လောင်သွားသည်ကြောင့် နှိုင်းက
သို့ အပြစ်ပြောလာလေပြီး...

‘ချောက်...’

သူ့သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သံကြားရ၏။

‘နားပိတ်ထားကြချေ’

သူ ပြောလေသည့်အတိုင်း ကျွန်မတို့ နားကို လက်နှစ်
ဖက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်ကြ၍ နီရဲရဲမျက်လုံးတစ်စုံကို လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။

‘ဒိန်း...’

နားပိတ်ထားရင်းမှ သေနတ်သံကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
ကို ကြားလိုက်ရသလို ယခင်နဲ့တူလည်း ရလိုက်ကြကော့၏။

အာနားကပ် ပစ်လိုက်လေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

‘ဝေါ... ဝေါ... ဝေါ’

‘ဘရော... ဝေါ... ဝေါ’

‘ဝေါင်း... ဝေါင်း... ဂရောင်း... ဝေါင်း’

မျက်လုံးနီနီရှိရာ နေရာတစ်ဝိုက် ဆူညံသွားတော့၏။
ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အသံကြီးကိုလည်း ကြားလိုက်ကြရ၏။

‘ဘာကောင်လဲ၊ ဘာကောင်လဲဟင်၊ အဲဒါ ဘာကောင်လဲ၊ ထိသွားလား’

မိစန်းက နိုင်းကို မေးလိုက်၏။

‘ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... ကဲ... ပြန်လာကြချေ၊ သည်ကောင်ကြီး ထွက်ပြေးသွားပါပြီ’

သို့ ပြောပြီး နိုင်းသည် လှစ်နေဆဲသလို ထင်းပုံရှိရာထွက်သွားလေတော့၏။

‘ရှက်လိုက်တာဟယ်’

‘ဘာရှက်စရာလိုတုံး၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ မဟုတ်လား’

သို့ မိငယ်က ပြုံးစိစိဖြင့် ပြောလာလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် နေရင်းနေရာသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး မကြာမီ ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားကြပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် အစောကြီး အိပ်ရာမှနိုးလာကြ၏။

အပါးနှင့် နိုင်းသည် မီးပုံနံဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ဒူးပေါ်လက်ယက် နဖူးပေါ်လက်တင်၍ အိပ်ပျော်နေကြချေ၏။

ထင်းမီးသည် လျော့ရိလျော့ရဲဖြစ်နေချေ၏။ ကျွန်မတို့သည် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ရှိလေသည်ကြောင့် မီးပုံနား တိုးကပ်သွားလိုက်ကြကာ မီးလှုံရန် စဉ်းစားလိုက်သည်တွင်...

‘ဟဲ့... ဟိုမယ် နိုင်းရှိနေတာ ရှက်စရာကြီး’

သို့ မိစန်းက ပြောလေ၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်မသည်ပင် သတိရ ရှက်ဆွေးဖြာသွားရတော့၏။

‘ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့’

သို့ဖြစ်၍ မီးပုံနား သွားသင့်မသွားသင့် ဖြစ်နေကြစဉ်...

‘ဟော... ဟော... နိုင်း လှုပ်လာပြီ၊ အိပ်ရာက နိုးလာပြီ၊ ငါတို့နေရာ ပြန်အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေမှနဲ့ တူတယ်’
သို့ ပြောလည်းပြော ကျွန်မသည် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအခြေပါးပျဉ်းဘောင်အတွင်း ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ချေ၏။

မိစန်းက ကျွန်မနဲ့ ပါလာသော်လည်း မိငယ်ကတော့ မပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးစိစိဖြင့် လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

‘အေး... အဲလိုရှောင်နေလို့ကော နောင် မတွေ့တော့’

၆၈

ဘူးတဲ့လား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးပါအေ၊ ညည်းတို့ မလိုက်
ချင် နေပါတော့၊ အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး’

သို့ဆိုလျက် မိငယ်သည် ထင်းမီးပုံရှိရာသို့ လျှောက်
သွားလေတော့၏။

‘ဟဲ့... မိငယ်ပြောတာ ဟုတ်သားကလား၊ တို့တွေ
တူတူခရီးသွားကြရဦးမှာပဲ၊ နို့ကြောင့် ရှက်နေလို့တော့ အလကား
ပဲ၊ လာပါ မိသဲရယ်၊ မိငယ်နောက် လိုက်သွားကြတာပေါ့’

‘အရှက်မရှိတဲ့ ကောင်မတွေ’

သို့သာ ပြောလိုက်စေမင်း ကျွန်မသည် နည်းနည်းချင်း
စိန်စိန်ဖြစ်နေလေသည်ကြောင့် မီးပုံနားရှိရာသို့ အရဲစွန့်သွားလိုက်
တော့၏။

‘အလိုလေး... မိငယ်တစ်ယောက် နှိုင်းနှင့် လေထေး
ပြောနေပါကောလား’

ကျွန်မတို့ မီးပုံနားရောက်သွားသည်တွင် အပါး နိုးလား
လေ၏။ သို့ကြောင့်...

‘အပါး သမီးတို့ ဒီကနေ ခရီးဆက်ကြမလား’
မေးလိုက်၏။

သည်တွင် အပါးက နှိုင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

နှိုင်းသည် တစ်ဖန် မီးပုံနားတွင် အပါး တံစို့ထိုးမီးကင်
ထားသည်တို့ကို ကြည့်၍လည်းကောင်း၊ ဝံကောင်သားရေ
ကျပ်တိုက်ထားသည် ကိုကြည့်၍လည်းကောင်း စေ့စေ့ မှန်တော့

တောကြည့်လိုက်လေပြီး ဖြစ်သည်တွင်...

‘ဖထီ ကျုပ်တို့ သည်ကနေ သည်မယ်နားမှ ဖြစ်ချေဦး
မယ်’

‘လို့ ပြောလိုက်ချေ၏။

အယို... ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။ ကျွန်မက သို့ အကြံ
အစည်ကို မကျေနပ်သဖြင့် အပါးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရဲရဲကြည့်
လိုက်ချေတော့၏။

‘ဘာလို့တုံး’

အပါးက နှိုင်းကို မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်မယ် ဒါတွေကောင်းကောင်းမခြောက်သေးဘူး
လေ၊ သည်အခြေအနေတိုင်း သိမ်းဆည်းယူသွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်
အားလုံး လွှင့်ပစ်ရလိမ့်မယ်၊ နို့ကြောင့် သည်တစ်ရက် မီးကင်
မီးကျပ်တိုက်ပြီးလျှင်ဖြင့် သွားကြတာပေါ့’

သို့ပြောပြီး နှိုင်းသည် ကျွန်မတို့သုံးယောက်ဘက်ကို
လှည့်လာချေ၏။

ကျွန်မ သဘောမတူနိုင်ပါချေ။ သို့ကြောင့်...

‘နို့ဖြင့်လည်း ဖိုးမူတို့ သွားနှင့်ကြတာပေါ့ အပါးရယ်၊
သူတို့ကလည်း အချိန်သိပ်မရကြဘူး၊ သူကို ထားခဲ့ပေါ့’

သို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်လေသည်တွင် ‘နှိုင်း’တစ်
ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေပြီး...

‘ခု ကျုပ်က ကျုပ်အတွက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး’

ဖေဖေ၊ သူတို့လေးတွေအတွက် ပြောတာ’

လို့ ပြောလာပြန်သဖြင့်...

‘ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့အတွက် သူ စိုးရိမ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး၊ အပါး ရှိနေတယ်လေ၊ သူတို့မယ် လေးမြားတွေလည်း ရှိတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က လေးမြားပစ် ကျွမ်းကျင်သူတွေပေါ့၊ ရွှေတံဆိပ်လည်း ရခဲ့ကြဖူးတယ်လေ’

သို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲဗျာ၊ အဲ... ဖေဖေ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်၊ မရမ်းမြောင်နဲ့ တိပါလမ်းမယ် ဆင်ဆိုးတွေ သောင်းကျန်းနေတယ်လို့ ဝါးခုတ်သူတွေက ပြောကြတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး၊ ဖေဖေတို့ချည်း သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သတိနဲ့သွားကြချေပေါ့’

သို့ဆိုလျက် နိုင်းသည် ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

နိုင်း စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ စိတ်ပျက်သွားလေသည်လား မသိပါချေ။

‘ဟွန်း... ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်တတ်ပါကလား’

သို့အသံကြောင့် ကျွန်မသည် မျက်လုံးများဖြူးသွားရတော့၏။

မိငယ်က သို့ဆိုသလို နိုင်းကြားအောင် တမင်ရည်ရွယ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အလို... ဘုရားရေ။

နိုင်းတစ်ယောက် ချာခနဲပြန်လှည့်လာကာ မိငယ်ရှေ့ရပ်လိုက်ချေပြီး...

‘မင်း အစင်မှားနေပြီ၊ ငါ့မယ် စိတ်ဆိုးတာ စိတ်ကောက်တယ်ဆိုတာ ရှိခဲတယ်၊ ရှိခဲလျှင်ဖြင့်လည်း ပြန်ဖြေလိုက်နိုင်တယ်၊ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်’

သို့ဆိုလျက် စကားကို မဆက်လေဘဲ ကျွန်မဘက်သို့လှည့်လာချေပြီး...

‘စိတ်နာလျှင်တော့ ဆောရီးလို့ပဲ ကြိုပြောထားမယ်’

‘ခစ်... ခစ်... ခစ်... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ခစ်... ခစ်...’

နိုင်း စကားဆုံးသည်နှင့် မိငယ်က သို့ ရယ်လိုက်လေပြီး...

‘နို့ဖြင့် ခုဟာက စိတ်နာနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘အဲလိုဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ’

သို့ဆိုလျက် နိုင်းသည် မိငယ်ရှေ့မှ ပြန်လည်ထွက်သွားလေတော့၏။

‘နိုင်း...’

သို့ အသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့် အပါးက လှမ်း

ခေါ်လိုက်ပြန်၏။ အပါး ဘာလို့များ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြန်
ပါလိမ့်။

‘ပြောပါ’

နိုင်ငံက လှည့်ကြည့်ပြောလေ၏။

‘ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ မင်း သဘောအတိုင်း ငါတို့
သည်မယ် သည်တစ်ညနေကြတာပေါ့’

ဟင်... အပါး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ကျွန်မ

အပါးကို မယုံနိုင်စရာ ကြည့်လိုက်ချေ၏။

အပါးသည် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လိမ့်မည်မဟုတ်
ကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်တော့၏။

‘အင်း... ဖထိ သဘောပေါက်လွယ်သားကလား’

သို့သာ နိုင်ငံကပြောပြီး အပါးထံသို့ ပြန်လှည့်လာချေ
တော့၏။

အပါးက သူ့ကို ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ကျောပုတ်လိုက်
၏။

ပြီးနောက် လူချင်းခွာလိုက်ကြပြီးသည်နှင့် အပါးက
ကျွန်မတို့ဘက် လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

‘အပါးက ဆင်ပိုင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲလေ၊ ဆင်တွေ
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ တောဆင်ရိုင်းကောင်တွေ
က ဖိုးမူတို့အတွက် ဖိုးပြီးအန္တရာယ်ရှိတယ်၊ မတော်တဆ ဖြစ်လာ
လျှင် အပါးတစ်ယောက်ကည်းနဲ့ ဖိုးမူတို့ကို ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်

မဟုတ်ဘူး၊ နို့ကြောင့် နိုင်းပြောသလို သည်မယ် ညအိပ်ကြတာ
ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ အပါး တွက်မိလိုက်ပါတယ်’

အပါး သို့ပြောပြီးသည်နှင့် နိုင်းသည် ကျွန်မတို့ဘက်
လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်နေလေတော့၏။

‘အပါး မဖြစ်ဘူး’

‘ဘာလို့မဖြစ်ရမှာတုံး’

‘သမီး အတီးကို တွေ့ချင်ပြီ’

ကျွန်မက နိုင်းသဘောအတိုင်း ထိုစခန်းတွင် တစ်ရက်
ဆပ်အချိန်မဖြုန်းလိုသည်ကြောင့် သို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ကျုပ်ကလည်း အတင်းတိုက်တွန်း မခေါ်ပါဘူး၊ အပါ
သူသဘောနဲ့သူ ဆုံးဖြတ်တာလေ၊ ဟွန်း...’

သို့ပြောပြီး နိုင်းသည် တစ်ဖက်လှည့်သွားပြန်၏။

‘ဘာလုပ်မလို့တုံး’

မိငယ်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘သည်နေ့စာ သွားရှာမလို့’

‘အို... သည်မယ် ဝံကောင်သားတွေ အများကြီးရှိသေး
တာပဲ’

မိငယ်က ပြောလိုက်၏။

‘ဝံကောင်က မဖြစ်လို့သာ စားရတာ၊ စားမကောင်းဘူး
ပွစိစိနဲ့၊ နို့ကြောင့် တခြားသားကောင်လေးဘာလေး ရမလား
သွားရှာမလို့’

သို့ပြောပြီး ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက်သွားလေ
တော့၏။

‘အပါး တကယ်ပဲ သူပြောတာ ဟုတ်လား’

သူ ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်မက အပါးကို မေးလိုက်
၏။

‘ဘာကိုတုံး’

‘ဪ... ထိပါသွားလမ်းမယ် တောဆင်ရိုင်းတွေ
ရှိတယ်ဆိုတာလေ’

‘အင်း... ဟုတ်စာယ်၊ ညကတောင် အဲဒီဘက်က
ဆင်အော်သံတွေ ကြားရသေးတယ်’

‘ဟင်... ဖိုးမူတို့ မကြားပါဘူး’

‘ဘယ်ကြားပါ့မလဲ၊ မောတာပန်းတာနဲ့ သုံးယောက်
သား အိပ်နေလိုက်ကြတာ၊ မော်တော်သုံးစင်း ပြိုင်ခုတ်နေလား
ထင်ရတယ်’

‘ဘာလဲ အပါးကလည်း’

‘ဘာမှမလဲ၊ သုံးယောက် ပြိုင်တူဟောက်နေကြတာ
လေ’

အလိုလေး... ကြည့်စမ်း ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။
နိုင်ငံတစ်ယောက်လည်း သိသွားချေပြီပေါ့။

‘ကဲပါ... အပါး၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖိုးမူတို့ချည်း သွားကြ
မယ်လေ၊ တောဆင်ရိုင်းတွေနဲ့မဆုံအောင် ရှောင်သွားကြမယ်လေ’

သို့ ကျွန်မက အပါးကို အရပြောပေငြား အပါးက...

‘အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိ ရှောင်တာကောင်းတာပေါ့၊ နို့မို့ဆို
ချင်...’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်မ မပြောသာတော့ချေ။

မိစန်းနဲ့ မိငယ်ကလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေနေကြသည်ပဲ။

သည်တော့ ကျွန်မ သူတို့နှစ်ယောက်တို့ မကေ့နှပ်ပေ
ငြား ကျွန်မနှင့် အားကိုးလိုက်လာသည့် သူငယ်ချင်းများ စိတ်
ချမ်းမသာ မဖြစ်လိုသည်ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့
၏။

‘သမီးတို့ သည်မယ် တစ်နေ့ကုန် နေရမှာပေါ့’

‘အေးလေ... တစ်ညဆက်အိပ်ရမယ်’

‘ဒီနိုး...’

သို့ရှိစဉ် နိုင်း ထွက်သွားရာဘက်မှ သေနတ်သံကြား
လိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့သုံးယောက် အံ့သြတကြီး လှည့်ကြည့်
လိုက်ကြတော့၏။

‘သည်အသံက နိုင်း ပစ်လိုက်တာပါ၊ သားကောင်တွေ
လို့ ပစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်’

အပါးက သို့ပြောပြီး ဘာသာနေလိုက်တော့၏။

‘နိုင်းတော့ အမဲတစ်ကောင် ရလာပြီပေါ့’

မိငယ်က သို့ပြောလာသဖြင့်...

‘အေးလေ... ညည်းက သူ့ကို အထင်တကြီးဖြစ်နေပါ’

ကလား၊ ပြောစမ်း... ဘယ်တုန်းက သူ့ဘက်တော်သား ဖြစ်
သွားတာတုန်း’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... သည်လိုပေါ့’

မိငယ်က သို့ပြောပြီး မချီမချည်မျက်နှာဖြင့် ကျွန်မကို
ကြည့်နေလေတော့၏။ အသည်းယားဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

‘ဟွန်း...’

‘အပါး...’

‘ဟေ...’

‘ဖိုးမှုတို့ ဟိုနား သည်နား သွားလို့ မရပေဘူးလား’
ကျွန်မ အမေးစကားကြောင့် အပါးသည် ကျွန်မကို
စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး တစ်ဖန် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝှေ့ဝိုက်ကြည့်
လိုက်ပြန်၏။ ပြီးလေမှ...

‘သိပ်ဝေးဝေးမသွားလျှင်တော့ ရတယ်’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အန္တရာယ်ရှိလို့လား’

မိစန်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဝင်မေးလေ၏။

‘အန္တရာယ်ရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူးကွယို၊ မင်းတို့ ခရီး
လွန်ပြီး လမ်းပျောက် ပြန်မရောက်မှာစိုးလို့’

‘ဪ... နို့ကြောင့်ပဲဆိုလျှင်တော့ သမီးတို့ ဟိုနား
သည်နား သွားချင်တယ် ဖထိရယ်၊ စိတ်ချ စခန်းအပြန်လမ်း
မှတ်မိအောင် သမီးမယ် အကြံရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဝေးဝေးလဲလဲ
လည်း မသွားပါဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ... နို့ဖြင့်လည်း သွားကြချေ၊ တစ်ခု
ပဲ မှာလိုက်ဦးမယ်’

‘ပြောကြည့်လေ ဖထိ’

‘သုံးယောက် မခွဲအတူတူ သွားကြလာကြပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖထိ’

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ထိုစခန်းလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြ
တော့၏။ ကျွန်မတို့ သွားလမ်းတစ်လျှောက် သစ်ပင်လုံးရှည်ကြီး
များသာ ရှိချေ၏။ ချုံနွယ်ပင်တို့ ရှိကြသည်ဆိုပေမယ့် ရှုပ်ရှုပ်
ထွေးထွေးတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။ ထိုးထိုးထောင်ထောင်
သစ်ပင်ကြီးများသည်သာလျှင် တွေ့ရခြင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ
ချေ။

ကျွန်မတို့ သည်တောလမ်းအတိုင်း (လမ်းရယ်လို့တော့
မရှိချေ) လျှောက်ရင်း သစ်ပင်ကြီးများပေါ် မော့ကြည့်လျှောက်
ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

‘အပင်ကြီးတွေပေါ် အမြဲမော်ကြည့်နေနိုင်တာက ကိုယ့်
အတွက်ချည်းပဲ’

‘ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဖထိ’

‘ဪ... သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မယ် သစ်ခွပင်တွေ
ရှိတတ်လို့ပေါ့’

သို့ဆိုသလို ဖထိပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားကြောင့် ကျွန်မတို့
သုံးယောက်သည် ချုံနွယ်ထူတောတိုးရင်း သစ်ပင်ကြီးများပေါ်သို့

မော့ကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်မသည် မြေပြင်ထဲ
အလေးမထားခဲ့ ခြင်းကြောင့်...

‘အား...’

‘ဟာ...’

ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာကို ခလုတ်တိုက် ဟပ်ထိုးလဲလှ
သွားတော့၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’

မိစန်းနှင့် မိငယ်က စိုးရိမ်တကြီး ကျွန်မကို ပြေး
ကြချေ၏။ ခြေမ အတော်နာသွားပေ၏။

‘တောက်...’

ကျွန်မက တိုက်မိသော ခလုတ်ကို ဒေါသတကြီးဖြင့်
ဖျောင့်နှင့်ပေါက်ရန်အလို့ငှာ ခလုတ်ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

အလိုလေး... ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ကျွန်မ တိုက်
သည့် ခလုတ်သည် ကျောက်ခဲလည်း မဟုတ်။ သစ်ငုတ်လည်း
မဟုတ်။ မြေကြီးကုန်းလည်း မဟုတ်။ တောင်လိပ်ကောင်
ချေတော့၏။

‘ဟယ်... လှလိုက်တာ’

အဝါနှင့် အနက်ကွက်လေးတွေနှင့် လှမှလှ။

မိငယ်က သို့ဆိုသလို တောင်လိပ်ကောင်ကို တအံ့တသြ
ကြည့်ကာ ပြောလေ၏။

ကျွန်မသည် တောင်လိပ်မှန်းသိလိုက်သဖြင့် ဖျောင့်နှင့်
မပေါက်လိုက်ပါတော့ချေ။

‘ငါ့ကိုက ရှမ်းတာပါ’လို့ တိုးတိုးပြောမိလိုက်၏။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် တောင်လိပ်ကောင်ကို စိုက်
ကြည့်နေကြစဉ်...

‘ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ဖလပ်... ဖလပ်...
ခွပ်...’

သို့အသံကြောင့် အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ
၏။

‘တင်...’

‘ဟာ...’

‘အာ...’

အသံသာ ကြားရ၏။ ဘာကောင်မျှ မမြင်ပါတကား။
သို့ကြောင့် အသံလာရာသို့ စေ့စေ့စိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ဟယ်... ဟိုမယ် ပြေးပြီ၊ ပြေးပြီ’

မိစန်းက မြင်လိုက်ဟန်တူ၏။ သို့ ပြောလာ၏။

ကျွန်မ လှမ်းမြင်လိုက်၏။ မည်းမည်းအကောင်တစ်
ကောင် ဖြစ်၏။

မိကျောင်းကဲ့သို့ ပြေးလွှားသွားခြင်းဖြစ်၏။ အရွယ်

* အစားကမူ တစ်တောင်သာသာခန့်သာ ရှိချိမ့်မည်။

‘ဘာကောင်လဲ မသိဘူး’

‘အဲဒါ ဖွတ်ကောင်ပေပေပေါ့’

‘ဟင်...’

သို့ အသံနှင့်အတူ နိုင်း ချုံပုတ်ပင်တစ်နေရာနောက် ကွယ်မှ ထွက်လာလေ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင် သတ္တဝါလေးတစ်ကောင် ပါလာ၏။ အမြီးမှ ကိုင်ဆွဲလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အနားရောက်လေမှ စေ့စေ့ကြည့်မြင်မိတော့၏။

တောကြောင်ကောင်ပါကလား။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မည်းနက်နေလေ၏။

ကျွန်မတို့သုံးယောက် ထိုတောကြောင်ကောင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသဖြင့်...

‘ဒါ ပြောင်ချိတ်လို့ ခေါ်တယ်’

‘အင်...’

‘ဪ...’

‘အင်း...’

‘ဟင်... သည်မယ် တောင်လိပ်တစ်ကောင်ပါကလား’

သို့ဆိုလျက် နိုင်းသည် ကျွန်မတို့မြင်ခဲ့သော တောင်လိပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ချေ၏။

‘ဘာလုပ်မလို့တုံး’

‘စားဖို့ပေါ့’

ကျွန်မတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်မိကြတော့၏။

စားရတယ် ဆိုပါကလား။ ဘယ်လိုစားရမှာပါလိမ့်။ ကျွန်မ အမြင်တော့ဖြင့် တောင်လိပ်ကောင်သည် အခွံချည်းဖြစ်ချေ၏။ အခွံတောင်မှ အခွံမာကြီးဖြစ်ချေ၏။

‘အမိတို့ ဘယ်သွားကြမလို့တုံး’

‘ဟိုနား သည်နား လျှောက်ကြမလို့’

‘ဘာ... ဘယ်လို...’

‘ရှင် မကြားဘူးလား၊ ကျွန်မတို့ ဟိုနား သည်နား လျှောက်ကြမှာကို ပြောလိုက်တာလေ၊ ဘာအထိတ်တလန့် ဖြစ်ရတာတုံး’

‘အဲလို လျှောက်သွားကြမယ်ဆိုလို့ စိုးရိမ်မိတာပေါ့ဗျ’

သို့ ပြောလိုက်ပေမင့် နိုင်း၏အကြည့်သည် မိငယ်ထံသာ စူးစိုက်နေလာခြင်းကြောင့် ကျွန်မတို့သုံးယောက်တွင် သူသည် မိငယ်ကိုသာ ပြောလိုဟန်ဖြစ်ချေ၏။

‘မလိုပါဘူး... အပါးလည်း ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မတို့ လမ်းမပျောက်နိုင်ပါဘူး၊ လူစုလည်း မကွဲနိုင်ပါဘူးဟဲ့၊ မိစန်းနဲ့ မိငယ်တို့ လာ... သွားကြမယ်’

‘နေဦး... နေဦး...’

သို့ဆိုသလို နိုင်းသည် ဟန့်တားပြောလာချေ၏။ နှုတ်ဖြင့်တားခြင်းသာ မဟုတ်။

ကျွန်မတို့၏ သွားလမ်းရှေ့ ပိတ်ရပ်လာခြင်းဖြစ်၏။
‘ပြောပြီးမဟုတ်လား ရှင်အူ မပါဘူး၊ ကျွန်မတို့
တစ်နေ့ကုန် အဲဒီနေရာလေးမယ် ထိုင်မနေချင်ဘူး’

သို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် နိုင်းက တွေ့သွားလေပြီး ကျွန်မကို ကြည့်
ကာ...

‘ဟုတ်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ၊ သည်လိုလုပ်... ခင်ဗျား
တို့ချည်းဆို ဟိုနားသည်နားပဲ သွားကြရမှာ၊ ကျုပ် သည်ဟာကို
ဖယ်ဆီပို့ပြီးလျှင် ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ် လိုက်ခဲ့ပေးမယ်’

‘ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်မတို့ လက်မခံနိုင်ဘူး’

‘ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ သည်မယ်
ပျင်းရိစွာနဲ့ အချိန်ဖြုန်းရမှာ မလိုလားဘူးဆိုလို့ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို
သည်တောတောင်မှာရှိတဲ့ သစ်ခွပင်တွေကို လိုက်ရှာပေးမလို့ပါ’

‘ဟင်... ရှင် တကယ်ပြောတာလား’

သစ်ခွဆိုလျှင် အသေကြိုက်သည့် မိစန်းက သို့ ခေါ်
လိုက်လေ၏။

‘တကယ်ပေါ့ဗျာ၊ သည်တောမယ် ရတနာရွှေခက်ပေါ့
မယ်၊ ကျုပ် အမဲပစ်ထွက်တုန်းက ဝက်စွယ်ချောင်းမယ် သစ်ခွပင်
တွေ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ပွင့်နေတာ လှမှလှဗျာ၊ အပင်က မြင့်လွန်းနဲ့
မခူးလာနိုင်ခဲ့တာ’

‘ဟင်...’

‘နို့ဖြင့် အဲဒီအပင် လိုက်ပြပါလား’

မိစန်းက ပျာပျာသလဲ ပြောလေသဖြင့်...

‘ဟဲ့... နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဣန္ဒြေလေး
ဘာလေးလည်း ဆောင်ပါဦး၊ တကတ... သစ်ခွရလျှင် ဘာလုပ်
ရလုပ်ရ လုပ်မယ့်ပုံပဲ၊ ဟွန်း... ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

သို့ သူမက မိစန်းကို ဆူပစ်လိုက်ပြီး နိုင်းကို မျက်
စောင်းထိုးကြည့်လိုက်၏။

ရှင် သည်လိုနည်းနဲ့မျှ ဆွယ်တာလားဆိုသလိုသဘော
နှင့် ဖြစ်ချေ၏။

‘ပြီးတော့ သွားရင်းလာရင်း အမဲမပစ်ချင်ပေဘူးလား’

သို့ ပြောလာပြန်သည်တွင် မိငယ်က ခေါင်းထောင်လာ
ချေ၏။

‘ကျွန်မ အမဲပစ်ချင်တယ်’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့’

ခက်နေပြီကော။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ‘နိုင်း’ စည်းရုံး
မိပြီ ဖြစ်သွားပါကလား။

အတော်လည်သည့် နိုင်းပါကလား။

သို့ဆိုတော့ သူလူဖြစ်သွားသည့် မိစန်းနှင့် မိငယ်သည်
ကျွန်မကို ကြည့်လာကြလေပြီး...

‘ငါတို့ အမဲပစ်ကြတာပေါ့’

‘ငါတို့ သစ်ခွတွေ လိုက်ရှာကြတာပေါ့’

ဖြစ်လာလေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်မ မတားမြစ်နိုင်ပါတော့ချေ။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် နိုင်း၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် သစ်ခွရာရင်း အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်မတို့ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်းတော့ဖြင့် ပေပြား နိုင်းတစ်ယောက်လုံး ပါသည်ကြောင့် စိတ်ချလက်တောတိုးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ချေ၏။ သို့ တောတိုးခဲ့ရာမှ ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။

ချောင်းရေစီးလေးတွင် ဆင်း၍ဆော့ကြလေတော့၏။

‘သိပ်သာယာတာပဲဟယ်’

မိစန်းက သဘောအကျကြီး ကျနေတော့၏။

ချောင်းသဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် နိုင်းတစ်ယောက် ခြေလက်ပစ်ထိုင်ရင်း ကျွန်မတို့ကို ကြည့်နေလေ၏။

ဘာပြောပြော ကျွန်မတို့ လွန်မင်းစွာ သဘောကျမိနေတော့၏။

သည်လိုမျိုး ညာယာသည့်နေရာလေးကိုပင် မစွန့်ခွာဘဲ ဖြစ်မိလေတော့၏။

‘ညည်းတို့ ခဏနေခဲ့ကြဦးဟေ့’

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် ကျွန်မနှင့် မိစန်း ချောင်းရေတွင်းမှ ဆော့ကစားခြင်းကို ရပ်လိုက်ချောင်းရေတွင်း ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေရာမှ နိုင်းကို လှည့်ဆင်ခြင်း သဲသောင်ခုံပေါ်တွင် နေပူဆာလှလိုက်ရင်း သူတို့နှစ်ဦးကြည့်လိုက်၏။ နိုင်း သည်သို့ပြောပြီး သောင်ခုံမှသည် ချောင်းသောက် ပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်တော့၏။

ခမ်းပေါ်သို့ ထွက်သွားလေသဖြင့် မိငယ်က...

‘ရှင် ဘယ်သွားမလို့တုံး’

လှမ်းမေးလိုက်ချေ၏။

‘ချေတစ်ကောင်တွေ့လို့ သွားပစ်မယ်’

‘နိုင်း... ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်’

အလိုလေး... မိငယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ဘာကြောင့် နိုင်းနှင့် လိုက်ချင်ပါလိမ့်။ ကျွန်မအမြင်ပြောရပါလျှင် ချောင်းရေစီးလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လိုက်မသွားနှင့်လို့ ထင်မြင်လို၏။

‘ညည်းက ဘာလုပ်မှာတုံး’

ကျွန်မက အငေါ်တူးပြောလိုက်၏။

‘ဟယ်... ငါလည်း အမဲပစ်ချင်တာကိုး’

မိငယ်က သို့ပြောလည်းပြော၊ နိုင်းနောက်လည်း ပြေးထွက်သွားတော့၏။

‘ဟဲ့... ဟဲ့...’

‘မလိုက်သွားနဲ့၊ ပြန်လာခဲ့လေ’

ဘယ်လိုမှ အော်ခေါ်မရ။

နိုင်းကလည်း သူမကို စောင့်ခေါ်နေလေခြင်းကြောင့် ကျွန်မနှင့် မိစန်း ချောင်းရေတွင်းမှ ဆော့ကစားခြင်းကို ရပ်လိုက်သော်လည်း သဲသောင်ခုံပေါ်တွင် နေပူဆာလှလိုက်ရင်း သူတို့နှစ်ဦးကြည့်လိုက်၏။ နိုင်း သည်သို့ပြောပြီး သောင်ခုံမှသည် ချောင်းသောက် ပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်တော့၏။

သဲသောင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မိစန်းက ရုတ်တရက် ထသွားကာ ချောင်းစပ်မှနေ၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ကောက်ယူလိုက် ချေ၏။

သို့ တစ်ခုတည်းမဟုတ်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဘာ တွေ့ကောက်ယူနေလေသည် မသိ။

‘ဟဲ့... ဘာတွေ့ကောက်နေတာတုံး’

ကျွန်မက လှမ်းပြောလိုက်သည်တွင် မိစန်းတစ်ယောက် ထိုနေရာမှ ကျွန်မအနားသို့ ပြန်လာချေပြီး သူ့လက်တွင်းမှအရာ ကို လှစ်ပြလာချေ၏။

‘ခရုလေးများပါကလား’

‘ဘာလုပ်ဖို့တုံး’

‘ဟဲ့... ငါ ကြားဖူးတာပဲ၊ သည်ခရုဖင်ပိုင်းလေးတွေ ကို သပြေသီးနဲ့ရောပြုတ်ပြီး စုပ်စားလျှင် ကောင်းတယ်တုံး’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ အမြဲစားရတယ်၊ ဘာလဲ နင် စားချင်လို့လား’

‘နို့ဖြင့် စခန်းဖြန်ရောက်လျှင် ပြုတ်စားကြတာပေါ့၊ ငါတို့ လာခဲ့တဲ့ လမ်းကြောင်းတစ်ခုခုမှ သပြေပင်တွေတယ် အသီးရှိမရှိတော့ မသိဘူး၊ အပြန်ကျ အဲဒီသပြေပင်က အသီးကို ခူးပြီး သည်ခရုဖင်လိမ်လေးတွေနဲ့ ပြုတ်လိုက်ကြတာပေါ့၊ အဲ... နေပါဦး၊ သည် လေး၊ ငါးခုနဲ့ ဘယ်လောက်ပါ့မလဲ၊ ပြုတ်မယ့် ပြုတ် ခပ်များများပြုတ်မှ တော်ကာကျမဟုတ်လားဟယ်၊ ချောင်း

ရေစပ်ပြန်သွားပြီး ခရုဖင်လိမ်တွေ ထပ်ရှာကြမယ်’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်မသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တော့၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခရုဖင်လိမ်များကို ထပ်ရှာကောက်လိုက် ကြပြန်၏။

အတော်များများရလောက်သည်နှင့်အတူ ကျွန်မတို့သည် ချောင်းအထက် အတန်ငယ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားကြချိန် တွင်...

‘ဒိန်း...’

ဟင်... သေနတ်သံပါကလား။ နိုင်း အမေတွေ့၍ ပစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ နိုင်းနှင့် မိငယ် ထွက်သွားသည့် နေရာဘက်မှ အသံဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်မနှင့် မိစန်းသည် နေရင်းနေရာသို့ ပြန်သွားလိုက်ကြကာ နိုင်းတို့နှစ်ယောက် ထွက် သွားရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

နိုင်းတို့ သားကောင်တစ်ကောင်ထမ်း၍ ပြန်လာပေလိမ့် မည်။

သို့ ကျွန်မ ထွက်လိုက်ငြား အတော်နှင့် နိုင်းတို့ ပြန် ရောက်မလာပါချေ။ အချိန်သည်လည်း တရွေ့ရွေ့ကုန်လာပြီ ဖြစ်၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

မိစန်းက မေးလေ၏။

‘သူတို့ ပြန်လာကြရမှာပေါ့’

‘ဘယ်လောက်ကြာမလဲ မသိဘူး၊ ငါသည်မှာပဲ နေနေရတာ ပျင်းတယ်ဟာ’

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ’

‘တတ်နိုင်တဲ့နည်း ငါ့မယ်ရှိပါတယ်’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘ငါတို့ သူတို့နောက် လိုက်သွားမယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်မ စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ သူတို့ထွက်သွားရာဘက်ဆီသို့လည်း လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

ချုံ့ပုတ်နယ်ပင်တို့ကြား ဆင်သွားလမ်းသည် ထင်းထင်းရှိနေသဖြင့် ကျွန်မတို့ ထိုလမ်းအတိုင်းလိုက်သွားကြပါလျှင် နိုင်းနှင့် မိငယ်ကို သေချာပေါက် တွေ့နိုင်လောက်ပေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ထိုလမ်းကြောအတိုင်းလိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

စောစောက ကြားလိုက်သည့် သေနတ်သံသည်လည်း ထိုလမ်းကြောဘက်မှ ဖြစ်နေသည်ကိုး။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် နိုင်းနှင့် မိငယ်နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့ကြတော့၏။

စလိုက်ခဲ့စဉ်က အမှတ်တမဲ့ပေပဲကိုး။ ခု ခရီးအတော်တော်နောက်လာမှ ကျွန်မတို့ ပြန်လမ်းမမှတ်မိမည်ကို စိုးရိမ်မိသဖြင့်...

‘ဟဲ့... မိငယ်၊ ကြည့်စမ်း... ငါတို့ အမှတ်တမဲ့အခဲ့ကြတာ လမ်းကို အမှတ်အသားမလုပ်ခဲ့မိဘူး၊ အပြန်ကျ တွေ့ပဲ’

သို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်တွင် သူမသည် သဘောကျကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ချေပြီး...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မိသမယ်၊ ပူစရာမရှိ တွေးပူနေပါရောလား၊ အပြန်ကျ နိုင်တစ်သက်လုံး ရှိနေတယ်လေ၊ ဘာတွေးပူစရာလိုမတုံး’

‘အင်း... နို့လည်း ဟုတ်ပါကလား’

သို့ ကျွန်မ တွက်လိုက်ပေမည် တကယ်တမ်းကျတော့
မူ ခရီးအတော်ရောက်လေသည်တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နှိုင်း
နှင့် မိငယ်၏ အရိပ်အယောင်မပြောလေနှင့် အသံပင် မကြားရ
ချေ။

‘ဟဲ့... ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး’

မိသဲက မေးလာ၏။

ကျွန်မသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာအကဲခတ်လိုက်
၏။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ ရှိနေချေ၏။ ကျွန်မတို့
လျှောက်လာသည့် ဆင်လမ်းသာလျှင် သည်နေရာတွင် ရှိသည်
ကြောင့် နှိုင်းတို့နှစ်ယောက် သည်လမ်းအတိုင်း ထွက်သွားကြ
သည်မှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်ဟု တွက်လိုက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

‘အင်း... ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ရောက်သွားပြီလဲ မသိ
ဘူး။ သိပ်ဝေးဝေးရောက်သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ငါတို့ကို စောင့်ခိုင်း
တဲ့နေရာကပဲ ပြန်စောင့်ကြတာပေါ့’

‘အေး... အဲဒါကောင်းတယ်’

သို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်
ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ဆိုတော့ အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်တွင်...

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

ခပ်ဝေးဝေးတွင် တောဆင်ကြီးတစ်ကောင် ရှိနေပါ

ကလား။ ကျွန်မတို့ကို မြင်ဟန်တော့မတူ။ တစောင်းအနေအထား
ဖြင့် ရှိနေချေ၏။

‘အဲ... တောဆင်ကြီး ငါတို့ရှေ့လမ်းမယ် ပိတ်နေ
တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

မိစန်းက ကြောက်လန့်တကြား မေးလာချေ၏။

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ခြောက်လန့်ထုတ်ရမှာပေါ့’

သို့ ပြောပြီး ကျွန်မက အနီးရှိ ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူ
၍ ထိုတောဆင်ကြီးရှိရာသို့ လှည့်ပစ်လိုက်ချေ၏။

ထိုသည်က ကျွန်မ၏အမှားကြီး ဖြစ်ချေတော့၏။ တော
ဆင်ရိုင်းကောင်ကို ကျွန်မက သာမန်တိရစ္ဆာန်တွေလို သတ်မှတ်
သဘောထားကာ သို့ ခဲဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်မ ပစ်လိုက်သည့် ခဲတစ်လုံးကြောင့် ဆင်ကြီးသည်
လှည့်ကြည့်လာလေပြီး...

‘ပူး...’

နာမောင်းကိုမြှောက် အသံကုန်အော်ဟစ်၍ ကျွန်မတို့
ထံ ပြေးလာလေတော့၏။

‘ဟယ်... ဘုရားရေ’

ကျွန်မသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သို့ အသံပြု၍ မိစန်းကို
လက်ဆွဲ၍ တစ်ချိုးတည်း ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့၏။

ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြေးခဲ့ရခြင်းကြောင့် ကျွန်မသည်
ချုံပုတ်ဆူးနွယ်ပင်တို့ကိုလည်း သတိမရတော့ချေ။

အတင်းတိုးစေ့ ပြေးခဲ့လေခြင်း ဖြစ်၏။

ချုံပုတ်ဆူးနွယ်ပင်တို့သည် ကျွန်မတို့တစ်ရပ်နီးနီး ရှိကြသဖြင့် ကျွန်မတို့ ကံကောင်းသွားသည်ဟု ပြောရပေမည်။ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်လာခြင်းသာ ရှိ၏။ ဘယ်ကိုဦးတည်ပြေးနေခြင်းကိုလည်း ကျွန်မကိုယ်နှိုက်က မသိပါချေ။

‘ဟဲ့... မိသေ၊ ခုချိန်လောက် ဆင်ကောင်ကြီး မလိုက်လာတော့ပါဘူး’

မိစန်းက သို့ အမောတကောပြောရင်း မြေပြင်သို့ ရုတ်ခြည်း ထိုင်ချချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ပြေးလမ်းနောက်အတံကို တစ်ချက်မျှင့်ကြည့်လိုက်ချေပြီး မိစန်းအနားတွင် ထိုင်လိုက်၏။

‘ဟောဟဲ့... ဟောဟဲ့... ဟောဟဲ့...’

အတော်မောနေကြပေပြီ။

အတော်နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြချေ။

အတော်ကြာသည့်တိုင်ပင်...

‘ဟယ်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါတို့ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်နေမှန်း မသိတော့ပါဘူး’

သို့ဆိုသလို မိစန်း ပြောလေမှ ကျွန်မ သတိထားမိတော့၏။

ဘုရားရေ... ဟုတ်ပါရဲ့။

လေးဘက်လေးတန် ချုံပုတ် ဆူးနွယ်နှင့် သစ်ပင်ကြီးအချို့သာ ရှိချေ၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

မိစန်းက ပြောလာပြန်၏။

‘လာလမ်းကို မှန်းပြီးပြန်ရမှာပေါ့’

‘ကဲ... နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် အချိန်ရှိတုန်း သွားကြမယ်’ သို့ဆိုလျက် ကျွန်မသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ လမ်းကိုမှန်း၍ တိုးခဲ့ကြ၏။

‘ဟဲ့... တောဆင်ရိုင်းကောင်နဲ့ တိုးဦးမယ်’

မိစန်းက သတိပေးပေးပြီး ကျွန်မ၏စိတ်ထဲတွင်မတော့လာလမ်းကို ပြန်ရောက်ချင်စိတ်သာ ရှိသေခြင်းကြောင့် တောဆင်ရိုင်းဆိုသည်လည်း မကြောက်သလို ဖြစ်ခဲ့မိတော့၏။

လတ်တစ်လော ကျွန်မ စိုးရိမ်နေမိသည်မှာ အပြန်လမ်းချောင်းရှိရာကို ပြန်ရောက်ဖို့သာလျှင် မဟုတ်ပါကလား။

သို့ ချုံပုတ်ဆူးနွယ်ပင်တို့ကြား တိုးစေ့ဖြတ်ခဲ့ကြရာမှ...

‘ဟယ်...’

‘ဟင်...’

ကျွန်မတို့၏ သွားလမ်းရှေ့တွင် မြားကိုင်နှင့် မြားတံအချို့ကို တွေ့ရလေ၏။

ဘုရားရေ... ဒါ မိငယ်ဟာတွေ မဟုတ်လား။

မိစန်းပြောသည်မှာ မမှားပါချေ။

ထိုလေးမြားသည် မိငယ် ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟယ်၊ မိငယ်များ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား’

မိစန်းက သို့ စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလာလေ၏။

‘မဟုတ်လောက်ဘူး၊ သူလေးမြားက သည်မယ်ရောက်နေတော့ သူ ဒီရောက်လာတာဖြစ်မယ်’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်မသည် လေးမြားကို ကုန်းကောက်ယူလိုက်၏။

သည်တော့ မိစန်းတွင် လေးမြားရှိနေသလို ကျွန်မတွင်လည်း လေးမြား ရှိနေပေပြီ။ သို့ပေမင့် ကျွန်မသည် ကျွမ်းကျင်ကျင်ကျင် ပစ်ခတ်တတ်ခြင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။

‘ဟဲ့... ဘာပြောပြော ဒါက လက်နက်တစ်ခုပဲ၊ လက်ချည်းဗလာထက်စာလျှင် လက်နက်လေး ကိုယ့်မယ်ရှိနေတယ်ဆိုတော့ မဟန်ကျပေဘူးလား’

‘နို့တော့ နို့ပေါ့၊ ငါ ကောင်းကောင်းမပစ်တတ်ဘူးလေ’

‘ညည်းကို ငါတို့နဲ့ မြားပစ်အဖွဲ့ ဝင်ပါလို့ ပြောခဲ့တာလေ၊ ခုတော့ တွေ့ပြီလား’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်မ နောင်တရမိ၏။ မြို့ပြတွင် မိငယ်မိစန်းတို့နှင့် လေးမြားပစ်အဖွဲ့ ဝင်ခဲ့လျှင် အကောင်းသားကလေးခုလောက်ဆို ကျွန်မသည်လည်း ကျွမ်းကျင်သော မြားပစ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေလောက်ပေပြီ ဖြစ်၏။

‘ကဲပါ... လာ... ငါပြမယ်’

သို့ဆိုလျက် မိစန်းက ကျွန်မကို မြားပစ်နည်း ပြသလာပေ၏။

စနစ်တကျ ကြိုးဆွဲ မြားတံလွှတ်တတ်ခြင်းသည် ကြာကြာမသင်လိုက်ရတတ်ခဲ့ပေမည် လက်မှန်းတည့်ဖို့တော့ အတော်ကလေး ကြိုးစားသင်ယူရပေဦးမည်ကို သိလိုက်ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လက်နက်ရှိတာက တအားမဟုတ်ပါကလား။

သည့်နောက် မိစန်းနှင့် ကျွန်မသည် သို့ နေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။ သို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ချုံပုတ်ဆူးနွယ်တောကို လွန်ခဲ့ချေ၏။

ပျဉ်းမပင်တောသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကွင်းနယ် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မနှင့် မိစန်းသည် ပျဉ်းမတောအတိုင်း ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် လုံးဝထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရတော့၏။

အလို... ဘုရားရေ။ ကျွန်မတို့ ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် မှောက်ခုံကြီးလဲနေဟန်ကို မြင်ခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသူကား နိုင်း ဖြစ်ချေ၏။

‘ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ဘုရားရေ... ရင်ဘတ်တွင် သွေးတို့စိုရွှဲလို့ပါကလေး
ဟောင်းလောင်းပေါက်တွင်းမှ သွေးတို့ ယိုစီးကျရင်း ခဲနေပုံလေး

နှိုင်းတစ်ယောက် အသက်မရှိပါတော့ချေ။

ကျွန်မ လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားရလေ
၏။ နှိုင်းကို ဘယ်သူ ပစ်လိုက်တာလဲလိမ့်။

နှိုင်းနှင့် တူတူထွက်သွားသည့် မိငယ်တစ်ယောက်
ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ နှိုင်းလိုပင် အသတ်ခံလိုက်ရလေပြီလား

ဖြစ်နိုင်ချေများပေ၏။ မိငယ်၏ လေးမြားကို သွေး
သည့်အချိန်ကစ၍ မိငယ် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်နေခြင်းကို စဉ်းစား
ချေ၏။

စိုးရိမ်စိတ်များ ပွားခဲ့ရချေ၏။ ခုလို နှိုင်းတစ်ယောက်
အသတ်ခံလိုက်ရပြီဟုဆိုတော့ မိငယ်အတွက် ပို၍စိုးရိမ်စိတ်
ဖြစ်ရတော့၏။

‘ဟယ်... မိငယ်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်
ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်’

ကျွန်မက စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်မိ၏။

‘အဲ... ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတာ အရေးကြီး
တယ်။ မှောင်တော့မယ်’

ဘုရားရေ...

မိစန်းပြောမှ သတိထားမိ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့။ မှောင်
မည်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

ကျွန်မတို့ အပါးရှိသည့် စခန်းနေရာသို့ ဘယ်လိုပြန်ရ
တော့မှာပါလိမ့်။

ဝေးသေးလား၊ နီးသေးလားလည်း မမှန်းတတ်ပါချေ။

ကျွန်မ သို့ စဉ်းစားလေမှ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့သွားရ၏။ ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားပေတော့၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

မိစန်းက နှိုင်း၏အလောင်းကိုကြည့်၍ ကြောက်လန့်နေ
ပုံရ၏။

‘ဘာလုပ်ရမှာတုံး၊ သည်ကနေ စခန်းပြန်ကြမယ်’

‘ဟယ်... ညည်းက စခန်းနေရာလည်း မမှတ်မိဘဲ ဘယ်လိုလုပ်မှာတုံး’

‘ဟာ... သည်မှာရှိနေတာထက် စခန်းပြန်ရောင်လျှောက်သွားကြတာ မကောင်းပေဘူးလား’

‘အဲလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့ မိသဲရယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာအထက်ထွက်ခဲ့ကြပြီး မမှောင်ခင် ကျွန်မတို့ စခန်းနေရာ ပြန်ရောက်ပေပြီ ဖြစ်၏။

‘လာအေ... ခပ်မြန်မြန်လျှောက်စမ်းပါ၊ မမှောင်ပေါ့’

‘အေးပါဟယ်... ငါလည်း စခန်းပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ ကြောက်လိုက်တာဟယ်’

‘ပြောနေလို့ မပြီးဘူးလေ’

သည်သို့ဖြင့် မိစန်းနှင့် ကျွန်မသည် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လေ၏။

အမှောင်ထုရောက်လာလေ လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့လာလေ ဖြစ်ရတော့၏။

‘ငါတော့ ငိုချင်လာပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

မိစန်းတစ်ယောက် ငိုသံကြီးဖြင့် ပြောလာလေ၏။

‘ငါတို့ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်း မသိဘူး မှောင်လည်းလာပြီ၊ သည်တော့ သည်လိုလုပ်၊ ငါတို့ အပြန်လမ်းမယ် သစ်ပုပ်ပင်အကြီးကြီးတွေတယ်၊ အဲဒီအပင်အောက်ခြေမယ် ငါတို့ နေရာယူပြီး နားကြမယ်’

‘အေး... အဲလိုပဲ လုပ်တာပေါ့’

သို့ဖြင့် ကျွန်မနှင့် မိစန်းသည် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ဖြန်သွားကြတော့၏။

ကျွန်မတို့ ထိုသစ်ပုပ်ပင်ကြီးကဲ့သို့ အပင်ကြီးအောက်တွင် စခန်းချခဲ့ဖူးသည်ကြောင့် သို့ ကျွန်မ စဉ်းစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မကြာသော အချိန်ကလေးတွင် ကျွန်မတို့ သစ်ပုပ်ပင်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ကြီးမားသော ပါးပျဉ်းဘောင်ကြီးအတွင်း နှစ်ယောက်သား တိုးရှေ့ဝင်လိုက်ကြတော့၏။

‘ငါတို့ ထင်းမီးပုံရှိလျှင် ကောင်းမယ်’

‘ဟဲ့... မီးခြစ်မှ မရှိတာ’

‘ငါတော့ ကြောက်လာပြီ’

မိစန်းက သို့ပြောပြီး ငိုပါလေကော။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်မသည်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာသည်ကြောင့် ရှိက်ငင်ငိုမိချေတော့၏။

‘ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်... ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

‘အီး... အီး... ဟီး... ဟီး... အီး... ရွတ်... ရွတ်...’

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကယ်မည့်သူမရှိပါချေ။

အားပါးတရ ငိုလိုက်ကြစဉ်...

‘ဝုန်း...’

‘ဘုန်း...’

‘အား...’

‘အောင်မယ်လေး...’

ရုတ်တရက် အသံကြီးကြောင့် အင်္ဂုလ်သွားကြတော့၏။ ဘာသံပါလိမ့်။ ကြီးမားသော သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ခု ကျိုးကျလာသည့်အသံဖြစ်၏။ ဘယ်နေရာက ဘာဖြစ်လေသည် မသိဘုရားရေ...

‘ငါတို့ မငိုဘဲ တိတ်နေကြဦးမယ်၊ ငါတော့ အပင်ကို ကြောက်နေပြီ’

မိစန်း ပြောတာလည်း ဟုတ်ပေသားကလား။

သို့ကြောင့် တိတ်တဆိတ် နေလိုက်ကြပြန်၏။

တိတ်ဆိတ်နေရင်း အမှောင်တွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေကြတော့၏။

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို အံ့သြတကြီး စူးစိုက်ကြည့်မိကြ၏။

‘ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲ’

‘ခေါ... ခေါ... ခေါ... ဘရော... ဝေါ... ဖုန်း...’

‘ဖုန်း... ဝုန်း... ဝေါ... ဘရော... ဝေါ’

ဆူညံအသံများလည်း ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။ လေပြင်းတိုက်နေသည်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို လေတစ်ချက်လာ၍ ထိခတ်လာခြင်း မရှိပါချေ။

‘ဘာလိုတွေတုံး မိသဲရယ်၊ တတ်သမျှ ဘုရားစာတွေ ရွတ်ဖတ်ပါလားဟင်’

သို့ မိစန်းက ပြောလာသည်တွင် ကျွန်မ သမ္မုဒ္ဒေဂါထားကို ရွတ်နေမိတော့၏။ အခါခါရွတ်ဖတ်လာပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ရွတ်နေလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်မနားတွင်း အသံမျိုးစုံ ဝင်လာကြ၏။ စိတ်ထင်လို့ များလေလား။

သို့လည်းမဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံး ကြောက်နေရသည်
ပဲ။

အတန်ကြာ ထိုလေခြင်းတိုက်ခတ်သံ ကြားရပြီးနောက်
ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။

သို့ဆိုတော့ နားကို စွင့်ထားလိုက်ကြပြန်သည်။

‘ဝေါင်း...’

‘ဝေါင်း...’

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျားဟိန်းသံ ကြားရပြန်၏။

‘အဲဒါ ဘာကောင်အော်သံလဲ’

မိစန်းက မေးလာ၏။

အင်း... သူ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ကျွန်မတောင်မှ အပါးတို့
နှင့် ရံခါဆိုသလို ဆင်စခန်း လိုက်နေဖူးသဖြင့် သိရလေခြင်းဖြစ်
၏။

‘ဟဲ့... အဲဒါ ကျားဟိန်းသံလေ’

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် မိစန်းတစ်ယောက် ပို၍ပင်
ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုလေတော့၏။

‘ဒုက္ခပါပဲဟယ်... ကြောက်လိုက်တာ၊ ငါတို့တော့
သေကြရတော့မယ်ထင်စာမယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်မသည် မငိုအား မကြောက်အားပါ
တော့ချေ။ ကျွန်မက တောတောင်ထဲ နေခဲ့ဖူးခြင်း အလေ့အကျင့်
ရှိထားသည်ကြောင့် သူ့ထက်စာလျှင်တော့ အသာထိန်းထားမှ

ဖြစ်ချိန်မည်။ ကြောက်ပင်ကြောက်ငြား ဘေးတွင် အဖော်ရှိနေ
သဖြင့် တော်ပေသေးတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ မိစန်းကို နှစ်သိမ့်ရ၏။ သူ၏ လေးမြားကို
သူထားလိုက်၏။

သည့်တွက်လည်း အားကိုးတကြီး ဖြစ်မိသူကိုး။

မိစန်းတစ်ယောက် ကြာလာတော့ ငိုအားလျော့လာ၏။

ကျွန်မကို အတင်းအကျပ် ပျှေဖက်ထား၏။

‘သည်တစ်ည ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင်ဖြင့် ငါတို့ နောက်နေ့
တွဲမယ် ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူးဟဲ့’

သို့ဆိုသလို မိစန်းကို အားပေးစကားပြောမိ၏။

ဟုတ်တယ်လေ၊ တောတောင်ထဲ ညအချိန် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် မဖြစ်မနေ နေခဲ့ရသည်တွင် မည်သည့်အန္တရာယ်မှ
ကျရှောင်ခဲ့ပါက ကျွန်မတို့အတွက် အားတက်ဖွယ်ပင် မဟုတ်
ပါကလား။

တောခြောက်ခြင်း၊ တောမှောက်ခြင်းသည် လူကို စိတ်
ချုပ်ရှားရုံသာရှိသည်ဟု အပါး ပြောဖူးသည်ပဲ။ စိတ်ဓာတ်တင်း
အားနိုင်လျှင် အဆင်ပြေလိမ့်မည် တွေးမိ၏။

‘စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထား မိစန်းရဲ့၊ ငါတို့ကို ကိုယ်ထိလက်
ရောက် ဘယ်သူမှ ဘယ်သတ္တဝါကောင်မှ သည်တစ်ညမှာ
သာရောက်မနေစေလိုက်ဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် ငါတို့တွေ နောက်နေ့
နက်မယ် အကောင်းဘက်လှမ်းကြရတော့မှာဟဲ့’

သို့နယ် အားပေးစကားပြောရင်း သူမကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

သူမသည် ကျွန်မကို မျက်နှာအပ်၍နေခြင်းကြောင့် ပြဿနာမရှိလောက်ပေမင့် ကျွန်မသည် အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူနေရသဖြင့် အမှောင်ထုတွင်းမှ အရိပ်သဏ္ဌာန်များကို မြင်နေရချေ၏။

နာနာဘာဝ ကောင်တွေများလား။ အို... ဖြစ်လိုရာဖြစ်။ ကျွန်မတို့ကို လာပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်ကြသည့်တွက် စိတ်စာင်းနိုင်ဖို့ပင် မဟုတ်ပါကလား။

တစ်ညတာအချိန် မြန်မြန်ကုန်ပါတော့။

သို့တော့ဖြင့် ဆုတောင်းရတော့၏။

မိစန်းတစ်ယောက် ကျွန်မကို ဖက်ထားရင်း ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ သူမ အိပ်ပျော်သွားလေပြီလား။ အင်း... အိပ်ပျော်သွားတယ်ဆိုလျှင် သူ၏ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှုသည် တဒင်္ဂအိပ်ပျော်နေချိန်လေးမှာ မေ့ပျောက်သွားပြီပေါ့။ သို့ကြောင့် ကျွန်မ မလှုပ်ရဲပါချေ။ ဘယ်တွက်မှု မိစန်း နီးလာမည် စိုးရိမ်၍ဖြစ်ချေ၏။ တောသည် ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။

အမှောင်ထုတွင်း အရိပ်သဏ္ဌာန်များ မရှိဟု ထင်ပါ၏။

ကျွန်မသည်ပင် မျက်လုံးမှေးစင်းလာ၏။

သို့ရှိစဉ်...

‘ဟင်...’

ကျွန်မပင် စိတ်ထင်လိုများလေလား။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးတဝင်းဝင်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများလေလား။ ထိုမီးရောင်သည် လှုပ်ခတ်နေ၏။ ကျွန်မအထင် ဓာတ်မီးထိုး အမဲရှာထွက်လာကြခြင်းများ ဖြစ်လေမည်လား။ ဘုရားရေ... သည်လို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန် ဘယ်သူများ မီးထိုးအမဲပစ်ကြပါလိမ့်။

တောခြောက်ခံရခြင်းများလား မသိချေ။

မီးရောင်သည် တစ်စတစ်စ နီးလာသည်ဟု ထင်မိ၏။ အို... တစ်ချက်တစ်ချက် မီးရောင်သည် ကျွန်မတို့ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာချေ၏။

ဘုရား... ဘုရား... ဟုတ်မှဟုတ်ပါသေးရဲ့လား။

ကျွန်မသည် မလှုပ်ရဲ။ မိစန်း နီးသွားပါလျှင် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ရှိုက်ငိုနေပေဦးမည်။

ခက်သည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည် မသိ။

လေးမြားကိုဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။ အလိုလေး... မီးရောင်သည် နီးကပ်လာသည့်အပြင် ကျွန်မ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ စူးစူးရဲရဲ ကျလာချေ၏။

ဘုရားရေ... ဒုက္ခတော့တွေပြီ ထင်ပါ။

မီးရောင်ကို မခံစားနိုင်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်မိတော့၏။

‘အား...’

‘အား...’

ကျွန်မ၏ အော်သံကြောင့် မိစန်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာခဲ့ရသလိုသူမသည်လည်း ကြောက်လန့်တကြား အော်လာ ချေတော့၏။

‘ဖိုးမူ... ဖိုးမူ... ဖိုးမူ...’

‘ဟင်...’

ကျွန်မကို ခေါ်နေသံပါကလား။ မီးရောင်ကို ကျွန်မ လက်ဖြင့်ကာ၍ အသံလာရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားမိ၏။ အပါးပါကလားဟု ဟုတ် ကောဟုတ်ပါရဲ့လား။

‘ဖိုးမူတို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်’

သို့အသံနှင့်အတူ အပါးသည် ကျွန်မကို လှမ်းဆွဲလိုက် လေတော့၏။ မိစန်းကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲထူမလိုက် ဟန် တူချေ၏။

‘ဖိုးမူတို့ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ဟိုကောင် နှိုင်းကော၊ ပြီးတော့ ဖိုးမူသူငယ်ချင်းမ တစ်ယောက်ကော’

‘အပါး’

‘အား... အိ... အိ... ဟီး... အီး... ဟီး...
ရွတ်... ရွတ်... ရွတ်...’

ကျွန်မသည် မပြောမဆို အပါးကိုဖက်၍ အားပါးတရ လိုက်မိလေ၏။

‘ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့ ဖိုးမူ၊ အပါးတို့ ရောက်လာ သွား’

‘ကဲ... ကဲ... ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာတုံး’

အပါးက ပြောပေမင့် ကျွန်မသည် အပါးနှင့် ပါလာ သည် လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေး... ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မတို့နှင့်ဆုံသည့် မုဆိုး နှစ်ယောက်ပါကလား။ နှစ်ယောက်လုံးတွင် သေနတ်ကိုယ်စီ လာကြ၏။

‘အပါးတို့ကော ဘယ်လိုလုပ် ဖိုးမူတို့ သည်မယ်ရှိတာ ပြီး ရောက်လာကြတုံး’

ကျွန်မက ပြန်မေးလိုက်၏။

‘ဖိုးမူတို့ အချိန်တန်လို့ ပြန်မရောက်လာကြတော့ ဖိုးရိပ် ဘပေါ့၊ ကံအားလျော်စွာပဲ သည်ဆရာနှစ်ယောက် အပါးတို့ဆီ ဆက်လာတယ်လေ၊ သည်တော့ အပါးက အကြောင်းစုံပြောပြ ပြီး သည်ဆရာနှစ်ယောက်က ဖိုးမူတို့ကို လိုက်ရှာပေးမယ်ဆိုပြီး ဆက်လာကြတာ၊ တော်ပါသေးရဲ့... တစ်ညလုံးသာ ဖိုးမူတို့နှစ် ယောက်တည်း သည်မှာရှိနေမယ်ဆိုလျှင် ဒုက္ခကောင်းကောင်း ဆက်ကြပြီပေါ့၊ မှီဖြင့် ပြောပါဦး၊ နိုင်နဲ့ ဖိုးမူသူငယ်ချင်းတစ် ယောက်ကော’

သို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြော
ပြလိုက်တော့၏။

‘ဘုရားရေ...’

‘နိုင်း သေပြီ၊ ဟုတ်လား’

‘အင်း...’

‘ဘယ်နားမှာလဲ’

‘အိမ်နောတော့ ဗိုလင်းလျှင်ဖြင့် ပြန်သွားတတ်တယ်’

‘နို့ဖြင့် ဖိုးမူသူငယ်ချင်းမလေးကော’

‘သူလည်း ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး
ဒုက္ခပါပဲ... သည်လိုဆိုလျှင်ဖြင့် မိငယ် အသက်ရှင်နေမယ်ဆို
လျှင် တစ်ညလုံး တောတောင်ထဲမယ် ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဘယ်
လောက်ကြောက်နေလိမ့်မလဲ၊ ဆရာကြီးတို့ရယ်၊ ကျွန်မသူငယ်
ချင်းကိုလည်း လိုက်ရှာပေးကြပါဦး’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေဆင်ပိုင်ကြီး စော
တာမလာ၏ မန်းတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မိသဲဆိုသူ ပြောချက်
အရ အထက်ပါအတိုင်း သိကြရသဖြင့် နောက်ဆုံးတော့ သူ၏
သူငယ်ချင်းမလေးအတွက် လွန်မင်းစွာစိုးရိမ်သွားမိတော့၏။

‘ဘုရားရေ... ဘယ်လိုလုပ်မတုံး ကိုလင်း’

‘လိုက်ရှာမှာပေါ့’

‘နို့ဖြင့်လည်း ညတွင်းချင်း ရှာကြတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်
ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း တောတောင်ထဲမယ် ဒုက္ခတွေ့
နေရတော့မယ်၊ စိတ်မခိုင်လျှင်ဖြင့် တောကောင်တွေရဲ့ အန္တရာယ်
မကြုံတောင်မှ သွေးပျက်ရှသွပ်သွားနိုင်တယ်၊ သည်လိုလုပ်’

‘ဖထိတို့ သည်စခန်းမယ် နေရဲပါ့မလား၊ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် ပျောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို လိုက်ရှာကြဦးမယ်’

‘ဖိုးမှုတို့ ပင်ပန်းနေပြီဆိုလျှင်ဖြင့် သည်မယ် အသီးသီး
နားကြမယ်လေ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ အပါး တစ်ယောက်
လုံးရှိနေပြီပဲ’

သို့ပင် အပါးက ပြောပေမင့် မိငယ်အတွက် ကျွန်ုပ်
လွန်မင်းစွာစိုးရိမ်နေမိသဖြင့်...

‘သမီးတို့ပါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ပင်ပန်းနေကြပြီဆိုပေမယ့်
မိငယ်ကိုက တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခမခံစားစေချင်ဘူး၊
နို့ကြောင့် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်’

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကလေးမနှစ်ယောက်
ကို ချမ်းအေးနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် ဝတ်ထားသည့် ဂျာက
လင်းမြင့်လှိုင် ဝတ်ထားသည့် ဂျာကင်တို့ကို ချွတ်ပေးလိုက်ကြ၍
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အချမ်းခံအလိုငှာ ဝိစကီထုတ်
သောက်လိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှ ဓာတ်မီးထိုးလျက် လျှောက်သွား
နေသလို လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်ဆုံးမှလိုက်၍ ဘေးတစ်
တစ်ချက်သို့ မီးတဝင်းဝင်းလှည့်ပတ်ထိုးရင်း လိုက်လာခဲ့သေး

‘မင်းတို့ နိုင်း သေဆုံးတဲ့နေရာ သိနိုင်မလား’

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမင့် ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ခုချက်ချင်းကြီးတော့ မမှတ်မိဘူး’

သို့ မိစန်းက ပြောလေ၏။ သို့လည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်

ကျွန်တော်တို့၏ မီးတဝင်းဝင်းကြောင့် တောကောင်ငယ်
များ ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ကြားမှ ပြေးထွက်သွားကြတော့၏။

မြေဝပ်ငှက်တို့သည်လည်း ရုတ်တရက် ထပျံကုန်ကြ
၏။

တဖုတ်ဖုတ် ခြေသံကြောင့် အိပ်တန်းဝင် သားကောင်
ကြီးတို့လည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထပြေးကြကုန်၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆတ်ကောင်တို့သည်လည်း မီးရောင်
ကို အံ့သြတကြီးလှမ်းကြည့်ကာ ထွက်ပြေးကြရှာ၏။

သို့ ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှ တောတိုးလျှောက်သည့်ကြား
မှ ပုခံအက်အက်အနံ့ ရလိုက်လေသဖြင့် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်
ကာ ဘယ်ကလာသည့်အနံ့လဲလို့ပင် ရှုရှိုက်လေ့လာမိ၏။

ဟုတ်ပြီ။ ရှေ့ဒလွယ်ခုတ်လောက်နေရာမှ ထွက်လာ
သော အပုပ်နံ့ဖြစ်နေ၏။

‘သည်အပုပ်နံ့က တစ်မျိုးပဲဗျ’

သို့လည်းပြော ထိုနေရာသို့လည်း စူးစမ်း၍သွားလိုက်
၏။

အလိုလေးဗျာ... လူတစ်ယောက် သေဆုံးနေခြင်းဖြစ်
၏။

‘ညည်းတို့ပြောတဲ့ နိုင်းဆိုတဲ့လူလား’

ကျွန်တော်က အလောင်းကောင်ကို ဓာတ်မီးဖြင့် အနီး
ကပ်ထိုးပြရင်း မေးလိုက်၏။

‘ဟာ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’

ဆင်ပိုင်ကြီးက အလန့်တကြား ပြောလာချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သူ၏အလောင်းကို
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

သေနတ်မှန်၍ သေဆုံးနေခြင်းပါကလား။

‘ဘယ်သူလက်ချက် ဖြစ်နိုင်လဲ’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။ သို့ မေး
လိုက်ခြင်းသည် မိသံ ပြောခဲ့သည့်အကြောင်းကို သိနေသဖြင့်
သို့ မေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်တော့၏။

‘မူခင်းဆက်စပ်မှု သဘောအရ ပြောရလျှင်ဖြင့် ပျောက်
နေတဲ့ကောင်မလေးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ အသက်ရှိနေဦးမယ်
ဆိုလျှင်ပေါ့’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာချေ၏။

‘ဟာ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိငယ်က
သေနတ်မှ မပစ်တတ်ဘဲလေ’

သို့ မိသံဆိုသည့် ကောင်မလေးက ပြောလာလေ၏။

‘အဲလိုဖြင့်လည်း သည်တောထဲမယ်၊ သေနတ်ကိုင်တဲ့
သူတစ်ယောက် ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က တွေးတွေးဆဆ ပြောလာဟန်တူ၏။

‘ဟင်... နို့ဖြင့် မိငယ်ကို အဲဒီလူက ခေါ်သွားတာမှ
လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ’

‘ပြောကြည့်လေ၊ သမီး အထင်ပေါ့၊ နို့မှမဟုတ် အသံ
ပေါ့’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလိုက်၏။

‘မိသံ စိတ်ထင်ကို ပြောတာပါ၊ နိုင်းကိုသတ်ပြီး မိငယ်
ကို အဲဒီလူဆိုးက ခေါ်သွားတာဖြစ်မယ်’

မိသံ ပြောစကားဆုံးသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသံ
အတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်၍ ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘ညည်း ထင်ထားသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အင်း
လေ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ညည်းသူငယ်ချင်းမလေးကို
အသေပဲဖြစ်ဖြစ် အရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ဖို့အရေးကြီးတာပဲ’

‘ရှင်...’

‘ဘယ်လို... နို့ဖြင့် မိငယ်က သေသူလည်း ဖြစ်နိုင်
တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား’

မိစန်းဆိုသည့် ကောင်မလေးက ပြောလာချေတော့၏။

‘ဖြစ်နိုင်ချေဆိုပေမင်္ဂလည်း လုံးဝ သေတယ်လို့တော့
မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တခြားမသိတဲ့အကြောင်းတွေလည်း ရှိဦးမှာ
ပေါ့၊ ကဲ... ကဲ... သည်အလောင်းကို သည်အတိုင်းထားလို့
မဖြစ်ဘူး၊ မြေမြှုပ်ခဲ့ရမယ်၊ နို့မှမဟုတ် သားရဲကောင်တွေ လာ
စား... ဘူးလိမ့်မယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် (လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်)
အလောင်းကို မြေမြှုပ်ခဲ့ပြီး သစ်ခက်များဖြင့်လည်း နောင် ပြန်လာ

ရှာလျှင် လွယ်အောင် ဖုံးအုပ်ထားခဲ့လိုက်ကြ၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် သို့နေရာလေးမှ ထွက်
ခဲ့ကြပြန်၏။

‘ကျွန်တော် အသံပေးချင်တယ်’

သို့ စဉ်းစားမိလိုက်၏။

‘ကောင်းတာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သဘောတူသဖြင့် ကျွန်တော်သည်
တောတိုးလျှောက်ရင်း...

‘ဦး...’

‘ဦး...’

‘ဦး...’ လို့ အသံပေးနေမိ၏။

တောတိုးလျှောက် ခရီး ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်း
မသိ။ သိစရာလည်း မလို၊ ဘယ်တွက်မူ ကျွန်တော်တို့သည်
လူပျောက်လိုက်ရှာနေခြင်း မဟုတ်ပါကလား။ သို့ဆိုတော့ ခြေဦး
တည့်ရာပေါ့။ ယခုလိုပင် အချက်ပေးခဲ့သော်လည်း ဘာတုံ့ပြန်မှု
မျှ မရပါချေ။ သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

‘ကိုပိုက်ရေ ခဏရပ်ချေဦးဗျ’ ဆိုလာသည်ကြောင့်
ကျွန်တော်သည် သွားနေသောခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်ကာ
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘သူတို့တွေကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ယန်းနေပြီ၊ အိပ်ချင်နေ
ကြပြီလေ၊ သည်မယ် နားကြစို့ဗျာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့်
နေရာတစ်ခုကို ရှာလိုက်ကြသည်တွင် ချောင်းကမ်းကြော့စွယ်
တစ်ခုထိပ်တွင် အခန့်သင့်ပင် ဝါးတဲလေးတစ်လုံး တွေ့လေသည်
ကြောင့် ထိုနေရာလေးတွင် စခန်းချလိုက်ကြတော့၏။

မကြာလိုက်သောအချိန်တွင် ထိုဝါးတဲလေးရှေ့တွင်
ထင်းမီးပုံကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာရတော့၏။

တဲပေါ်တွင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို အိပ်စေလေ
ပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် ထင်းမီးပုံနားတွင် ထိုင်လျက်
ငိုက်မျဉ်းနေကြရလေ၏။

‘ကလေးတွေ ဆာနေရောမယ်’

ကျွန်တော်က သတိတရ ပြောလိုက်မိ၏။

‘နေဦးဗျ’ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ်ကို
ယူ၍ ချောင်းထဲဆင်းသွားလေ၏။

ချောင်းတွင် ငါးသွားရှာလေခြင်း ဖြစ်မည်။

သို့ ထင်ထားသလို လင်းမြင့်လှိုင် စားစရာသွားရှာလေ
ခြင်း ဖြစ်၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ငါးရုံခေါင်းတိုသုံးကောင် ရလာ
၏။ အတန်အသင့် အကြီးသားကလား။

‘အင်း... နှစ်ချို့ငါးတွေကိုး’

ထိုငါးသုံးကောင်ကို ကျွန်တော်က အကြေးထိုး ဖိုက်ခဲ့
အူနုတ်တစ်စုံထိုးလိုက်၏။

အတန်ကြာတွင် ငါးကင်စားရချေပြီ။ တစ်နက်စားတော့
ဖြင့် ဖြစ်လာချေ၏။ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အိပ်
မပျော်ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ငါးနှစ်ကောင်
ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်
စားရန်ထားလိုက်၏။ စားရန်ဆိုပေမင်္ဂ အမြည်းအလိုမှာ ဖြစ်၏။
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝိစကီသောက်ရင်း
အချိန်ဖြုန်းလိုက်ကြ၏။ ဖထိ တာမလာသည် ကွမ်းတဖြုံဖြုံ
ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်တူချေ၏။

‘ဖထိ ဘာလို့စိုးရိမ်သွားရတာတုံး၊ ဖထိသမီးကို ဖြစ်
တွေ့ပြီလေ’

‘ဟ... ငါ့သမီး ပြန်တွေ့တာနဲ့တင် ငြီးရောလား
သူ့သူငယ်ချင်းမလေးတစ်ယောက် ကျန်နေသေးတယ်လေ၊ သည်
တွက် မပူဖန်ရပေဘူးလား’

‘နို့တော့ နို့ပေါ့ ဖထိရယ်၊ နို့ပေမင်္ဂ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ
မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ချိန်လုံး လိုက်ရှာနေတာပဲ၊ မိုးလင်း
လျှင်လည်း ဆက်ရှာကြဦးမှာပါ၊ ခုတော့ သူတို့တစ်တွေကိုလည်း
ငဲ့ရဦးမယ်လေ၊ သူတို့တွေ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနေကြပြီ
ဆိုတော့ နားပါစေဦးလား’

သို့ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်၏။
‘အေးပါ... ငါ့သိပါတယ်၊ ငါ့သမီး ပျောက်နေသလိုပဲ
ငါခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဆရာလေးတို့ သိစေချင်တယ်’

‘ဘယ့်နှယ်ပြောတာပါလိမ့် ဖထိရယ်၊ ကျွန်တော်တို့
လည်း အဲဒီလိုပေါ့’

သို့ ဖထိ တာမလာနှင့် ပြောဆိုနေကြစဉ်...

‘ဒိန်း...’

‘ဒိန်း...’

‘ဒိန်း...’

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့
ဘက်ကမ်းတောင်ကြောပေါ်မှ ဖြစ်ချေ၏။

‘ဟ... ကိုလင်း၊ သည်သေနတ်သံက အတော်ဝေး
ဝေးက ပစ်လိုက်တာဗျ၊ တောခြောက်တာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ကိုဝိုက်၊ ဒါ တစ်ယောက်ယောက်က
ကြောက်လန့်တကြား ပစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်’

‘ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး’

‘အဲပစ်တဲ့ မုဆိုးဆိုပါလျှင် တစ်ချက်ပေါ့၊ နို့မှမဟုတ်
လွန်ရော နှစ်ချက်ပေါ့၊ အဲဒီ တစ်ချက်နှစ်ချက်ကလည်း အချိန်
ခြားရမယ်၊ ခုဟာက လေးချက်ဆက်တိုက်ဆိုတော့ ထိတ်လန့်
စရာတစ်ခုခုတွေ့လို့ ကြောက်လန့်တကြားပစ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်’

အင်း... လင်းမြင့်လှိုင်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

‘နို့ဆိုလျှင် ကိုလင်းပြောသလို ဖြစ်မယ်ဆိုလို့ကတော့ ပျောက်နေတဲ့ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်နေမလား’

သို့ ကျွန်တော်က စဉ်းစားချင့်ချိန် ပြောလိုက်၏။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သည်လိုဖြင့် ဖထိတို့ နေခဲ့ကြချေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဲဒီကြောပေါ် လိုက်သွားကြမယ်’

‘အေး... စိတ်ချပါ၊ ငါ သည်မှာပဲရှိနေမယ်’

ထို့ပြင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့ချောင်း ကိုဖြတ်၍ တောင်ကြောပေါ် တက်လိုက်ကြ၏။

သေနတ်သံကြားရာသို့ မှန်း၍ တောတိုးခဲ့ကြ၏။ သို့ဆို တော့ မီးတဝင်းဝင်း ဟိုထိုး သည်ထိုး ဖြစ်ချေ၏။

အတန်ကြာ တိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

‘နေဦး ကိုပိုက်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် မီးတဝင်းဝင်း မလုပ်နဲ့ဗျ၊ တော်နေ ကျွန်တော်တို့ထင်သလို ကောင်မလေးမဟုတ်ဘဲ တခြား တစ်ယောက်ဖြစ်နေလျှင် ခက်မယ်’

သို့လည်း အဟုတ်ပါကလား။

တခြားတစ်ယောက်ဆိုတော့ သေနတ်သမားပေါ့။ နှိုင်း ကို သတ်သွားသူလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ကောင်မလေးကို ခေါ်သွား သူလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ယခုလို သွားနေ၍ မဖြစ်နိုင် ပါကလား။

သို့ မီးကို လိုအပ်သည့်အခါလောက်တွင်သာ ထိုးခြင်း

ဖြစ်သည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အနည်းငယ်တော့ဖြင့် အခက်အခဲဖြစ်ရချေ၏။

‘ရှပ်... ရှပ်... ဖလပ်... ရှပ်... ဖလပ်... ရှပ်... ရှပ်...’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တောတိုးသွားရင်း နားစွင့်နေ ကြသည်ဖြစ်၏။ သို့ဆိုသလို နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းစွမ်းမှ တော တိုးသံကို ကြားရ၏။

‘ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့နောက်ကို သားရဲကောင် လိုက်ချောင်းနေတာ ဖြစ်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် နောက်ဘက်လောက်မှ လျှောက်လာခဲ့ ရသော ကျွန်တော်သည် သို့အသံကြောင့် ကျောချမ်းမိသည် တော့ အမှန်ပင်။

‘လောလောဆယ် မမြင်ရသေးတဲ့ ရန်သူရဲ့ တိုက်ခိုက် ခြင်းကိုမကြုံရမီ နောက်က ကပ်လိုက်လာတဲ့ သားရဲကောင် ကြောင့် ကျွန်တော်တော့ ဒုက္ခရောက်ရချည်သေးရဲ့ဗျာ’

သို့ ကျွန်တော် မည်သည့်သဘောနှင့် ပြောလိုက်သည် ကို သိလိုက်သော လင်းမြင့်လှိုင်က...

‘နှို့ဖြင့်လည်း ကိုပိုက်ရယ် ဓာတ်မီးကို လိုအပ်သလိုသာ အသုံးပြုပါတော့ဗျာ၊ ခုလိုလုပ်ရတာကလည်း သေနတ်သမားက မိန်းကလေး မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်လို့ပါ၊ အဲလိုလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ လောလောဆယ်ကိစ္စကိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီးကို လွတ်လပ်စွာ
ဟိုသည် လှုပ်ယမ်းထိုးလိုက်ချေ၏။

နောက်ဘက်သို့လည်း လှည့်၍ ဓာတ်မီးကို လှည့်ပတ်
ထိုးလိုက်၏။

‘အလိုလေးဗျ...’

ထင်မှတ်မထားလောက် ဓာတ်မီးဖြင့် ရုတ်တရက်ထိုး
ခြင်းခံလိုက်ရသည့် သတ္တဝါကောင်သည် (ကျွန်တော်တို့ နောက်
လိုက်ချောင်းနေခြင်း) မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို
ကြောင်၍ကြည့်နေလေ၏။

အလေ့အကျင့် ရှိပြီဖြစ်သည့် ကျွန်တော်သည် သားရဲ
ကောင် ဓာတ်မီးကို စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်နေသည် သိသဖြင့်
ဓာတ်မီးကို ထိုသတ္တဝါကောင်၏မျက်နှာမှ လွှဲလေခြင်း လုံးဝမပြု
လောက် တည့်ထိုးထားလိုက်၏။

‘ချောက်...’

‘ဒိန်း...’

လင်းမြင်လှိုင်ပေပဲ။ သူသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့်
အခြေအနေတွင် မည်သို့တုံ့ပြန်မှု လုပ်ရမည်ကို သိသည်နှင့်
သို့ဆိုသလို သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် လျှပ်တစ်
ပြက် ပစ်လိုက်လေတော့၏။

‘ဝေါင်း...’

‘ဂရောင်း... ဝေါင်း...’

နည်းနည်းနောနော အကောင်ကြီးမဟုတ်။ ပစ်မှတ်တည့်
တည့်မှန်လေသည်လား။ လွဲချော်သွားလေသည်လားတော့ဖြင့်
သိပါချေ။

ဟင်းကောင်(ကျား)သည် တစ်ပတ်ကျွမ်း နောက်ပြန်
ထိုး၍ ထိုနေရာမှ ပြေးသွားလေတော့၏။

‘ဖလပ်... ဖလပ်... ဖတ်... ခေါ... ဖနော...
ခေါ...’

‘ရွီးလ်...’

အိပ်တန်းဝင်ငှက်တို့သည်လည်း လန်ဖျပ်ပျံသန်းသွားကြ
၏။ သတ္တဝါတွေသည်လည်း လန်ဖျပ်ထွက်ပြေးသွားကြချေ၏။

‘ဂီးလ်’

ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်သည်လည်း သို့နယ် အော်ဟစ်
ပျံသန်းသွားတော့၏။

‘မှန်သွားလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ချက်ကောင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်လောက်ဘူးဗျ။ လာချေ
ဘာ... အဲဒီနား သွားကြည့်ကြစို့’

လင်းမြင်လှိုင် ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကျားကောင်ရှိခဲ့သည့်
နေရာသို့ ရောက်သွားရချေ၏။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

သွေးကွက်ကြီးပါကလား။ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်
ရသွားပုံပြင်။

‘သည်ကောင် ကျားနာကောင် ဖြစ်သွားပြီဗျ။ ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလာသဖြင့်...

‘ထုံးစံပေါ့ဗျာ၊ သည်ကောင်ကြီးကို လိုက်ရှာသတ်ရမှာ
ပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေး ရှာလို့ရပါတယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သည်ကောင်နောက်လိုက်
တာလည်း လိုက်ကြတာပေါ့၊ နို့ပေမငိုလို့ အရေးကြီးတာက
ကောင်မလေး အသက်ရှင်နေမယ်ဆိုလျှင် ဒုက္ခဗျ။ သည်ကျားနာ
ကောင်နဲ့ တိုးနေဦးမယ်’

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့။ သို့လည်း ဖြစ်နိုင်သဖြင့်
ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရတော့၏။ သည်နေရာတစ်စိုက်
သေနတ်သမား ရှိချေ၏။ ကောင်မလေးလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ တခြား
တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ပြီးတော့ ယခု ဒဏ်ရာရသွားသော ကျားကောင်လည်း
ရှိနေသည်ဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာပေပေါ့။

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့
လက်ဦးမှ ရယူတဲ့အနေနဲ့ ပစ်တာပဲ၊ ခုလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့
သတိမရပါဘူး၊ ဒါ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါဗျာ’

‘ကိုလင်းရယ် စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့
သေနတ်ပိုင်ရှင်ကို အလျင်တွေ့အောင် ရှာကြတာပေါ့၊ ကောင်မ
လေးတွေ့လျှင်ဖြင့် ဟန်ကျတာပေါ့’

‘ကဲ... ကိုပိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်သံကြားရာကို
ရှာကြစို့ဗျာ’

‘ကျွန်တော် ကြားမိတဲ့သေနတ်သံက ရှေ့တောင်ကြော
အလယ်လောက်ကပေပဲဗျ။ မီးထိုးသွားကြတာပေါ့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဓာတ်မီးကို အားပါးတရ
လှည့်ပတ်ထိုးပြီး တောတိုးခဲ့ကြပြန်၏။

‘မီးများများသုံးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ’

မီးရောင်ကြောင့် အချို့သတ္တဝါလေးတွေက ထွက်ပြေး
ကြ၏။ အချို့ မီးကိုကြောက်၍ စိန်းစိန်းကြည့်နေကြတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သို့ တောတိုးလျှောက်
ခဲ့ကြရာမှ...

‘ဒိန်း...’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

မထင်မှတ်ထားသော တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်အောက်ဆီမှ
မီးပွင့်လေးကို တွေ့လိုက်၏။ သေနတ်သမားသည် ထိုအပင်
အောက်တွင် ရှိနေလေသည်ပဲ။

ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို မစ်ရတာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြေပေါ်သို့ လှံချ
လိုက်ချေပြီး ထိုသေနတ်သမားကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် နေသား
တကျ ဖြစ်သွားသည်တွင်...

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော်က ထိုသေနတ်သမားရှိရာသို့ ဓာတ်မီးဖြင့်
လှမ်းထိုးလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ပစ်ခတ်ရန်တာဝန်ယူလိုက်၏။

သို့ငြား ကျွန်တော်က ဓာတ်မီးကို မပိတ်လိုက်ပေမည်
လင်းမြင့်လှိုင်က ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်ပြောင်း
ကို မြေသို့စိုက်ချလိုက်လေ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြ၏။

‘ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါကလား’

မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျွန်တော်ထိုးထားသည့် ဓာတ်
မီးကို စူးစူးရှရှ ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေစဉ်မှာပင်
ထိုကလေးမလေးသည် ကျွန်တော်ထိုးထားသည့် ဓာတ်မီးတည့်
တည့်သို့ သေနတ်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်း
မြင့်လှိုင်သည် ဘေးသို့လိုမ့်ချလိုက်ကြ၏။

သူမ တစ်ချက်ထပ်ပစ်လာပြန်၏။

‘ချောက်...’

အလိုလေးဗျာ... တော်ပါသေးရဲ့။ သူ့သေနတ် ကျည်
ကုန်သွားပေပြီ ဖြစ်ချိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
စိတ်ချလက်ချ နေရာမှထုလိုက်ကာ သူမထံသို့ လျှောက်သွား
လိုက်ကြ၏။ ဓာတ်မီးတော့ဖြင့် မထိုးထားပါချေ။

ကျွန်တော်တို့ အနားရောက်သွားသည်တွင်...

‘အား... အောင်မယ်လေး...’

သူမ အထိတ်တလန့်ဖြင့် သို့နယ် အော်ဟစ်လာချေ
တော့၏။ ပြီး လက်ထဲရှိ သေနတ်ဖြင့်လည်း လွှဲရိုက်လာချေ၏။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ ငါတို့တွေက ညည်း
ကို ဒုက္ခလာပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းကို ကူဖို့လာတာ’

သို့လည်း ပြော၍မရ။ အာဂသတ္တိခံပါကလား၊
ကျွန်တော်တို့ကို သူ၏စွမ်းအားလေးဖြင့် အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်
နေလေသဖြင့် နောက်ဆုံး ကျွန်တော်သည် သူမကို အတင်းဝင်
ရောက် လူချင်းပူးကပ် ချုပ်နှောင်လိုက်ရချေတော့၏။

‘ကျွန်မသတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်မသတ်တာ
မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော်လက်တွင်းမှ လွတ်ထွက်ရန် ရုန်းကန်နေရင်း
မှ သို့ဆိုသလို အော်ဟစ်နေလေတော့၏။

သူမ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာပါလိမ့်။

‘ကိုပိုက် သူ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာ
ထင်တာယ်၊ ကြိုးနဲ့သာ တုပ်ထားချေဗျ၊ အဲလိုကြီး ချုပ်နှောင်
ဖက်ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်’

‘အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့’

‘မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို သို့နယ် ဖမ်းချုပ်
ထားလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ’

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်

ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်လိုက်ရချေ၏။

‘ခွင့်လွှတ်ပါ မိန်းကလေး၊ အဲလိုမလုပ်လို့ မဖြစ်လို့ပါ’

သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်လုံးဖြင့် ပူးချုပ်ထား
လိုက်သည့်ပြင် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဒူးပေါ်မှနေ၍တုပ်နှောင်
ထားလိုက်သည်ကြောင့် သူမ လုံးဝလှုပ်ရှားမရ ဖြစ်သွား၏။

သို့ပေမည် ပါးစပ်ကတော့မူ တရားဝေးတဝေးဖြင့် အော်
ဟစ်နေလေတော့၏။

‘ကျွန်မ မသတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မသတ်ဘူး၊ ရှင်တို့တွေ
ဘာလုပ်ကြတာတုံး၊ ကျွန်မကို လွှတ်စမ်းပါ’

သို့နယ် အော်ဟစ်နေရင်းမှ အတန်ကြာတွင် မောသွား
ဟန်တူ၏။ အသံမထွက်တော့ချေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို
မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

အတော်ကလေး ပင်လန်းနေဟန်တူ၏။

သူမ ငြိမ်သွားလေမှ...

‘မိငယ်ဆိုတာ ညည်းလား’

ကျွန်တော်က တစ်လုံးချင်း မေးလိုက်၏။ သည်တွင်
သူ၏မျက်နှာသည် လုံးဝအံ့သြသွားဟန် ဖြစ်သွားချေ၏။

‘ငါတို့ ညည်းကိုလိုက်ရှာကြတာ၊ ညည်းသူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်လည်း ညည်းကို စောင့်နေကြတယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

ဖို့ပဲဗျ။ ဟိုကျမှ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကိုမြင်လျှင် သူ စိတ်တစ်မျိုး
ဖြစ်သွားနိုင်တယ်’

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်လေပြီဖြစ်၏။

‘နေဦး... ညည်းသေနတ် ဘယ်ကရလဲ’

ကျွန်တော်က သူ၏ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ယူ
လိုက်၏။

‘အလိုလေးဗျာ... ကျည်မရှိပါကလား’

အင်း... သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ဖို့ ကျည်ကို အသုံးချ

လိုက်ခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

သို့ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ကြားလိုက်သည့် သေနတ်သံ
ကြောင့် ယခု ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ချက်သာပစ်ခတ်နိုင်ခြင်း
ဖြစ်တော့၏။ တော်ပါသေးရဲ့။

‘ကဲ... မင်း ငါတို့ကို ယုံကြည်၊ ငါတို့ မင်းသူငယ်ချင်း
တွေရှိတဲ့နေရာ ခေါ်သွားကြမှာ’

သို့ ပြောပြီး သူမကို ဆွဲခေါ်လိုက်၏။

သူမ ရုန်းကန်ခြင်းမရှိပေမည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ကို သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်လာချေ၏။

‘ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ချလိုက်ခဲ့ချေ’
သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော် ရှေ့က သွားလိုက်၏။ သူ့ကို

အလယ်မှာထားကာ လင်းမြင့်လှိုင်နောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိုးလင်းလုတွင် ဖထိ

သည်တွင် သူမသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်

ကြည့်လာချေပြီး...

‘ရှင် အမှန်တွေပြောနေတာလား’

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘သူ့ကို ကျွန်မသတ်တာ မဟုတ်ဘူး’

သို့ ပြောလာပြန်၏။

သူမ ဘာပြောသည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်
လေပြီ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ဘက်လှည့်ကာ...

‘သူ ဟိုတစ်ယောက်ကို မသတ်ဘူးလို့ပြောတာ ဖြစ်
မယ်ဗျ’

‘အဲဒါပဲ၊ ရည်ရွယ်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နို့ပေး
သူ့ကို ဘာမှမမေးနဲ့ဗျာ၊ မသိလိုက်ဘာသာ နေပေတော့၊ သူ
တော့မှ ကျွန်တော်တို့ကိုယုံပြီး ဖထိတို့ဆီ အသားတကြည့်လိုက်

တို့ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ဖထိတို့တွေ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အဲ
မောကျနေပါကောလား။

‘ဟိုမယ် မင်း သူငယ်ချင်းတွေလေ’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က မိငယ်ကို ပြောလိုက်၏။
အလိုလေးဗျာ... ဘယ်လိုပါလိမ့်။ မိငယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေး
သည် ဖထိနှင့် မိသံ၊ မိစန်းတို့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တွေဝေနေ
ကလား။ သူမ ကြည့်ရသည်မှာ သူငယ်ချင်းများကိုပင် မမှတ်
ပုံပါကလား။

‘ဘယ်လိုလဲဟင်... သူတို့ကို မသိသေးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း...’

သို့ဆိုတော့လည်း သူမသည် လူတစ်ယောက်လိုသ
သူမမသိသော သူစိမ်းသူရဲတို့ကို အမှန်တကယ်မသိဟု ပြော
လေခြင်း မဖြစ်ပေဘူးလား။ သို့ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ခေါ်
သည့်သူသည် မိငယ်ဆိုသည့်ကောင်မလေးကော ဟုတ်ပါရဲ့လား။

‘ကိုပိုက်ရေ သူတော့ ဖထိတို့ကို လုံးဝမမှတ်မိတ
လား။ သူက တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်လား မသိပေဘူး’

‘အင်း... လွယ်ပါတယ်၊ သူတို့ကို နှိုးလိုက်တာလေ’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်အခြေတွင် ကျော
၍ အိပ်ပျော်နေသည့် ဖထိနှင့် ကလေးမနှစ်ယောက်အနား
သွားလိုက်၏။

‘အဟမ်း... အဟမ်း... အဟမ်း...’

ချောင်းဟန်သံ ပေးလိုက်၏။ သူတို့ နီးထလာခြင်း
မရှိလေသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားမိချေတော့၏။

‘ကိုလင်း သူတို့ အိပ်ပျော်နေကြတာကော ဟုတ်ရဲ့
လားဗျာ’

သို့ ပြောပြီး ဖထိ၏ပခုံးကို ကိုင်၍ လှုပ်နှိုးလိုက်၏။

‘ဖထိ... ဖထိ... ဖထိ’

အလိုလေးဗျာ... ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ခါ၍ ကြာကြာ
လှုပ်နှိုးပေးပြီးမှ ဖထိ လူးလွန်နှိုးလာချေတော့၏။

‘အေ... အာ... ဟင်...’

မျက်လုံးအစုံကို ပွတ်သပ်လျက် မျက်စိနှစ်လုံးကို ဖွင့်
လာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့်...

‘အေး... ပြန်ရောက်လာကြပြီလား’ လို့ ပြောလည်း
ပြော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်တွင်းရှိ မိငယ်ဆိုသည့်
ကောင်မလေးကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘မင်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာတုံး’ လို့ မေးလိုက်
၏။ သည်တွင် မိငယ်က ဖထိကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လေ
၏။

‘ဖထိ သူက ဖိုးမူရဲ့သူငယ်ချင်းမလေးပါနော်’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က သေချာအောင် မေးလိုက်၏။

‘အေး... ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး’
 ‘ဪ... သူက ဖိုးမူတို့ကို မသိတဲ့ပုံပေါ်နေလို့’
 သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် မိငယ်ဆိုသည်
 ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လာချေ၏။
 လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို လက်ကုတ်၍ မည်သည့်
 စကားမျှ ဆက်မပြောရန် မျက်ရိပ်ပြင် ၏။
 ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ချေပြီ ဖြစ်၏။
 သို့ကြောင့် ဖိုးမူတို့ အိပ်ပျော်နေသည်ကို စေ့စေ့ကြည့်
 လိုက်ပြီး...
 ‘မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး အအိပ်ကြီးလိုက်တာ’
 လို့ ပြောလိုက်၏။
 ‘ကိုပိုက် ကျွန်တော် သိပ်မသင်္ကာဘူးဗျ’
 သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖိုးမူနှင့် မိစန်းတို့
 ယောက်၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့်တို့ထိ လှုပ်နှိုးလိုက်ကြ၏။
 ‘သူတို့တွေ အအိပ်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သွေးလေး
 ကြတာဖြစ်မယ်’
 လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ကောင်မလေးနှစ်ယောက်
 ၏ ရှေ့တင်ရှိ အသီးဆံတချို့ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ချေပြီး
 ‘ဖထိ... ဒါ ဖထိ သူတို့ကို စားဖို့ပေးထားတာလား’
 လို့ မေးလိုက်ချေ၏။
 ‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သစ်ဆိမ့်သီး

လေ၊ ဆိမ့်တယ်၊ ငါ့ ချောင်းမှာသွားပြီး ရေခပ်တော့ လမ်းမှာတွေ့
 တဲ့ သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးအောက်က ကောက်လာတာလေ’
 ‘ဖထိလည်း စားတယ်လား’
 ‘အေးလေကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး’
 ‘ဪ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါ အလွန်ဆိမ့်တယ်လေ၊
 တောတောင်ထဲမယ် များများမစားသင့်ဘူး၊ ဒါတွေများများစား
 လိုက်ကြလို့ သွေးလေးပြီး အိပ်ပျော်သွားကြတာ၊ အခန့်မသင့်လျှင်
 ဖြင့် ဖျားတောင်ဖျားသွားနိုင်တယ်’
 ‘အေး... သူတို့က စားကောင်းကောင်းနဲ့ အများကြီး
 စားလိုက်ကြတာ’
 ‘အင်းလေ... နောက်တော့ မှတ်ထားပေါ့၊ သစ်ဆိမ့်သီး
 က သိပ်ဆိမ့်လွန်းတယ်၊ များများမစားရဘူး၊ ကောင်းတယ်ဆို
 ပြီး ပိုစားလိုက်လို့ ပိုသွေးလေးသွားတာပေါ့၊ နို့ကြောင့် အတော်
 နဲ့ နှိုးမရတာ’
 ‘ဟဲ့... ဖိုးမူ၊ ဖိုးမူ၊ မိစန်း၊ မိစန်း’
 လင်းမြင့်လှိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပခုံးကို တို့ကာ
 ထိကာဖြင့် လှုပ်နှိုးနေပြန်၏။ အတန်ကြာတွင် ကလေးမလေး
 နှစ်ယောက် မျက်စိဖြင့်လာ၏။ သို့တောင်မှ မကြည့်မလင် အား
 ယူဖွင့်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။
 ‘ဘယ်လိုဖြစ်လဲ မသိဘူး၊ မျက်လုံးမဖွင့်ချင်ဘူး’

‘အေး... ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး၊ သစ်ဆိမ့်သီးတွေ အစား
များသွားလို့ ဖြစ်တာပဲ၊ ထကြချေ၊ မျက်နှာသစ်ကြချေ၊ ဟော
ဟို အပင်အောက် ဝါးကျည်တောက်နဲ့ ရေထည့်ထားတာရှိတယ်’

ဖထိက သို့ပြောလိုက်သည်တွင် မိသဲနှင့် မိစန်းသည်
သူတို့သူငယ်ချင်းကိုပင် သတိမပြုမိလေဘဲ သမ်းဝေ၍ လေးတွဲ
စွာဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်အောက်သို့ ထွက်သွားကြ၏။

ထိုအဝင်အောက်တွင် ရေထည့်ထားသည့် ဝါးကျည်
တောက် ရှိသည်ကိုး။

‘မျက်နှာသစ်ပြီး ဇက်ပိုးကို ရေဖျန်း ခပ်ဆတ်ဆတ်
ရိုက်လိုက်ကြချေ၊ လူလန်းသွားလိမ့်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က လှမ်းအော်သတိပေးသလို သူတို့နှစ်
ယောက်လည်း လုပ်နေကြချေ၏။

‘ဟား...’

‘ဝါး...’

‘ငါတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမန်း မသိဘူး၊ တအားကို
အိပ်ချင်စိတ်ပေါ်လာလို့ အိပ်ပစ်လိုက်တယ်’

မိစန်းက မိသဲကို ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်
ကြည့်လာလေ၏။

‘ဟယ်...’

‘ဟား...’

နှစ်ယောက်စလုံး အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားကာ မိငယ်
ဆီ အော်ဟစ်ပြေးလာကြတော့၏။ အနားရောက်သည်တွင် လက်
နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေပြီး...

‘ညည်း ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ၊
ဟိုကောင် နိုင်းကော ဘယ်လိုကြောင့်သေရတာလဲ၊ ညည်းသတ်
လိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

သို့ဆိုသလို အလောတကြီး မေးလိုက်ကြတော့၏။
မိငယ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို တအံ့တသြ ကြည့်နေ
လေပြီး ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ဘက်လှည့်ကာ...

‘သူတို့ဘာတွေပြောနေကြတာတုံး၊ ကျွန်မ နားမလည်
ဘူး၊ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး၊ ကျွန်မသတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ
သတ်တာ မဟုတ်ဘူး’

သို့သာပြောပြီး သူမတို့ထံမှ ဖယ်ခွာ၍ ကျွန်တော်တို့
သံသို့ လျှောက်လာချေတော့၏။

‘ဟယ်... သည်ကောင်မ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ငါတို့

ကို မမှတ်မိတာလား၊ မမှတ်မိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား၊
ငါတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ညည်းကို သတိရနေကြတာ၊ ညည်း
အတွက် စိုးရိမ်နေကြရတာ’

မိသန့် မိစန်းက သို့ပြောပြီး ထိုနေရာမှ လျှောက်လာ
ကြပြန်၏။

‘ဦး... သူ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သူ့ကို ဘယ်ကနေ
ဖြန်တွေ့ခဲ့တာလဲ’

သို့ မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို
ထိုနေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခေါ်သွားလိုက်ချေပြီး...

‘သူ သွေးပျက်ချင်သလို ဖြစ်နေတာ’

‘ဟင်...’

‘ဟယ်... ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး’

‘အင်း... တောတောင့်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့
ရတော့ကာ ကြောက်လန့်ပြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ နိုင်းနဲ့
ပတ်သက်ပြီး သူ ထိတ်လန့်စရာတွေ့ကြုံခဲ့ မြင်ခဲ့တာလည်း
ပါတာပေါ့၊ နို့ပေမင်လို့ သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး
တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အသိဝင်လိုက် ပျောက်လိုက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူ့မာမိနဲ့ ဒယ်ဒီက သမီး
ကို အတန်တန်မှာလိုက်တာ၊ သမီးတို့နဲ့မို့ ထည့်တာတဲ့၊ သူ့ကို
တော့ ဂရုစိုက်ပါတဲ့၊ သမီးက ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူးဆိုပြီး
အာမခံနဲ့ ခေါ်လာပေးတာလေ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ သူ တစ်ခုတစ်ခုဖြစ်

သွားလို့ကတော့ ကျွန်မ ခေါင်းကြိမ်းပြီး’

သို့ဆိုသလို မိသဲက ပြောလေ၏။

‘အင်း... သူ့ကို ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်း
နားခိုင်းမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ’

သို့ ကျွန်တော်က မယုတ်မလွန် ပြောလိုက်၏။

သို့သာ ပြောရသည်။ ကျွန်တော် သူမအတွက် ရင်လေး
နေမိတော့၏။

သူမ သိပ်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားပြီး ရှောင်ဖြစ်သွား
ခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

‘ကိုလင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘အင်း... သူ့ကို မြို့ပေါ်ပြန်ခေါ်ပြီး နားနေရင်း ဆေးဝါး
ကုသပေးနိုင်လျှင်ဖြင့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်လောက်ပေဘူးပေါ့၊
သည်တော့ အရေးကြီးတာ ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ အမြန်
မြို့ပြပြန်နိုင်ဖို့ပဲ၊ နို့သာ ပြောရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သည်နေရာ
ကနေ ကင်းမတီးရွာထိ ပြန်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် လမ်းမှာ နှစ်ည
လောက်တော့ အိပ်ရမယ်ထင်တယ်၊ ကင်းမတီးကနေ ဥက္ကံ၊
အဲဒီကနေမှ မြို့ပြန်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အချိန်တွေကြာသွားနိုင်တယ်၊
အဲလိုဖြင့် သူ့ကျန်းမာရေးက သည်ရက်အတောအတွင်း ပိုဆိုး
ဖောက်မလာဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်’

‘ဟင်... နို့ဖြင့် တခြားနည်းလမ်း ရှာပါဦး’

‘ကိုပိုက်ရယ်... ဘယ်လိုနည်းလမ်းရှာလို့ရမှာတုံး၊

သည်နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သည်လမ်းခရီးအတွက် သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ညင်ညင်သာသာဆက်ဆံပြီး နားနားနေနေခိုင်း မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်တော့ သူ့အတွက် အဆင်ပြေမယ် ထင်တာပဲ”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွေ သူ့ကို တခြား ဘာကိစ္စမှ မပြောမိဖို့ အရေးကြီးတယ်ပေါ့”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက် ၏။

ဘယ်တွက်မှ နိုင်း ဆိုသောကောင် သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများ သူ့ကို မပြောမိဖို့၊ အပြစ်မတင် မိဖို့က အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါကလား။

ယင်းကိစ္စကို နောက်မှ ကြည့်ရှုရပေမည်။ လောလော ဆယ် မီးငယ်ဆိုသော ကောင်မလေး ကျန်းမာရေးက အရေးကြီး သည် မဟုတ်ပါကလား။

သို့ဆိုသလို မိငယ်၏ အခြေအနေကို သိသွားတော့ မိသဲနှင့် မိစန်းသည် တင့်တင့် တရယ်ရယ် ဖြစ်နေကြတော့၏။

“ငါ့ကိုကလည်း မကောင်းတာ၊ ဘာလို့များ ညည်းတို့ နှစ်ယောက်ကို သည်တောတောင်ထဲ ခေါ်လာမိပါလိမ့်”

သို့နယ် မိသဲဆိုသူက ပြောလည်းပြော စိတ်မကောင်း ကြီးစွာ ဖြစ်နေချေတော့၏။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲလေ၊ မင်းသူငယ်ချင်း တွေက မင်းကိုချစ်လို့ သူတို့သဘောနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်

လား၊ မင်းလည်း သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမို့ ခေါ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ခုလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကလည်း ဖြစ်ချင်လို့ပါ၊ နို့ပေမိသ် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မင်း သူငယ်ချင်းကို မင်းတို့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ဆက်ဆံကြပါ၊ သည်ရက်အတောအတွင်း ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုသိသိ ဘယ်လိုသဘောထားထား နားလည်ပေးကြပေါ့၊ အဲလိုဖြင့် သူ လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်အပေါ် သူငယ်ချင်း လို ပြန်မှတ်မိမယ်၊ အလျင်ကလို ပြန်ဆက်ဆံလာနိုင်ပါတယ်၊ အိုကွာ... မင်းတို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့အကြောင်းတွေ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြောခြင်းမပြုမိဖို့ပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က မိသဲနှင့် မိစန်းဆိုသူတို့ ကို ပြောပြလာလေ၏။

“အဲလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ကဲ... ကဲ... တော်ပြီ၊ တော်ကြာနေ သည်စခန်းက သွားကြမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်၏။

“ဆာတယ်”

မိစန်းက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက်...

“ကိုလင်း ကျွန်တော် စားစရာသွားရှာချေဦးမယ်” ဆို

၁၄၀

လျက် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

‘ကိုပိုက် ဝေးဝေးလံလံ မသွားနဲ့နော်၊ မြန်မြန်ပဲ ပြန်လာ ခဲ့ချေ၊ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ သည်ကနေ ထွက်ကြမယ်၊ သည်က နေ ကျွန်တော်တို့ မရမ်းမြောင်စခန်းမှာ ညအိပ်ဖို့ ပိုအရေးကြီး တယ်’

‘စိတ်ချ ကိုလင်း၊ ကျွန်တော် ဝေးဝေးလံလံသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုရှေ့မြောင်ထဲမယ် ငှက်ပျောရိုင်းပင်တွေတွေ့လို့ အဲဒီဘက်သွားပြီး စားစရာရှာမလို့ပါပဲ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုငှက်ပျောတောလေးသို့ ခပ် သွက်သွက်လျှောက်သွားလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော် မနေ့က ထိုနေရာ ရောက်ခဲ့သည်ပဲ။ ထို ငှက်ပျောတောတွင် အမှည့်သီးခိုင်များ တွေ့ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ ကလား။ ငှက်ပျောရိုင်းများဆိုပေမည် အစေ့များကိုဖယ်၍ စားလိုရ သည် မဟုတ်ပါကလား။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ငှက်ပျောတောသို့ မကြာလိုက် သောအချိန်ကလေးတွင် ရောက်သွားပေ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ငှက်ပျောတောအတွင်း တောဝက်လို တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တောဝက်ကောင်ကို လျှပ် တစ်ပြက် ပစ်ခတ်လိုက်ပေ၏။

‘ဒိန်း...’

အလိုလေးဗျာ... ထင်မှတ်မထား။ ကျွန်တော်ကတော့ ပိုင်ပြီထင်၍ လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အကွာအဝေး သည်လည်း ပြောစရာမလိုဆိုပေမည် ဘယ်လို ကျည်လွဲသွားပါ လိမ့်။

ကျွန်တော်သည်လည်း အဲဒီလောက် ညံ့ဖျင်းလေသူ မဟုတ်။

တောဝက်ပျိုကောင်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မြေကို တူးဆွနေရာမှ သေနတ်သံ ကြားလိုက်သည်ကြောင့် ကြောက်လန့် တကြား ထခုန်လိုက်ကာ ထိုနေရာလေးမှ ကမူးရှူးထိုး ထွက် သွားတော့၏။

‘တောက်...’

ကျွန်တော် အပြေးအလွှားကြားမှ ‘တောက်’တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ကာ ငှက်ပျောတောအတွင်း ဝင်သွားလိုက်မိ၏။

‘ဟင်...’

ငှက်ပျောတောအတွင်း လူတစ်ယောက်၏ ခြေရာလတ် လတ်ဆတ်ဆတ်ကို တွေးလိုက်လေသဖြင့် အံ့သြမိသေးတော့၏။

သည်တော သည်တောင်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့အပြင် လူစိမ်းတစ်ယောက် ရှိပါကောလား။ သို့ဆိုပါလျှင် နိုင်းကို သတ် လိုက်သူသည် ‘မိငယ်’ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ကြောင့်လည်း မိငယ်က သူမသတ်ပါဘူးလို့ချည်း ပြောနေသည်ကိုး။ ထိုခြေရာကို ကျွန်တော်သည် သေချာစိုက်

ကြည့်ရင်း ခြေရာခံလျှောက်ခံမိ၏။ သို့လျှောက်ရင်း နားကိုလည်း စွင့်ထားလိုက်၏။

သည်ငှက်ပျောတောအတွင်း ထိုသူ ရှိကိုရှိနိုင်ချေ၏။ ကျွန်တော်ကိုလည်း အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးလာနိုင်မည့်သူ ဖြစ်လာနိုင်သည်ကြောင့် သတိကြီးစွာဖြင့် ခြေရာခံလိုက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ထိုသူ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားသည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် သူသွားချင်ရာ ထွက်သွားလေသည်လား မသိနိုင်ပေမည်။ ကျွန်တော်ကမူ သတိကြီးစွာ စူးစိုက်လျှောက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ငှက်ပျောတောအတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ချေပြီဖြစ်၏။

ငှက်ပျောတောအတွင်း အသီးမှည့်များ ရှာဖွေခူးနံ့ ကျွန်တော် သတိမရပါချေ။ ထိုခြေရာရှင်ကိုသာ တွေ့ချင်နေတော့၏။

နှိုင်းကိုသတ်သည့် လူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်သလို အခြားသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ခြေရာကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မကြာလောက်သော အချိန်ကလေးမှ ထိုနေရာရောက်လေခြင်း ဖြစ်၏။ မုဆိုးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးချောင်း ချောင်းကာ ဓာဖြည်းဖြည်း တိုးလျှောက်ခဲ့ရာမှ...

‘ဟာ...’

ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသူမျိုး ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားသည်နှင့်အတူ လွန်မင်းစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားတော့၏။

ကျွန်တော် ခြေရာခံလိုက်နေသူကို တွေ့လိုက်ရ၍ မဟုတ်ချေ။ ထိုသူကို ယခုလိုအချိန်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် ကျွန်တော် မပြောပလောက်အောင်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားချေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ဆိုပါက ကျွန်တော်လိုပင် ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ထိုသူက အခြားမဟုတ်။

ရသေ့ဓမ္မပါလပင် ဖြစ်နေတော့၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့်ဆိုပါလျှင် ကိုက် ၁၀၀ လောက်ဝေးပေလိမ့်မည်။ ငှက်ပျောတောအတွင်း ဝင်သွားခြင်းကြောင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန်အလိုငှာ ငှက်ပျောသီးမှည့်များကို လာရောက်ရှာဖွေနေလေခြင်း ဖြစ်ချိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရသေ့ဓမ္မပါလရှိရာသို့ သွားလိုက်တော့၏။

‘အဟမ်း...’

တစ်နေရာရောက်တွင် သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ချောင်

ဟန့်လိုက်ချေ၏။ ကျွန်တော့်အသံကြောင့် ရသေ့ဓမ္မပါလ လှည့်ကြည့်ပါလျှင် ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားသည်ဆိုပါက ရသေ့ဓမ္မပါလသည်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

သို့ငြား ကျွန်တော်၏ အထင်နှင့်အမြင် လုံးဝကြီးဆန့်ကျင်သွားချေပေ၏။

ဘုရားရေ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်၏ ချောင်းဟန့်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လာသည်ဆိုပေမည် ကျွန်တော်ထင်သလို တအံ့တဩဖြစ်သွားခြင်း မဟုတ်သည့်ပြင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားလေ၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

ရှုတည်တည် မျက်နှာကြီးဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး ကျွန်တော့်ထံ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာလေ၏။

ကျွန်တော့်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်ကူးဖြင့် ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သို့မဖြစ်စေရန် အလိုငှာ ဘေးသို့ခုန်ရှောင်လိုက်ရတော့၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

ဘယ်ကမှန်းမသိသော ဆေနတ်သံ ထွက်လာလေပြီ။ ရသေ့ဓမ္မပါလတစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်တွင် လဲပြိုသွားတော့၏။

ဘုရားရေ... သူတော်စင်ကို ဘယ်သူ ဆေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။

ကျွန်တော် ဆေနတ်သမားကို ခုခိုက်ရှာကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်ပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

‘ကိုရိုက် အဆင်ပြေတယ်ဟုတ်လား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ထံ လျှောက်လာလေပြီး လက်လှမ်းဆွဲထူလာချေ၏။

‘ရသေ့ဓမ္မပါလကို ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပစ်လိုက်ရတာတုံး’

‘ဗျာ... ဘယ်လို၊ ကိုရိုက် ဘာပြောတယ်’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တအံ့တဩဖြင့် မေးလာလေ၏။

‘ဟိုမယ် ကြည့်စမ်းပါဦး’

ကျွန်တော်က ရသေ့ဓမ္မပါလ ခွေခွေလေးဖြစ်နေသည်ကို လှမ်းပြလိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အရှိန်လွန်လဲကျသွားတာလေ’

‘မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ ကိုလင်း ပစ်လိုက်တာကြောင့် လဲသွားတာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟီး... ဟီး...’

ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... အား... ဟား... ဟား...’

ဟား... ဟား...’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်
လေပြီး...

‘ရသေ့ကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်’ လို့ ပြောရင်း ရသေ့
ခမ္မပါလထံ လျှောက်သွားကာ ရပ်တန့်ကြည့်နေလေ၏။

ရသေ့ခမ္မပါလသည် ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလာချေပြီး...

‘ကိုပိုက် ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား’ မေးလာသဖြင့်
ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ရသေ့ခမ္မပါလကို အံ့သြတကြီး
နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်မိကြတော့၏။

‘ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်’

ကျွန်တော် ရူးချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာမိ၏။ ကျွန်တော့်
ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားမိ၏။

ငါ ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

‘ကိုပိုက် ဘေးဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် နံဘေး
သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘အလိုလေးဗျာ...’

တောဝက်ပျိုကောင်ပါကား။ သေနတ်မှန်၍ လဲကျသေ
ဆုံးနေလေ၏။ တောဝက်ပျိုဆိုပေမင့် အစွယ်ကားကားကြီးနှင့်
ဖြစ်ချေ၏။ သည်ဝက်ကောင်သည် ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်
လာတာပါလိမ့်။

ရသေ့ခမ္မပါလရော ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငှက်ပျောတော

အတွင်း ရောက်လာတာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်သည်ပင် တောမှောက်ခံနေရသည်များလား။

‘ကိုပိုက်ကို ရှင်းအောင်ပြောပြလိုက်စမ်းပါဦး ကိုလင်း’

ရသေ့ခမ္မပါလက သို့ ပြောလာချေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင် ရှင်းလင်းပြောလာ
မည့် စကားကို နားစွင့်ထားလိုက်ချေတော့၏။

‘ဘယ်လိုလဲဗျ ကိုပိုက်၊ ရသေ့ခမ္မပါလက ငှက်ပျော
ခုတ်နေတာ ကိုပိုက် မမြင်ဘူး၊ ကိုပိုက်က ရသေ့ကိုကြည့်ပြီး
အားရဝမ်းသာဖြင့် အနားသွားလိုက်ပြီး ချောင်းဟန့်သံပေးလိုက်
တယ်၊ အဲဒီမယ် ရသေ့လှည့်အကြည့်မှာ ကိုပိုက်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှာရှိတဲ့ တောဝက်ပျိုကောင်က ကိုပိုက်ရဲ့ ချောင်းဟန့်သံကြောင့်
ကိုပိုက်ကို နံဘေးကနေ တိုက်ခိုက်ဖို့ ဖြေးလာတာလေ၊ ဒါကို
ရသေ့ကသိလို့လေ၊ ကိုပိုက်ကို ကပျာကသိပြေးပြီး တွန်းလှဲ
ရှောင်တိမ်းစေဖို့ ကြိုးစားလာတယ်၊ ကိုပိုက်ကို ရသေ့နားကပ်ဖို့
ပြေးလာတယ်ထင်ပြီးတော့ ကိုပိုက်က ရှောင်လိုက်တယ်၊ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်က ကိုပိုက်ကို ရန်မူဖို့ပြေးလာတဲ့ တောဝက်
ကောင်ကို လှမ်းပစ်လိုက်နိုင်တယ်လေ၊ ရသေ့ကတော့ အရှိန်
လွန်ပြီး လဲသွားတာ၊ ကိုပိုက်က ဘာဖြစ်သွားတယ်မသိလို့ စိုးရိမ်
ပြီး ပြေးလာတူတာ’

‘ဪ... အဲဒီလိုလား’

ကျွန်တော့်အသက်ကယ်ရန် ပြေးလာသည့် ရသေ့ခမ္မ

www.burmeseclassic.com

ပါလုကို တလေးတစား ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း ပြုံးပြလိုက်တော့၏။

‘နို့... နေပါဦး၊ ကိုလင်းက ဘာလို့ ကျွန်တော့်နောက် လိုက်နေရတာတုံး၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချလို့လား’

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

‘စိတ်မချလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့တွေ အချိန်မီ မရမ်းမြောင်ကိုသွားဖို့လိုတယ်လေ၊ ကိုပိုက်တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ အချိန်ကြာနေမှာစိုးလို့ မြန်မြန်ပြန်ရအောင် သတိပေးဖို့ လိုက်လာတာ။ သည့်နောက်တော့ ရသေ့ရော၊ ကိုပိုက်ရော ပြီးတော့ တောဝက်ကောင်ကိုပါ တွေ့တော့တာပဲ။ နို့... နေပါဦး သည့်တောဝက်ဟိုကောင်ကို ကိုပိုက် ပစ်လိုက်သေးတယ်မဟုတ် လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ လွဲချော်သွားတယ်’

‘လွဲချော်သွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူ ဒဏ်ရာရသွား လိမ့်မယ်၊ နို့ကြောင့် မထနိုင်ဖြစ်ပြီး အဲဒီနေရာလေးမှာ ဝပ်တွား ငြိမ်သက်နေရာက ကိုပိုက် သူ့အနားရောက်လာတော့ သူ ထွက် ပြေးဖို့ စဉ်းစားမိပြီး လက်ဦးမူရယူတိုက်ခိုက်လာတာ ဖြစ်မယ်’

‘ကိုလင်းပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါ တောဝက် ကောင်လေ၊ တိရစ္ဆာန်လေ၊ လူမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် လူလို အသိရှိနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ဪ... ကိုပိုက်ရယ်၊ တစ်ခါတလေ တိရစ္ဆာန်တွေ

က လူတွေထက် ပိုအသိဉာဏ်ရှိလျှင် ရှိနေနိုင်ကြတာလေဗျာ၊ လူတောင်မှ လူဖြစ်ပြီး တိရစ္ဆာန်စိတ်ဝင်နေသူရှိသလို တိရစ္ဆာန် တွေမှာလည်း တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမယ့် လူတစ်ယောက်လို အသိရှိနေ နိုင်တာပဲဗျာ’

‘အင်း... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခုနေ နေတဲ့ တိုက်ခန်းမယ် ငနီဆိုတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်ဗျာ၊ ခွေး ဖြစ်ပြီး သူ့ဇနီးရယ် သူ့ကလေးတစ်ကောင်ရယ် တပူးတွဲတွဲနေနေ ကြတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သိရသလောက် ခွေးတွေဟာ သီးခြား တစ်ကောင်ချင်းပဲ နေတတ်ကြတယ်လေ၊ အုပ်စုနဲ့ သွားကြ လာကြတယ်ဆိုတာ ခဏပဲလေ၊ ခုတော့ဗျာ သည်ခွေးငနီကလေး သူ့မိသားစုနဲ့ အမြဲ တပူးပူးတတွဲတွဲရှိသဗျာ၊ နေ့စဉ်ပဲဗျာ၊ ဘယ် တော့မှ မခွဲဘူး၊ ငနီရှိလျှင် သူ့ဇနီး မိကျားရှိတယ်၊ သူ့သမီး ဖြူမ ရှိတယ်၊ အဲ... ပြီးတော့ ငနီက လူစကားနားလည်သဗျာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူကဘာပြောပြော သူနားလည်တယ်၊ သင်ပေးထား တာလည်း မရှိဘူး၊ အဲ... တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ သူ့ကို လူတစ် ယောက်က ဟောက်ဟိန်းပြောလာလို့တော့ စကားနားမထောင် ဘူး၊ ညင်ညင်သာသာ ပြောလျှင်ဖြင့် ရတယ်၊ သူ နာခံတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် တွေးမိတယ်၊ သည် ငနီဆိုတဲ့ခွေးကောင်က လူဝင်စားများလားလို့’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်ကို ထောက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

‘ကဲ... ကဲ... ကိုပိုက်တို့ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာကြ
မလို့တုံး၊ အင်းလေ... မေးမယ့်သာ မေးရတယ်၊ ကိုပိုက်တို့
အခဲပစ်ဖို့ပဲဖြစ်မပေါ့၊ ရသေ့ကိုကလည်း သိသိကြီးနဲ့ မေးရတယ်လို့’

သို့ဆိုလျက် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ဘုရားစာကို စာတွတ်
တွတ် ရွတ်ဖတ်လိုက်ချေပြီး လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို
‘နောင်ဝေဝေ’ လို့ မြည်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်ချေတော့သည်။

ထိုမှ နောက်ပြန်လှည့် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားမည်
ပြုလေသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်းက...

‘ရသေ့ကြီးရယ်... ခဏနေပါဦး’ ဆိုလျက် မိငယ်ဆို
သည့် ကောင်မလေးအကြောင်းကို ဂဃနဏ ရသေ့ကြီးအား
ပြောပြလိုက်လေ၏။

သည့်နောက် စခန်းနေရာလေးသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ရသေ့
ဓမ္မပါလ လိုက်ပါခဲ့ချေ၏။

‘ဟုတ်ပြီလေ... ကိုပိုက်တို့ အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုလျှင်
ဖြင့် ရသေ့ ကြည့်ပေးရတာပေါ့’ လို့ ပြောခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။
သို့ဆိုတော့ စခန်းတွင် လင်းမြင့်လှိုင်းသည် ဖထိကို
ကြည့်လိုက်၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ဖထိ၊ သူတို့တွေ မြို့ပြကို ဘယ်တော့
ပြန်ကြမှာတုံး’

‘ရသေ့ကြီးက မေးနေပြီ၊ အချိန်ပေးနိုင်မလားတဲ့’

‘ဘာကိုပြောတာတုံး၊ ဟင်...’

မိသဲဆိုသည့် ကောင်မလေးက ရသေ့ဓမ္မပါလကို တအံ့
တကြည့်ကာ မေးလာလေ၏။

‘ဪ... တောတောင်ထဲမယ် ဆက်နေနိုင်ကြသေးရဲ့
လားလို့ မေးတာလေ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ညည်း သူငယ်ချင်းမ
လေး ကျန်းမာရေးကို ဘာရသေ့က ကြည့်ပေးမယ်လို့ပြောတာ’
သည်တွင် မိသဲနှင့် မိစန်းသည် ဖထိကို လှည့်ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

‘တကယ်ဆို သမီးတို့ ပြန်ရတော့မယ်၊ မီးငယ်ရဲ့
ကျန်းမာရေးကြောင့်ဆိုတော့ ဖိုးမူတို့ အချိန်ပေးရမှာပေါ့’

‘နို့ဖြင့် သူမိဘများ စိုးရိမ်နေမပေါ့’

‘ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ အပါးရယ်၊ သည်လိုပုံနဲ့ သူကို
ပြန်ပို့တာထက်စာလျှင်တော့ တော်သေးတာပေါ့’

မိသဲက သို့ဆိုသလို ညှိုးငယ်စွာ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလက...

‘အချိန်ပေးရမယ်ဆိုတာ သိပ်အကြာကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊
နှစ်ရက်လောက်ပါပဲ’

ပြောလိုက်လေ၏။

မိသဲက မျက်မှောင်ကြွတ် လက်ချိုးရေတွက်လိုက်လေပြီး-
‘သည်မယ် နှစ်ရက်၊ အဝါး လမ်းခရီးက ဘယ်လောက်
ကြာမလဲ’

ဖထိက စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီး...

‘သည်မှာနေမယ့် နှစ်ရက်ထည့်ပေါင်းလိုက်လျှင်ဖြင့်
ဖိုးမူတို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နိုင်တဲ့ ရက်ပေါင်း ငါးရက်လောက်
တော့ ရှိမပေါ့’

‘အိုး... ဖထိ သည်လောက်ဆို ဖြစ်တယ်၊ သမီးတို့က
အချိန်ရတယ် ပြောရမှာပေါ့၊ သမီးတို့ (၇)ရက်အတွင်း ရန်ကုန်
ပြန်ရောက်လျှင် ဖြစ်တာပဲ’

‘နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ’

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် သူ့လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေး
ကို ထုလိုက်ချေပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်
သွားချေတော့၏။

‘ကဲ... ကဲ... လာကြချေ၊ ရသေ့ကြီးနောက် လိုက်
သွားရမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလည်းပြော မိသေ့ကိုလည်း
လက်ခွဲခေါ်ကာ ရှေ့မှထွက်သွားလေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်
နောက် ကပ်လိုက်သွားကြတော့၏။

ရသေ့သည် ရေကမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားနေသည်ဆိုပေ
မင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့နောက် တစ်လံကွာလောက်သာ
လျှင် ချဉ်းကပ်နိုင်ကြ၏။

ရသေ့သည် ရှေ့မှ တောတိုးသွားနေသည်ဆိုပေမင့်
ရသေ့အတွက် အတားအဆီး ဝိတ်ဆိုမှုမရှိသလိုပင်။ ကျွန်တော်

တို့မှာမူ ချုံပုတ်အကိုင်အခက်ကို ဖယ်ရှားသွားရ၏။ ခုတ်ထွင်
သွားရ၏။ ကုန်းကုန်းကွကွ လျှောက်ဖြတ်သွားရ၏။ မိန်းမပျို
လေး သုံးယောက်ဖြစ်သည့် မိသဲ၊ မိငယ်နှင့် မိစန်းမှာမူ အတော်
ကလေး ဒုက္ခရောက်ကြရသည့်ပုံပင်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောရှင်းလေး
တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်တွင် တဲတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်
ကြရ၏။ ထိုတဲသည် ရသေ့ဓမ္မပါလ သီတင်းသုံးသည့် ကျောင်း
တဲလေး ဖြစ်ချေတော့၏။

‘ကိုလင်းတို့၊ ကိုဝိုက်တို့ သည်နေရာတစ်ဝိုက်မယ်
အဆင်ပြေသလိုနေကြချေ’

‘သည်ကလေးမလေးကိုတော့ လောလောဆယ် သူ
အဖော်နှစ်ယောက်နဲ့ တဲပေါ်မှာ နေဝလေစေပေါ့၊ နက်ဖြန်ကစပြီး
ရသေ့က သူ့ကို ကြည့်ပေးတာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် သူ၏ ကျောင်းသခံမ်း
အနီး ထွက်သွားလေတော့၏။

‘ကဲ... ကိုဝိုက်ရေ၊ ကျွန်တော်တို့နေဖို့ တဲထိုးကြစို့’
နှစ်ရက် သုံးရက်တွင်း နေကြမည်ဆိုတော့ တဲထိုးရပေ

မည်ပေါ့။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝါးများ
လျှောက်ခုတ်နေကြချိန်တွင် ဖထိသည် တဲထိုးရန်နေရာကို ရှင်း
လင်းနေတော့၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကမူ ဖထိကို ကူညီပေးလေ၏။

ကျွန်းမာရေးမကောင်းပုံရသော မိငယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်လျက် အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေချေ၏။

သူမတွင် ဘာတွေများ တွေဝေလွမ်းမောစရာ ရှိနေပါလိမ့်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ကျောင်းသခံမီးနှင့် အတန်ငယ်မျှလေးသောနေရာတွင် တနစ်လုံးထိုးပြီး ဖြစ်တော့၏။

တဲထိုးပြီး ကျွန်တော်တို့ နားနေကြစဉ် ရသေ့ဓမ္မပါလရောက်လာချေ၏။ ကိုပိုက်တို့ ငှက်ပျောသီးတွေ သွားခူးမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဟောဟိုက တောင်ကြောလေး တွေလား၊ အဲဒီအခြေမယ် ငှက်ပျောပင်တွေရှိတယ်၊ ငှက်ပျောတောပေါ့၊ တောငှက်တွေ ရိုဝ်းဆိုပေမင့် အစေ့တွေ သိပ်မရှိလှပါဘူး၊ စားကောင်းပါတယ်ကဲ... ကလေးမလေးကို သည်ဆေးတိုက်ပေးချေ၊ သုံးနာရီခြားတစ်ခါပေါ့၊ ဒါက သည်ကနေ့တွက်ပဲ’

သို့ ပြောပြီး ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်တို့အပါအဝင် ပြန်ထွက်သွားပြန်လေ၏။ ရသေ့ဓမ္မပါလသည် သူ၏ ကျောင်းသခံမီးထဲသို့ သွားခြင်းမဟုတ်။ တောင်ကြောလေးအတိုင်း လျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလ ပေးလာသော ဝါးခွက်ကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ပူပူနွေးနွေး ရှိနေပါကောလား။ ရသေ့

ဓမ္မပါလ ဆေးကျိုပေးခြင်းပါကလား။ ဘာဆေးရယ်တော့ဖြင့် မသိပါချေ။ အနံ့ခံကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ ရနံ့ဆိုးဝါးသည် တွက်ထားပေပြား ရနံ့သင်းသင်းလေး ဖြစ်ချေ၏။

ငှက်ပျောသီးမှည့်နို့လိုလို သစ်သီးတစ်ခုခု၏ ရနံ့လိုလို ဖြစ်ချေ၏။ သောက်ကောင်းမည့်ပုံပင်။

‘ကိုလင်းရေ ဆေးကတော့ ဘာဆေးလဲမသိဘူး၊ ရနံ့လေးသင်းသင်းရယ်၊ သောက်ချင်စရာလေးဗျ’

‘မှန်း...’

စလင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ ဆေးခွက်ကို လှမ်းယူကာ နှိပ်ကြည့်ပြီး ဆေးကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာတို့ထဲက လျှာပေါ်တင်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် မည်သို့ ခံစားရမည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေလိုက်၏။

‘အား... ကောင်းတယ်၊ အဝင်ကောင်းတယ်’

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်က နံဘေးတွင်ရှိ ကလေးမက သုံးယောက်ကို လှမ်းကဲကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးသုံးယောက်မှ မိငယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စူးစူးရှရှ ကြည့်နေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုကလေးမလေး သုံးယောက်ထံ

သွားလိုက်ချေပြီး...

‘ရော... ညည်းသောက်ဖို့ ရသေ့ကြီး ပေးလာတာ’
မိငယ်သည် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောပြီး သူ့ထံ
ကမ်းပေးလာသည့် ဆေးခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ တစ်ကျိုက်
တည်း မော့သောက်လိုက်ချေ၏။

‘ဖွီးလ်...’

‘ဖွီးလ်... ဖွီးလ်...’

အလိုလေးဗျာ... မိငယ်သည် ဆေးက အဝင်ကောင်း
လျက် ဘာလို့များ ခါးသည်းစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်တာပါလိမ့်။
သို့ကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြတကြီး ကောင်မလေးကို ကြည့်နေ
မိတော့၏။

ပြီးတော့...

‘ကိုလင်းရယ်... ကလေးမလေးက ဆေးခါးလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ထွေးထုတ်လိုက်ရတာတုံး’

သို့ မေးလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို
ပြုံး၍ကြည့်လာချေပြီး...

‘ဘယ်သူပြောတုံး၊ ဆေးက မခါးဘူးလို့’

‘ကိုလင်း စောစောက မြည်းစမ်းတယ် မဟုတ်လား၊
ကိုလင်းက မခါးသလိုပဲ နေနေတာကိုး’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဘယ်နှယ် မခါးရမှာတုံး
ကိုပိုက်ရယ်၊ ဆေးက ရန်လေးသာ သင်းပျံ့လေးမွှေးသလိုဖြစ်

တာ အရသာက ခါးတူးရန်ကောဗျာ၊ ကိုပိုက် ဆေးခါးကြီး
သောက်ဖူးတာပဲ၊ ဘယ်လောက်ခါးလဲ သိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိပ်သိတာပေါ့ဗျာ၊ အခါးထဲမှာ ဘုရင်လို့တောင် ပြော
လို့ရတယ်’

‘အင်း... ခု ရသေ့ဖော်ပေးတဲ့ဆေးက အဲဒီဆေးခါးကြီး
ထက် ပိုခါးသေးဗျာ’

‘ဗျာ...’

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုဆေး သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်တော့ဖြင့် မိငယ်
၏ဝမ်းတွင်း ဝင်သွားလောက်ချေပြီ ဖြစ်၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ငှက်
ပျောသီးခူးရန်အလို့ငှာ ရသေ့ပြောသည့် တောင်ကြောဘက်သို့
ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ဖထိသည် ထင်းမီးပုံရန်အလို့ငှာ ထင်းခြောက်တုံး၊
ထင်းခြောက်ကိုင်းများ စုဆောင်းရန် ကျန်ရစ်ခဲ့ချေ၏။

ကောင်မလေးသုံးယောက်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့်မလှမ်း
မကမ်း။ (တံကယ်တော့ ကပ်လျက်ရှိချေ၏။) တံပေါ်တွင် စကား
ပြောရင်း ကျန်ခဲ့ကြချေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည်
ငှက်ပျောတောရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြရာမှ စခန်းနှင့် အတန်လှမ်းလှမ်း
အရောက်တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ရသေ့
ကြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင် တရားရှုမှတ်နေလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်
သွားရမှာဖြစ်၍ တိုးတိတ်ညင်သာစွာဖြင့် ဖြတ်ခဲ့ကြပေ၏။

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

ရသေ့ကြီးရှေ့တွင် လွန်စွာမျှကြီးမားသည့် မြွေကြီး
တစ်ကောင် ရှိနေပါကောလား။

ရသေ့ကြီးထွက် အလွန်စိုးရိမ်မိတော့၏။ ထိုမြွေကြီး
သည် တောကြီးမြွေဟောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

‘ကိုလင်း... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကျွန်တော့်အထင် ရသေ့ကြီးကို ဒုက္ခပေးမယ့်ပုံ
မဟုတ်ပေဘူးဗျ’

‘ရှု...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

လင်းမြင့်လှိုင် အသံကြောင့်လားမသိ။ တောကြီးမြွေ
ဟောက်ကောင်သည် ဆန့်ဆန့်အနေအထား ဆိတ်ဆိတ်နေသည့်
ကြားမှ သို့ဆိုလျက် ရုတ်တရက် ကိုယ်ရှေ့ပိုင်းမတ်လာကာ
ပါးပျဉ်းခွက်၍ နှာမူတ်လိုက်ချေတော့၏။

‘ချောက်...’

လင်းမြင့်လှိုင်က လျှပ်တစ်ပြက် သေနတ်မောင်းတင်
လိုက်ပြီးဖြစ်သလို မြွေကြီးကိုလည်း လှမ်းထိုးချိန်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

သို့ပေမယ့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြွေကြီးကို ပစ်ခတ်မရ
လိုက်ပါချေ။ မြွေကြီးလည်း ပါးပျဉ်းခွက်ယိမ်းနေတတ်ငြား ရှေ့
ရှိ ရသေ့ဓမ္မပါလကို အန္တရာယ်မပြုလာဘဲ ချက်ချင်းဆိုသလို
ပါးပျဉ်းချ ဝပ်တွားချေတော့၏။

‘အလိုလေးဗျာ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်’

‘ကိုလင်း... ကိုပိုက်တို့ သွားစရာရှိတာ သွားကြပေါ့’

သို့အသံသည် ရသေ့ပြောလိုက်သည့် စကားသံဖြစ်ငြား
ရသေ့ကတော့မူ ဆိတ်ငြိမ်နေလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်
လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှမ်းကြည့်လိုက်ချေပြီး
ပြိုင်တူဆိုသလိုပင် ထိုနေရာလေးမှ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြချေတော့၏။

တကယ်တော့ မြွေကြီးသည် ရသေ့ဓမ္မပါလ တရား
ထိုင်နေသည်ကို လာရောက်စောင့်ရှောက်ခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ငှက်ပျော
တောသို့ လျှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။ ငှက်ပျောတောအတွင်း ငှက်ပျော
မှည့်များ ဆွတ်ခူးနေစဉ် တောဝက်တစ်ကောင် ပြန်တွေ့လေ၏။

ရုတ်တရက်မို့ အကျင့်ပါနေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည်
ကဗျာကသီ လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်၏။

‘ကိုပိုက် သတိလည်းထားဦးလေ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစိစိမျက်နှာလေးဖြင့် သတိပေး
ပြောလာလေတော့၏။

‘အေးဗျာ... အကျင့်ပါနေလို့’

တောဝက်သည် ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုကို သိလိုက်သည်ကြောင့် ထိုနေရာလေးမှ ဖင်ယမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ငှက်ပျော့မှည့်များကို ဆွတ်ခူးကာ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

အပြန်တွင်လည်း ရသေ့ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်ပြန်ကြရသည်ဖြစ်၍ ရသေ့ကြီးဘက် လှည့်ကြည့်မိ၏။

အလိုလေးဗျာ... တောကြီးမြေဟောက်ကောင်သည် ရသေ့ကြီးနှင့် နီးကပ်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားပါကလား။

‘ရသေ့ကြီးအတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ စခန်းရောက်သည်တွင် မိန်းကလေးသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေလေ၏။ ထိုသူသည် ကား မိငယ်ဆိုသော ကောင်မလေးသာ ဖြစ်ချေ၏။

‘ဦးတို့ ထွက်သွားကတည်းက သမ်းဝေပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့တာပဲ’

မိသံဆိုသည့် ကောင်မလေးက ပြောလေ၏။

‘ဖထီကော ဘယ်သွားတုံး’

ဖထီကို မတွေ့သည်ကြောင့် သို့ မေးလိုက်၏။

‘ရေသွားခပ်ချေဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ ကြာပြီ’

‘ဪ... အေး... အေး... ရော... ရော... ငှက်’

ပျော့မှည့်စားကြချေ။ ပင်မှည့်သီးတွေဆိုတော့ ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ဖီးကြမ်းသီးလေ၊ အဲ... အစေ့လေးတွေတော့ ပါတယ်၊ ဖယ်စားပေါ့’

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်ပေးသည့် ငှက်ပျော့သီးကို လှမ်းယူလိုက်ချေပြီး...

‘သူ့ကိုကော နှိုးကျွေးရမလား’

မေးလာလေသဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

‘အိပ်ရာနီးမှ ကျွေးပေါ့၊ အားရှိအောင် အိပ်ပါစေ၊ နို့မှဆေးက သူ့ကိုယ်ထံပျော်ဝင်ပြီး အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိမှာ’ သို့လည်း လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လေပြီဖြစ်၍ တဲပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်တော့၏။

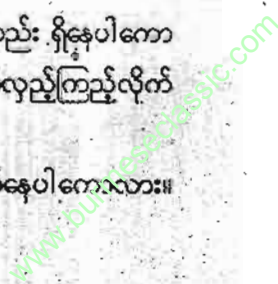
ထိုသည်ကြားမှ ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်သွားချေတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ မသိစိတ်တစ်ခုကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရ၏။

‘ဟင်...’

တဲပေါ်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါကလား။ သို့ကြောင့် ကလေးမလေးများ တဲဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ကလေးမလေးသုံးယောက် အိပ်ပျော်နေပါကောလား။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်ချေ
ပြီး တပေါ်မှဆင်းလိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

ညနေစောင်းလေပြီကော။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ဖထိ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ရသေ့
ဓမ္မပါလဆီသို့လည်း လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

ရသေ့ကြီးလည်း တဲတွင်ရှိနေဟန်မတူ။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်တို့ကို လိုက်
ရှာရန် စိတ်ကူးရလိုက်ကာ တဲမှထွက်ခွာမည်အဖြေတွင် တစ်စုံ
တစ်ရာကို သတိရလိုက်သဖြင့် ထိုနေရာလေးမှာပင် နေလိုက်ပြီး
မီးပုံကိုကြည့်လိုက်၏။

မီးရှို့ရန်အလို့ငှာ စောသေးသဖြင့် ထင်းပုံကို အဓိပ္ပာယ်
မရှိ ထင်းချောင်းတို့ကို ဟိုသည်ပစ်တင်လိုက်၊ ထိုးသွင်းလိုက်
လုပ်၍ အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်၏။

သို့မှ ဆာလောင်နေသည်ကြောင့် တပေါ်ရှိ ငှက်ပျောသီး
ကို ယူစားလိုက်၏။

အရက်သောက်၍တော့ဖြင့် မဖြစ်ပြီကော။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်တို့ကို လိုက်ရှာချင်စေမည်
ကောင်မလေးသုံးယောက်ကို ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချသဖြင့် ထင်းပုံ
နားတွင် ဟိုယောင်သည်ယောင် ယောင်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

‘ကျိုးလ်...’

‘ကျိုးလ်...’

‘ဝေါင်း... ဝေါင်း...’

‘ကျိုးလ်... ဝေါင်း...’

အလိုလေးဗျာ... ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော တော
ဆင်ရိုင်းအော်သံနှင့် ကျားကောင်ဟိန်းသံကြောင့် ကျွန်တော်
အသံလာရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ... ရသေ့ဓမ္မပါလ တရားအားထုတ်ရာ
နေရာလောက်မှ ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ ဆင်များအော်သံကြောင့် ကောင်မလေးသုံးယောက်
သည်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာကြတော့၏။

‘ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အဝေးကြီးမှာ ရှိနေကြတာ’

ကောင်မလေးသုံးယောက် ကြောက်လန့်သွားကြခဏစီး
သဖြင့် သို့ ပြောလိုက်ရ၏။ သို့ပေမည် ကျွန်တော်သည် သေနတ်
ကိုတော့ဖြင့် လက်မှာ အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ကိုင်ထားလိုက်၏။

ကောင်မလေးသုံးယောက်မှ မီးငယ်ဆိုသူသည် ဘာမှ
မသိ မကြားသလိုပင်။ မိသံနှင့် မိစန့်တို့ နှစ်ယောက်ကမူ
ချက်စီမျက်နှာ ပျက်နေကြ၏။ သို့ အခြေအနေကိုကြည့်ခြင်းအား
ဖြင့် မိငယ်ဆိုသော ကောင်မလေးသည် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ
မကောင်းသေးပုံပင်။ သူ ဘာမှမကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိ
ပေပြား။

‘သူ့ကို ကျွန်မသတ်တာ မဟုတ်ဘူး’ လို့ချည်း ပြောကာ

ပြန်ချေ၏။

‘ဟဲ့... ညည်းကို ဘယ်သူက ဘာမေးလို့တုံး’

မိသဲက မိငယ်ကို မေးလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့လည်း မိငယ်သည် မိသဲကို ကြောင်စီစီလေး

ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

‘ဦး သူ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာတုံး၊ ဆေးသောက်
ထားတာလည်း ဘာမှမထူးခြားဘူးထင်တယ်’

သို့ မိစန်းဆိုသည့် ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်နားကပ်
၍ တိုးတိုးမေးလာချေ၏။

‘အင်း... ဆေးက တစ်ခွက်ပဲ သောက်ရသေးတာကိုး
ကွယ့်’

‘ရသေ့ကြီးဆေးက ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား’

အလိုလေးဗျာ... မိတ်ဆွေရသေ့ဓမ္မပါလကို ယုံကြည်
မှု အလျင်းမရှိပုံပါကလား။

‘စိတ်ရှည်သည်းခံစမ်းပါ ကလေးရယ်၊ အချိန်ကျတော့
အဆင်ပြေသွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘာလို့ ဆန္ဒတွေစောနေတာတုံး’

သို့ ကျွန်တော်က သာသာကြည်ကြည်ပင် ပြောလိုက်
ချေ၏။ အမှန်တကယ်မူ ရသေ့ကို မယုံကြည်ရကောင်းလားဆို
ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်ချင်ပေမင့် မိန်းကလေးများ တော
တောင်အတွင်း အားငယ်နေကြသူတွေဖြစ်၍ စိတ်ကို ထိန်းထိန်း
သိမ်းသိမ်းထား ပြောလိုက်ရလေခြင်းသာ ဖြစ်ချေ၏။ သို့ရှိစဉ်...

‘ဝေါင်း... ဝေါင်း...’

‘ကျိုးလ်...’ ‘ကျိုးလ်...’ ‘ကျိုးလ်...’

‘ဝေါင်း...’

‘ကျိုးလ်...’

အလိုလေးဗျာ... ဆင်ကောင်နှင့် ကျားကောင်အသံ
သည် ကျွန်တော်တို့စခန်းရှေ့ တောင်ကြောလောက်ဆီမှ ပေါ်လာ
ပြန်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ မမြင်ကွယ်ရာ နေရာလောက်တွင် တော
ဆင်ကောင်နှင့် ကျားကောင်တို့ အသံအကျေ့ တိုက်ခိုက်နေ
ကြသည်များလေလား။

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုလင်းနဲ့ ဖထိလည်း ဘယ်သွားကြတာပါ
လိမ့်’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ဖထိကို စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိပြန်သည်
ကြောင့် ကလေးမလေးများကို အမှတ်တမဲ့ သတိမေ့လျော့သွား
သည်တွင်...

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဘာတွေလို့တုံး၊ ဟဲ့... မိငယ်
ဘယ်သွားလို့တုံး’

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော် ကလေးမလေးသုံးယောက်
ကို သတိရလိုက်ပြန်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့၏။

‘ဟာ...’

ဒုက္ခပါပဲ။ မိငယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် ဆယ်...

ကျားသံ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ပေါ်လာသည့် တောင်ကြောသို့ ပြေးသွားပါကောလား။

‘ဟိတ်... ဟိတ်... ဟိတ်... မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့၊ အဲဒီဘက်ကို မသွားနဲ့လေ’

ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် သူမနောက် ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

‘ညည်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်မှမသွားကြနဲ့နော်၊ အဲဒီမှာပဲ နေခဲ့ကြချေ’

သို့ဆိုလျက် မိသံနှင့် မိစန်းကိုလည်း အော်ပြောခဲ့ရသေး၏။

ဘုရားရေ... မိငယ်တစ်ယောက် တာစိတ်ကူးပေါက်သွားလေသည် မသိ။ ကျားကောင်နှင့် ဆင်ကောင် အသံကြားရာသို့ ဇွတ်တိုးပြေးသွားချေတော့၏။

သို့ကြောင့် အလျင် အမိလိုက်သွားရပြန်၏။

မဖြစ်ချေပြီ။ သူမကို ကျွန်တော် လိုက်မမီခင်အချိန်ကလေးတွင် သူမ ထိုတောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သွားပါလျှင် သားရဲကောင်နှစ်ကောင် တိုက်ခိုက်နေသည့်ကြားမှ မြေဇာပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားနိုင်သည်ကြောင့် နောက်ဆုံး ကျွန်တော်သည် ကြံမိကြံရာ ကြံလိုက်ရချေတော့၏။

‘ဒိန်း...’

သေနတ်တစ်ချက်ပစ်ဖောက်လိုက်တော့၏။ ထိုသေနတ်

သံကြောင့် မိငယ်လည်း ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ရှေ့သို့ဟပ်ထိုး လဲကျသွားတော့၏။

တော်ပါသေးရဲ့။ ကျွန်တော့်အကြံအစည် အောင်မြင်ပေလို့။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သူမကို လိုက်မိသွားတော့၏။

ကျားကောင်နှင့် ဆင်ကောင်တို့၏ အသံသည်လည်း လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သေနတ်သံကြောင့် ထွက်ပြေးသွားလေသည်လားတော့ဖြင့် မသိပါချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကောင်းဘက်က တွေးလိုက်မိချေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် မြေပြင်တွင် ခွေလံနေသော မိငယ်ကို ဆွဲထူလိုက်ချေပြီး...

‘ညည်း ဘယ်သွားမှာတုံး၊ တောဆင်ရိုင်းကောင်နှင့် ကျားကောင်တို့ ရှိနေတယ်လေ၊ ခုတော့ သေနတ်သံကြောင့် ပြေးသွားကြပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ... ကဲ... လာထ၊ စခန်းမှာ ပြန်နားလိုက်ချေ’

သို့ဆိုတော့လည်း မိငယ်သည် ဘာမှဖြေခြင်းမရှိဘဲ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသူတစ်ယောက်နယ် ကျွန်တော်ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ချေတော့၏။

‘ဟဲ့... မိငယ်၊ ညည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတုံး’

‘ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို လူသတ်တယ်ဆိုပြီး ဖမ်းမှာစိုးလို့ ထွက်ပြေးမလို့’

‘ဟယ်... ညည်းက ကြံကြံဖန်ဖန် ဘယ်သူက ညည်း

ကို ဖမ်းရမှာတုံး၊ သူက ညည်းကိုဖမ်းမယ်ထင်လို့လား’
 မိသဲက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြမေးလိုက်၏။
 ‘ဟင့်အင်း... ဟိုတစ်ယောက်လေ’
 ‘ဘယ် ဟိုတစ်ယောက်လဲ’
 ‘ညည်းအပါနဲ့ ပါသွားတဲ့သူပေါ့’
 လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောခြင်းပါကလား။ သို့ကြောင့်...
 ‘သူက ဦးမိတ်ဆွေပါ။ သူက ဘာလို့ ညည်းကို ဖမ်းရ
 မှာတုံး’
 သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် မိငယ်သည် ဘာမှမပြော
 လေဘဲ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေလေ၏။
 သို့ရှိစဉ်...
 ‘ရော... ကိုပိုက် သူ့ကို သည်ဆေးတိုက်လိုက်ချေဦး’
 အလိုလေးဗျာ... ရသေ့ဓမ္မပါလ ဘယ်အချိန်က အနား
 ရောက်လာတာပါလိမ့်။ သည့်ပြင် ပြောလာသေးပြန်၏။
 ‘တစ်ခုခုစားပြီးမှ သောက်’
 သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ငှက်ပျောသီးများကို
 ယူပေးလိုက်ချေ၏။
 ‘ညည်းတို့လည်း စားကြချေ’
 သည်တွင် ကလေးမသုံးယောက်သည် ငှက်ပျောသီး
 များကို ပလုတ်ပလောင်းစားလိုက်ကြချေ၏။
 ‘တော်ပြီဟ’

ငှက်ပျောသီးသုံး၊ လေးလုံးခန့် စားပြီးသွားသော မိငယ်
 ကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။
 ‘အင်း...’
 ‘နို့ဖြင့် တစ်ခါတည်း ဆေးသောက်လိုက်ချေ’
 ‘ခါးတယ်၊ မသောက်ဘူး’
 သို့ဆိုလျက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေသဖြင့်...
 ‘ဒါမသောက်လျှင် ညည်းကို ဖမ်းရမယ်’
 ‘ရှင်...’
 သို့ဆိုတော့ သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ ကျွန်တော်
 လက်တွင်းမှ ဆေးခွက်ကို လှမ်းယူ၍ ရှုံ့မဲ့ကာ တစ်ကျိက်တည်း
 သောက်လိုက်ချေတော့၏။
 ‘အား...’
 ‘ခါးတယ်’
 မိငယ်၏မျက်နှာ ရှုံ့တွနေလေ၏။ လှပကျော့ရှင်းသော
 မျက်နှာလေးသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။
 ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ကြည့်နေဆဲတွင် မိငယ်တစ်
 ယောက် ‘မူးတယ်’ ‘မူးတယ်’ဆိုလျှင် မြေပေါ်သို့လဲကျသွား
 တော့၏။
 ‘ဟာ...’
 ‘ဟင်...’
 ‘အောင်မယ်လေး... လုပ်ပါဦး’

မိသဲနှင့် မိစန်းသည် သူမတို့ကို ကပ္ပာကယာပွေလိုက်ကြကာ ရှေ့တွင်ရှိ ကျွန်တော်ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်လာချေ၏။

‘ဘုရားရေ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

ရသေ့တိုက်လိုက်သည့်ဆေးသည် ဆိုးကျိုးဖြစ်သွားလေသည်လား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရသေ့ ဓမ္မပါလထံသို့ ပြေးသွားလိုက်လေ၏။

‘ကိုပိုက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ သူ့ကို တဲမှာသာ နွေးနွေးထွေးထွေးသိပ်ထားလိုက်’

‘ဟင်...’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ပြန်လှည့်လာကာ မိစန်းနှင့် မိသဲကို ပြောပြလိုက်ကာ ရသေ့မှာ သည်အတိုင်း မိသဲကို တဲပေါ်သို့ပွေတင်ကာ သက်သောင့်သက်သာထားလိုက်ချေတော့၏။

‘ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား’

မိစန်းက ကျွန်တော်ကို မကျေမနပ်ကြည့်ကာ ပြောလာချေ၏။

‘ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဆိုတာ အချိန်က စကားပြောပါလိမ့်မယ်’

သို့သာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့ မိစန်းသည်လည်း နှုတ်ဆိတ်သွားချေတော့၏။ မိသဲကလည်း မိစန်းကို မျက်ရိပ်မျက်ခြေပြကာ မည်သည့်စကားမျှမပြောရန် တားလိုက်လေသည် မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ဖထိကိုသာ မျှော်နေမိတော့၏။

ဘယ်သွားကြတာပါလိမ့်။ ရသေ့ဓမ္မပါလကမူ သူ၏တဲပေါ်တွင် ဘာတွေလုပ်နေသည် မသိပါချေ။

‘ကဲ... ညည်းတို့ သူ့ကို အသေအချာကြည့်ထားကြဦး၊ ငါ ရသေ့ကြီးဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးခဲ့ချေဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် ရသေ့ဓမ္မပါလ တဲရှိရာသို့ သွားလိုက်လေ၏။ ရသေ့ကြီးသည် သူ့ထံသို့လာနေသည်ကို သိဟန်တူ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် အနားရောက်လေသည်တွင်...

‘ကိုပိုက်ရယ်... ရသေ့ကို မယုံပေဘူးလား၊ ရသေ့ပေးတာကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့တိုက်လေ၊ သည်ဆေးကို ဘုရားဆေးလို့လည်း ပြောရတယ်လေ၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ဥတွေကိုကြိတ်ပြီး ဆေးဖော်ထားတာလေ၊ သဘာဝအစွမ်းသတ္တိ ရှိပါကောလား၊

ကဲ... ကဲ... ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ရသေ့ သူ့တွက် မေတ္တာပို့ပေးမယ်၊ ပြန်ချေတော့ ကိုပိုက်၊ ကလေးတွေကို ခိုးရိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုလင်နဲ့ ဖထိကို ခိုးရိမ်တာဆိုလျှင်ဖြင့် ခေါင်းထဲကနေ အဲဒီဟာတွေကို ထုတ်ထားလိုက်ချေ၊ နက်ဖြန် သည်ကနေထွက်ဖို့ပဲ စီစဉ်လိုက်ပေတော့’

‘ဗျာ... ဘာလို့လဲ၊ ဟိုကလေးမလေး ကျန်းမာလာမှ ပြန်ကြမဖြစ်မှာလေ၊ သည်အတိုင်း သူ့မိဘထံ ပြန်ဖို့လို့ မဖြစ်ဘူးလို့ သူငယ်ချင်းမတွေက ပြောနေတယ် ရသေ့ကြီးရယ်၊ သူတို့ကို

ရသေ့ကြီးပဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးစမ်းပါ'

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် ရသေ့ကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ဖြင့် ကျောပေး ဘာတွေလုပ်နေသည် မသိ။ ကြာလေမှ လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

'ဪ... ကိုပိုက်ရယ်၊ သူများအတွက် တွေးပူတတ်နေပြီကော၊ ရသေ့ ပြောတာပဲ နားထောင်ပါ၊ ရသေ့ပြောသလိုပဲ လုပ်စမ်းပါ၊ ကဲ... ကဲ... ပြန်သွားတော့ချေ၊ ကလေးမလေး အိပ်ရာကနိုးလာလျှင် ဒါလေးသာ ရှုခိုင်းလိုက်ချေ'

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ထံသို့ တစ်စုံတစ်ရာကို ပေးလာလေသဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ကာ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

'ဘာများလဲလို့ တောလျှောက်ပင် အမြစ်ပြားကလေးပါကလား'

'ဒါ တောလျှောက်ပင်မြစ် မဟုတ်လား၊ အမူးအမော် ပြေရုံ ဖြစ်မပေါ့'

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလက ကျွန်တော့်ကို သနားစရာသတ္တဝါကောင်လို့ ကြည့်လာချေပြီး...

'တောလျှောက်ပင်က တောလျှောက်မြစ်ဆိုပေမင့် မတူတာတွေ အများကြီးရှိတယ်လေ'

သို့ဆိုလျက် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် သူနဲ့ဘေးရှိ ကြေးစည်နှင့် ဘုတ်လေးကို ကောက်ယူလိုက်ချေပြီး...

'နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...' လို့ မြည်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်ချေတော့၏။

သို့ ကြေးစည်သံလေးကို ကျွန်တော် အစဉ်အမြဲလိုလို ကြားနေကျဖြစ်ပြီး သည်တစ်ခါ ကြားလိုက်ရသောအသံကလေးသည် ယခင်ကြားနေကျ အသံနှင့် လုံးဝမတူဟု ထင်မိချေတော့၏။ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထသွားရချေ၏။

'သတ္တဝါမှန်သမျှ အားလုံးကျန်းမာကြပါစေ'

'နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...'

'သတ္တဝါမှန်သမျှ အားလုံးကျန်းမာကြပါစေ'

'နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...'

'သတ္တဝါမှန်သမျှ အားလုံးကျန်းမာကြပါစေ'

'နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...'

သို့နယ် သုံးကြိမ်သုံးခါ မေတ္တာပို့ ကြေးစည်ကို တီးခတ်လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် ကြေးစည်သံအားလုံးသည် ကြက်သီးမွေးညင်းထလောက်အောင်ပင် သာယာဖွယ် ကြားရချေ၏။

ကျွန်တော့်စိတ်အစဉ်သည်လည်း လွင့်ပျံ့သွားတော့၏။

'အလိုလေးဗျာ...'

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ဖထိသည် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ကျွန်တော့်နောက် ရောက်လာလေသည် မသိပါချေ။

'ရသေ့ကြီး ရှာခိုင်းတာ ဒါမဟုတ်လား'

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ရသေ့ဓမ္မပါလထံသို့

တစ်စုံတစ်ရာကို ကမ်းပေးလိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော် အသေ
အချာကြည့်မိချေ၏။

ဘာများလဲလို့ မီးဖုတ်လေပြီး ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး
ဖြစ်ချေ၏။

ရသေ့ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။ သို့ သိလိုက်သည်ကြောင့်-
‘ကိုလင်း သည်ငှက်ပျောသီးမီးဖုတ်က ဘယ်သူဖို့တုံး၊
ရသေ့ကြီး ဝမ်းကိုက်နေလို့လား’

သို့ ကပ်မေးလိုက်သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်
ကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

‘ဘယ်က ဟုတ်မှလဲ ကိုပိုက်ရယ်၊ ဒါ ငှက်ပျောသီး
အနက်လေဗျာ’

‘ဗျာ... ဘယ်လို... ငှက်ပျောနက် ဟုတ်လား၊ ကြံ
ကြံဖန်ဖန်ဗျာ’

‘ကြံကြံဖန်ဖန် ရလာတာလေ’
လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာပြီး ရသေ့ ဘာပြောမည်
ကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ငှက်ပျောနက်ကို စေ့စေ့ကြည့်
စစ်ဆေးလိုက်ချေပြီး...

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ကိုလင်းတို့တွေ ရှာလာနိုင်တာပဲ’
‘ဟင်...’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်မှာ ကျွန်တော်အား

နောက်ပြောင်နေခြင်း မဟုတ်နိုင်ပါတော့ချေ။

‘ကဲ... ကဲ... သွားကြ၊ ဒါကို ရသေ့ အသေအချာ
စိစဉ်ပြီး လာခဲ့မယ်’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင် ဖထိနှင့် ကျွန်တော်သည်
ရသေ့ထံမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

‘ကိုလင်း ဒါ ငှက်ပျောနက်ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ဘယ်က
ဘယ်လိုရလာတုံး၊ အထူးအဆန်းပါကလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုပိုက် မနီးခင် ရသေ့ကြီး ရောက်လာ
ပြီး ဖထိနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ငှက်ပျောတောထဲမယ် ငှက်ပျောနက်
တစ်လုံးရှိတယ်၊ ရအောင်ရှာလာခဲ့ကြချေဆိုလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖထိ
မနက်ကတည်းက ထွက်သွားခဲ့ကြတာ’

‘အဲဒါ ဘာဆန်းလို့တုံး’
‘ရသေ့ လိုချင်လို့နေမပေါ့၊ ဘာထွက်လဲဆိုတော့ မိငယ်
ထွက်ပဲ ဖြစ်နိုင်လောက်တာပဲ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းတဲသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့
ကြ၏။

အလိုလေးဗျ... မိငယ်အတွက် အစောင့်အပ်ထားခဲ့
သည့် မိသဲနှင့် မိစန်းသည်လည်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်လို
နေကြပါကလား။

‘ကိုလင်း ရလာတယ်ဆိုတဲ့ ငှက်ပျောသီးအနက်က
တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘာထူးခြားလို့တုံး’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်ပြန်၏။

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော်နဲ့ ဖထိ ငှက်ပျောတောထဲမယ် အတော်ရှာယူရတာဗျ။ ရသေ့ လွှတ်လိုက်တာ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ထင်မိတယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသလို...

‘ငါတောင် ထောထဲမှာအနေများပြီး ငှက်ပျောတောတွေ မယ် ခုလို ငှက်ပျောနက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ အခုမှ ရသေ့ပြောလို့ ကိုလင်းနဲ့ လိုက်ရှာရတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တာ၊ ခုတော့ တကယ်ပဲ ရခဲ့ပြီ၊ ပထမတော့ ငါ ငှက်ပျောခွဲကအပွေးတွေ ကပ်နေတာလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွာ၊ အနက်ကွ၊ အနက်၊ ဘာစွမ်းလဲတော့ မသိဘူး’

သို့လည်း ဖထိက ပြောလာချေ၏။

သို့ရှိစဉ် ရသေ့ဓမ္မပါလ ရောက်လာလေပြီး...

‘သည်ငှက်ပျောနက်က အထူးအထူးတော့ စွမ်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ စားကြည့်လျှင် အရသာသုံးမျိုး တစ်ပြိုင်နက် ခံစားရတယ်။ ပထမ ဖန်မယ်၊ ပြီးတော့ ချိုမယ်၊ အပြီးမှ ချဉ် ပြုံးပြုံးလေးဖြစ်လာမယ်၊ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမယ်၊ ပြီးတော့ ကုန်ခန်းသွားတဲ့ အားအင်တွေ ပြန်ပြည့်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပါပဲ၊ သည်ငှက်ပျောသီးက သည်က ကလေးမလေးအတွက် ကိုလင်းတို့ကို သွားရှာခူးခိုင်းရတာ’

‘ဗျာ...’

‘ဟုတ်လား’

‘သည်ငှက်ပျောသီးကို ကလေးမလေး နီးလာလျှင် ကျွေးလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ ကိုပိုက်တို့အားလုံး သွားနိုင်ပြီ’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘အေး...’

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ရသေ့ကို အံ့သြတကြီးကြည့်လိုက်ကြတော့၏။ ရသေ့ကြီးပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ။ မိငယ်တစ်ယောက် စောစောပိုင်းက ကျွန်းမှာရေးအခြေအနေသည် ထူးခြားမှု လုံးဝမရှိပါချေ။ ယခု ရသေ့ပြောတော့ ချက်ချင်း ကောင်းသွားပုံပါကလား။ ဖြစ်နိုင်ပါလေမလား။

ကျွန်တော်၏ သံသယကို ရသေ့ဓမ္မပါလ ရိပ်မိသွားဟန်တူချေ၏။ သို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ ကြည့်လာချေပြီး...

‘စောစောက ဆေးတစ်ခွက်တိုက်ထားတယ်လေ’

သို့သာပြောပြီး ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ဘုရားစာတစ်ပိုဒ်ကို ထူးဆန်းစွာရွတ်ဖတ်လိုက်လေပြီး လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို ‘နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ...’ လို့ မြည်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်ချေပြီးနောက် လှမ်းထွက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော့်အထင် ရသေ့ကြီး သူ၏ကျောင်းသန်ခံအတိုင်း

သွားမည်ထင်ခဲ့ပေပြား အဝေးသို့ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်း၊ ရသေ့ကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့

မလား’

ဖထိက မေးလာလေ၏။

‘ကျွန်တော်တော့ ယုံတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်ချေတော့၏။

တကယ်လည်း ထိုငှက်ပျောသီးနက်ကို ကျွန်တော်တို့
သည် မိငယ် အိပ်ရာမှနီးလာလေသည်တွင် ရသေ့ကြီး အမှာရှိ
သလို ကျွေးလိုက်ပေ၏။

‘ဘယ်လိုအရသာရှိတုံး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

မိငယ်သည် ငှက်ပျောသီးကို ဝါးစားနေရာမှ...

‘ဖန်တယ်’

ဖြေလာ၏။

အတန်ကြာတွင်...

‘ချိုတယ်’

ပြောလာ၏။

ပြီးလေမှ...

‘ချဉ်လိုက်တာ’ဟု ပြောလေတော့သည်။

ထူးဆန်းသော ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးပါကလား။ ထို
ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို မိငယ် စားပြီးသည်နှင့် ရသေ့ကြီး ပြော

သလိုပင် မိငယ်တစ်ယောက် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက် နောင်
ဖြစ်လာချေတော့၏။

‘ဟာ... မိသဲ၊ မိစန်း ညည်းတို့ ငါ့ကို လူထူးလူဆန်း
လိုကြည့်နေကြပါကောလား၊ ကောင်မတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာတုံး’
သို့ဆိုသလို မိငယ်သည် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို
သတိရသွားပုံပင်။

‘ဟဲ့... ညည်း ငါတို့ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိပြီပေါ့’

‘အောင်မယ်... ငါက ညည်းတို့ကို ဘာမှမှတ်မိ ဖြစ်ခဲ့
လို့တုံး’

အလိုလေးဗျာ... သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် မိငယ်သည် သူဖြစ်
ပျက်ကြုံခဲ့သည်များကို သတိရပါလေမလား။

‘ကိုလင်း... ဘယ်လိုလဲ၊ မိငယ်ကို ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာ မေးစမ်းလို့ရပါ့မလား’

‘မေးကြည့်တာပေါ့ဗျာ’

သို့သာ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

‘သမီးကို မေးစရာရှိတယ်’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က မိငယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ
မေးလိုက်ချေ၏။ သည်တွင် မိငယ်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြန်
ကြည့်လာချေပြီး...

‘မေးကြည့်လေ၊ ဘာများလဲ’

‘သမီး နိုင်နဲ့ အမဲပစ်လိုက်သွားတာ မှတ်လား’

သို့အဲဒါကြောင့် မိငယ်တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်သွားလေ၏။ သို့ပေမည် ကမန်းကတန်း ကျွန်ုပ်တို့သည်
လိုက်ကာ...

‘အင်း... မှတ်မိပါတယ်၊ ဘာလို့တုံး’

‘မှတ်မိလျှင် ပြန်ပြောပြစမ်းပါ၊ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ပြီး
ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ပြီးတော့ နိုင်းရော’

သို့ မေးလိုက်ပြန်သည်တွင်မတော့ မိငယ်သည် ခေတ္တ
မျှ ငြိမ်သက်တွေဝေသွားလေပြီး...

‘သူ သေပြီ’လို့ ပြောလာချေတော့၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်
ပြီးပြလာလေ၏။

‘အားလုံးလိုလို သတိရပါတယ်၊ အားလုံးကို ပြန်ပြောပြ
ပါမယ်’လို့လည်း ပြောလာလေ၏။

‘နို့ဖြင့် သမီးရယ်၊ ဦးတို့ကို ပြောပြစမ်းပါလား’

သည်တွင် မိငယ်တစ်ယောက် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာ
ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို ကြည့်လာချေပြီး...

‘ပြောရတာပေါ့၊ မပြောလို့လည်း ဖြစ်မှာမှ မဟုတ်တာ’
လို့ ပြောလာလေတော့၏။ သည်သို့ဖြင့်...

တကယ်တော့ မိငယ်သည် နိုင်းကို ကျေနပ်ခြင်းတော့
ဖြင့် အလျှင်းမရှိပါချေ။ သည်ကောင်က ဘာမို့လို့ သူ့ကို မရှိ
သလို မမြင်သလို လုပ်နေတာပါလိမ့်။ ကျောင်းမှာဆိုလျှင်
ကောင်လေးများသည် မိငယ်ကိုတွေ့လျှင် သမင်လည်ပြန်မကြည့်
သူဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။ ပြီးတော့ သူတို့ကပင် သူမနှင့်ရင်းနှီး
မှုကို ဖန်တီးကြ၏။ ဒါကို သူမကသိ၍ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်
ပါလေလျှင် ကပ္ပာကသိပင် ချစ်ရေးဆိုလာတတ်ကြ၏။ ထိုသည်
ထဲတွင် သူမထက်မက ချမ်းသာသော ကောင်လေးများလည်း
ပါချေ၏။ ယခု နိုင်းသည် ဘာကြောင့်များ သူ့ကို ဖုတ်လေသည်
ငါးပိ ရှိစေခြင်းဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ သည်ကောင် သက်သက်ဟန်
လုပ်နေသည်များလား။ သို့လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ရှိစေတော့။
အခုတော့ တွေ့ပြီပေါ့။

‘အား...’

နိုင်ငံနောက်ကိုလိုက်ရင်း သူမ ခလုတ်တိုက်လဲသွား၏။
တကယ်တော့ ခလုတ်တိုက်မိသည်က အမှန်ဖြစ်ပြီး မထနိုင်
လောက်ခြင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ ထိုသည်ကို အခွင့်ကောင်း
ယူ၍...

‘အား... အ... နိုင်း လုပ်ပါဦး၊ ခြေထောက်လို့
မရတော့ဘူး၊ အီး... အီး... အား...’

လို့ မူယာမာယာအပြည့်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်ချေ၏။
သည်တော့လည်း နိုင်းတစ်ယောက် သူမ၏ပစ်ကွင်းသို့
တန်းဝင်လာချေတော့၏။

‘ဟင်... ခင်ဗျား တကယ်ပဲ ခြေထောက်နိုင်တော့
ပါတာလား၊ ဘယ်လိုလုပ်’

သို့ဆိုလျက် နိုင်းသည် သူမကို ပွေ့ထူလိုက်ချေ၏။
ထိုသည်ကို မိငယ်က အခွင့်ကောင်းယူ၍ သူ၏ဖေးမမှု
ဖြင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ချေတော့၏။

တကယ်တော့ ဒါတွေကို နိုင်း ခံနိုင်ရည်မရှိပါချေ။
ဖိုနှင့်မ ပူးပူးကပ်ကပ်ရှိနေကြခြင်း အတွေ့အကြုံမနည်း
လှသော မိငယ်က သိလိုက်လေ၏။

နိုင်းတစ်ယောက် ကြက်သီးတွေ ထလိုပါကလား။
အသားတို့ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခတ်နေပါကလား။

အင်း... နိုင်းတစ်ယောက် ဒီနီးဒလီနီးနတ် ဖမ်းစားခံ

ရလေပြီပဲ။

‘ရပါပြီ၊ ကျွန်မခြေထောက် ထောက်လို့ရပြီ’

သို့ မိငယ်က ပြောလိုက်သည်တွင် နိုင်းတစ်ယောက်
ကပျာကသိပ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ လူချင်းခွာလိုက်တော့၏။

‘တကယ်ရတာနော်’

‘ဪ... ရပါပြီ၊ သည်မှာကြည့်’ ဆိုလျက် မိငယ်
သည် ရှေ့ဝါးရုံနားသို့ လျှောက်ပြလိုက်ချေ၏။

‘ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့ပေမင့် နားပါဦးလား’

သို့ နိုင်းက ပြောလာလေ၏။

လေသံက ပျော့ပျောင်းသည်သာသွားပါကောလား။

‘အင်းလေ... ခဏနားနေလိုက်ချေလျှင်ဖြင့် ကျွန်မ
ရှေ့လျှောက် ကောင်းကောင်းသွားနိုင်မယ် ထင်တာပဲ’

သို့ မိငယ် ပြောဆိုကာ သစ်တံစပ်အခြေတွင် ထိုင်
ချလိုက်တော့၏။ နိုင်းသည်လည်း သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်လိုက်ချေပြီး...

‘သက်သောင့်သက်သာနေပါ’လို့ ကရုဏာသံဖြင့် ပြော
လာလေ၏။

‘ဖြစ်နိုင်လျှင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ခေါ်မလာသင့်ဘူး’

‘ကျွန်မက အမဲပစ်ချင်တာကိုး’

သို့ဆိုသလို မိငယ်က မူနွဲ့နွဲ့ ပြောလိုက်ချေ၏။

‘အင်းပေါလေ... မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊
ခုတော့ ခဏနားလိုက်ဦးနော်’

အလိုလေး... ကြည့်စမ်း။ လေသံတွေ၊ ပြောဟန်တွေ၊
ဂရုစိုက်ဟန်တွေ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲလာပါကောလား။
ဟီ... ဟီ...။ သည်သို့ဖြင့် နိုင်းနှင့် သူမသည် တွေ့စကလို
မဟုတ်။ ရင်းနှီးမှုပိုနိုင်မှာလား။ ဂရုစိုက်မှုလည်း ပိုလာချေ၏။
အတန်ကြာကြာ နားနေ စကားစမြည်ပြောကြလေပြီးမှ
ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်ဆိုရာတွင် နိုင်းတစ်ယောက် မိငယ်
ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် တောတိုးခဲ့လေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သည်တွင်...

‘ဟာ... နေဦးဗျ၊ ဟိုမယ်တွေလား၊ မလိုချင်ဘူးလား’

သို့ဆိုသလို နိုင်းက စမ်းချောင်းလေးနံဘေးရှိ ပျဉ်းမပင်
ကြီး အဖျားကိုင်တစ်ခုရှိရာသို့ ညွှန်ပြပြောလေသဖြင့် မိငယ်
လမ်းမော့ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေး... လှလိုက်တာ။ ကြည့်စမ်း... သစ်ခွပန်း
ပါကလား။

‘လိုချင်လား’

နိုင်းက လိုလိုလားလား မေးလေသဖြင့်...

‘ပန်းမကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ရှိခဲ့ပါတယ်’ လို့ ပြော
လိုက်၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း သည်မယ် ခဏနေဦးဗျ’ ဆိုလျက် နိုင်း
သည် ထိုအပင်ပေါ်သို့ မျောက်ကောင်လို သွက်လက်ဖက်လတ်
စွာ တက်သွားလေတော့၏။

‘အလိုလေး... လှလိုက်လေ’

သစ်ပင်ပေါ်မှ နိုင်း ပြန်ဆင်းလာသည့်အခါတွင် ဝါး
သစ်ခွပန်းပွင့်သာ မဟုတ်။ သစ်ခွပင်အုံပင် ပါလာလေ၏။

ထိုသစ်ခွမျိုး သူမ ယခုမှတွေ့ဖူးမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်တော့၏။

သစ်ခွပင်၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် သစ်ခေါင်းပေါက်
ထဲမှ ဇီးကွက်လေးတစ်ကောင် နားနေဟန် ဖြစ်တော့၏။ ပွင့်ဖတ်
အဖြူရောင်တွင် ခရမ်းရောင်ဖတ်များ ရှိချေပြီး မျက်ဆန်ကဲ့သို့
အနက်ရောင်ဝတ်မှုန်တံလေး ပါချေ၏။

သူမ လွန်စွာပီတိဖြစ်ရချေ၏။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင်လို့ သဘောထား
ပေးပါ’

‘ဪ... ရှင်... ဟုတ်ကဲ့’

‘ယုံမလားတော့ မသိဘူး၊ ကျုပ်က ဘယ်မိန်းကလေး
ကိုမှ အလိုမျိုး ပန်းမပေးဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်
မသိပါဘူး’

သို့ ပြောပြီး နိုင်းတစ်ယောက် မျက်နှာလွှဲသွားချေ၏။

ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်ပဲ။

ဟင်း... ဟင်း... သူမ သိလိုက်တာပေါ့။ သူမကို

နိုင် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြောင်း ပြောလာပါ
ကောလား။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

သို့သာ သူမ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲပါ၍ ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကိုတော့ ဝန်ခံရပေမည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာလက်စို့ အမဲတစ်ကောင်ပစ်
ပြီးမှ ပြန်ကြတာပေါ့’

သို့ဆိုသလို နိုင်းက ပြောလေ၏။

‘ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ ပစ်လို့ရလျှင် ပိုကောင်းတာပေါ့’

သို့ ပြောလျက် မိငယ်သည် သူ့ကိုသည့် လေးမြားကို
ပြ ပြောလိုက်လေသည်။

‘အခွင့်အရေးရတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ခင်ဗျား သားကောင်
ကို ပစ်ခွင့်ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘ရှင်...’

နိုင်း ဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့်။

‘ဪ... ဒီလိုလေ၊ ရှေ့နားကျ နားမယ်၊ ဒီတော့
ခင်ဗျားကို သေနတ်ပစ်သင်ပေးမယ်’

‘တကယ်ပြောတာလား’

တကယ်ပေါ့’

‘အိုရှင်... ဝမ်းသာလိုက်တာ’

သို့ သူပြောသလို မိငယ်ကို သေနတ်ပစ်သင်ရန်အလို့

ငှာ ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့်နေရာလေးတွင် ထိုင်နားလိုက်ကြ
ပြန်၏။

‘သည်ကနေ သားကောင်ကို တွေ့ပါဦးမလား’

သို့ဆိုသလို မိငယ်က နိုင်းကို နောက်ပြောင်ပြောလိုက်၏။

‘မရလျှင် မပြန်ဘူးပေါ့ဗျာ’

သို့နှယ် နိုင်းက ပြုံးစစ်မျက်နှာလေးဖြင့် ပြောလာချေ
၏။

‘အို... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်၊ စခန်းကိုတော့ မဖြစ်မနေ
ပြန်ရမှာပေါ့’

‘အဟား... စတာပါ၊ ပြန်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ လက်ချည်း
သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်
ရကိုရသွားကြရမယ်၊ အဲ... အဲဒီသားကောင်ကို ခင်ဗျားသဘော
ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘အလိုရှင်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာတုံး’

သို့ နိုင်းသည် သူပြောသလိုပင် မိငယ်ကို သေနတ်ပစ်
သင်ပေးလေ၏။ မိငယ်က ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ပေပဲ။ ဒုံးမဝေးလှပါချေ။ သေနတ်ကိုင်သည့်ပုံကအစ သင်ပေး
သူက စနစ်ကျသလို သူမသည်လည်း မကြာလိုက်သောအချိန်
ကလေးတွင် သူမ သေနတ်ကို စနစ်တကျကိုင်တွယ်ပုံ တတ်သွား
ချေ၏။ မောင်းတင်တတ်သွား၏။ ကျည်အိမ်အဖြုတ်အငယ် လုပ်

တတ်သွား၏။

သို့ပေမင့်လို့...

‘ချောက်...’

‘အားလားလား...’

ကျည်မဲ့ပစ်လိုက်တိုင်း သေနတ်၏ တွန်းကန်အားဖြင့်
နောက်လန်လဲသွားတော့၏။

သည်ခါတွင် နိုင်းသည် သူမကို ဆွဲထူလာချေ၏။

အတွေ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်၏။

တကယ်တမ်းကျတော့မူ မိငယ်သည်ပင် နိုင်းကို စိတ်
ဝင်စားလာသည်ဟု ထင်ရလေ၏။

ကြည့်တော့ကောင်းပေမင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လူ
တစ်ယောက်မဟုတ် ထင်ရပေမင့် စကားပြော ဘုဆတ်ဆတ်နိုင်
သည် ဆိုရပေမည်။

သူမနှင့် ယခု ဆက်ဆံလေသည်တွင် ထိုအရာများနှင့်
ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေပေ၏။

‘ကျည်ထည့်ပစ်ကြည့်ပါကလား’

သို့ဆိုတော့ သူမ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်
သွားတော့၏။

‘ကျည်အိမ်ကို ပြန်သွင်းလိုက်လေ’

ထိုသည်ကို သူမ တတ်သိပြီး မဟုတ်ပါကလား။ သို့
ကြောင့် ကျည်အိမ်ကို သေနတ်တွင် ပြန်စွပ်တပ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပြီ ပစ်တော့လေ၊ နေဦး... မောင်းတင်လိုက်ဦးလေ’

‘ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... ဟိုရှေ့က သစ်ပင်ကို မှန်
အောင်ပစ်လေ’

‘ဒိန်း...’

‘အား...’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ဟား... ဟား... ဟား...

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ထိတ်
လန့်တကြားဖြစ်သွားသည့်ပြင် သေနတ်၏တွန်းကန်အားကြောင့်
မိငယ် နောက်ပြန်လဲကျသွားချေ၏။ ထိုသည်ကို နိုင်းတစ်ယောက်
သဘောကျနေလေတော့၏။

‘သွား... ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ပစ်မှတ်မှန်သွားလား’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မှန်တာပေါ့၊ အဲ...’

လှမ်းပစ်တဲ့ အပင်ကိုတော့ မထိဘူး၊ တစ်လံလောက်ပဲ လွှဲသွား
တာ’

‘သွား... မုန်းတယ်’

သို့ဆိုသလို မိငယ်က လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိလေပြီးမှ
သူမမှားသွားသည်ကို သိသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့၏။

နိုင်းက ရိပ်မိသွားပုံရ၏။ သို့ပေမင့် မည်သို့မျှမပြော
လေဘဲ မသိလိုက်ဘာသာ နေလိုက်ကာ...

‘ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သဘော

ကျပြီး လောင်ရယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကဲ... ကဲ... နောက်
တစ်ချက် ပစ်ကြည့်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူပေးပါ့မယ်'

သို့ဆိုလျက် နိုင်းသည် မိငယ်ဆန်နတ်ကိုင် ချိန်ရွယ်နေ
သည်ကို နောက်မှနေ၍ ကူညီထိန်းသိမ်း ကိုင်ပေးပေးပြီး...

'ပစ်ကြည့်လေ'

'ဒိန်း...'

'ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ တွေ့လား... သေချာ
ကြည့်၊ သစ်ပင်ကြီးကို မှန်သွားတယ်'

'ပစ်ကြည့်လေ'

နိုင်းက သူမနောက်မှ ဖယ်ခွာသွားလိုက်၏။ မိငယ်
သည် ဆန်နတ်မောင်းတင်လိုက်ပြန်ပြီး သစ်ပင်ကြီးကို မှန်းပစ်
လိုက်ပြန်၏။

'ဒိန်း...'

'ဟာ...'

'လွဲသွားပြန်တယ်'

'ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...'

ဟင်း...'

'ဘာရယ်တာလဲ'

'ဪ... ဟန်းတိမ်မတတ်ခင် ရွှေခိုးသင်သူလို ဖြစ်နေ

လို့ပါ'

'ရှင်းအောင်ပြောပါ နိုင်းရယ်'

'ဪ... သည်က လက်ထပ်သင်ပေးတာကို အသား
ကျအောင်တော့ဖြင့် မလုပ်သေးဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှ
ပြီထင်ပြီး...'

'အို... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ နို့ဖြင့်လည်း ကျွန်မ
အမှားပဲ ထားပါလေ၊ ကဲ... ကဲ... ဆက်သင်ပေးစမ်းပါဦး၊
စခန်းပြန်ရောက်လျှင် ဟိုကောင်မနှစ်ယောက်လုံးကို ကြွားချင်
လို့ပါ'

သို့ဆိုတော့ နိုင်းသည် သူမနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ
လက်ကိုင်ခြေကိုင်ဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပေးလေ၏။

သို့ သင်တန်းအချိန်ကလေးတွင် မိငယ်တစ်ယောက်
ရင်ဖိုရချေ၏။ နိုင်းတော့ဖြင့် မသိပါချေ။

သို့ဆိုတော့ နိုင်း၏ ရင်ခွင်အတွင်း ခုလိုပုံစံနှင့်မဟုတ်ဘဲ
သမီးရည်းစားအနေဖြင့် ခိုဝင်စိတ်ပင် ဖြစ်မိချေတော့၏။

တကယ်တော့ နိုင်းသည်လည်း သူမကို ယခုလိုပုံစံဖြင့်
မဟုတ်လေဘဲ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရင်ခွင်တွင်းသွင်း၍
ပွေ့ဖက်ထားလိုစိတ် ဖြစ်နေလေသည်ပဲ။

'ဒိန်း...'

'ဒိန်း...'

'ဒိန်း...'

အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ သင်ပြပေး၏။ ကြာလာသော်
အသားကျလာသည်ဟုပင် ဆိုရချိန်မည်။ ပစ်မလွဲ ဖြစ်ခဲ့သလိုပင်။

‘ဟူး...’

နိုင်: သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ရပြီ’

သို့ဆိုတော့ မိငယ်သည် တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်
လွတ်ပစ်ကြည့်လိုက်ချေတော့၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...
ဖြောင်း...’

‘သိပ်တော်တယ်’

နိုင်:က ချီးမွမ်းစကား ဆိုလာချေ၏။

‘တော်တယ်နော်... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...
သစ်ပင်ကြီးကိုတောင် မှန်အောင်ပစ်နိုင်ပြီ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...
ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

မညသို့ပင်ဖြစ်စေ တကယ်ပဲ မိငယ်တစ်ယောက်
တစ်ကိုယ်တော် လက်မှန်းတည့် ပစ်တတ်လေပြီ ပြောရချိန်မည်။

‘ပစ်ကြည့်ပါဦး သည်တစ်ချက်’

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ... သိပ်တော်တယ်’

‘ဒါ ရှင့်ကျေးဇူးလေ’

‘သည်တော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားအပေါ် ကျေးဇူးဆိုတာ
ကြီး တင်နေပြီပေါ့’

‘အင်းပေါ့’

‘နို့ဖြင့် ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်မလဲ’

‘ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လဲ၊ ပြော’

‘ပြောရင်လည်း ဖြစ်မှာမို့လို့လား’

‘နိုင်:ကတော့ ပြောကြည့်လေ၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာ
ဆိုလို့ကတော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့’

သို့နှယ် မိငယ်ကပြောပြီး ပြုံးစေမျက်နှာလေးဖြင့်
ကြည့်နေလေ၏။ သည်တွင် နိုင်းသည် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွား
သည်မသိ။ လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ကာ တစ်ဖက်သို့
လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

‘ဖူး...’

‘ဟိတ်... ဟိတ်... ဘာလို့လဲ၊ ကျေးဇူးမဆပ်ခိုင်း
တော့ဘူးလား’

သို့ မိငယ်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်လေ၏။

‘အကြွေးပဲ မှတ်ထားချေတော့ဗျာ၊ ကဲ... လာ...
ရှေ့နားသွားလိုက်ကြစို့၊ သည်တစ်ခါ နှောကောင်တွေလျှင်
စခန်းအတွက် ပစ်သွားမယ်၊ ပြီး နောက်ထပ် တစ်ကောင်ထုပ်
ရှာပြီး ခင်ဗျားကို ပစ်ခိုင်းမယ်’

‘ဟင်... တကယ်ပြောတာလား၊ အဲ... နို့ဆိုလျှင်ဖြင့်
သိပ်ဝမ်းသာရပြီပေါ့ရှင်၊ ကဲပါလေ... ရှင် ကျွန်အပေါ်
အကြွေးတင်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်ပြီ... လတ်တစ်လော သားကောင်

ပစ်သွားကြမယ်၊ နောက်မှ တင်နေတဲ့အကြွေးကို ကျွန်မ အတိုး
အရင်းပေါင်းပြီး ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ သည့်အတွက် ရှင် ဝမ်းသာရ
မှာပါ၊ ရှင်က ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်စေချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
ရှင်မပြောလည်း သိနေတယ်ဆိုလျှင် ယုံမှာလား၊

‘ဗျာ... တကယ်ပြောတာလား၊ ကျုပ်ရင်ထဲ ဘာရှိနေ
တယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့’

‘အလိုလေးရှင်... အဲလောက်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

‘ဟင်... ကဲ... ကဲ... လာ... ဟိုရှေ့တောင်ကြော
အခြေကို သွားကြမယ်၊ အဲဒီမယ် ချေကောင်တစ်ကောင် ဖြတ်
ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်တယ်’

သို့ဆိုလျက် နိုင်းသည် ရှေ့မှထွက်သွားလေတော့သဖြင့်
မိငယ်သည်လည်း နောက်မှလိုက်သွားတော့၏။

သို့ပေမယ့်လို့ သေနတ်သည် မိငယ်လက်ထဲ၌သာ ရှိနေ
တော့၏။ သို့ဆိုတော့ သားကောင်ကိုတွေ့လာလျှင် သူ လျှပ်တစ်
ပြက်ပစ်ခွင့်ရလိုက်မည် မဟုတ်သဖြင့်...

‘သေနတ်ပေးချေ’ဆိုလျက် နိုင်းက မိငယ်ထံမှ သေနတ်
ကို တောင်းယူလိုက်ချေတော့၏။

ကဲကောင်းသည်ဟု ပြောရချိန်မည်။ ထိုတောင်ကြော
အခြေသို့မရောက်မီ ချေကောင်ကို တွေ့လေသဖြင့် နိုင်းက လျှပ်
တစ်ပြက် ပစ်လိုက်၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...’

မိငယ်က ဂုဏ်ပြုလိုက်၏။

‘တော်တယ်၊ တော်တယ်’

‘ကဲ... အဲဒီ ချေသေကောင်ကို သွားထမ်းခဲ့မယ်၊
သည်ကပဲ စောင့်နေချေ’

‘ဟုတ်ပြီလေ’

သို့ဆိုလျက် မိငယ်သည် နံဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြေ
လေးတွင်ရှိ ဂမုန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် သွားထိုင်လိုက်၏။

နိုင်းသည် ချေကောင်သေလေးရှိရာသို့ သွက်လက်သော
ခြေလှမ်းဖြင့် သွားလိုက်လေ၏။ မကြာလိုက်သောအချိန်တွင်
နိုင်း ပြန်ရောက်လာကာ ချေသေကောင်လေးကို ပေးလာချေ၏။

‘ဘုတ်...’

မိငယ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် ပစ်ချလိုက်၏။

‘ဟယ်... သနားစရာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့’

ချေကောင်သေလေးကိုကြည့်၍ မိငယ်က စုတ်သပ်ပြော
လိုက်၏။

‘ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်
မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ကျုပ် သည်ချေကောင်လေးကို
မပစ်ချင်ပါဘူး၊ အဲလို မပစ်ဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် စခန်းရှိ ကျန်ခဲ့တဲ့
သုံးယောက်လုံးအတွက် စားစရာ ဓာတ်မှန်မှာ မဟုတ်တော့လားလေ’

အလိုလေး... အလိုလည်း ဟုတ်ပေသားကလား။

‘ကဲ... ခဏနားပြီးလျှင် သွားကြမယ်’

‘ဟင်... ရှင်ပြောထားတယ်လေ၊ ကျွန်မပစ်ဖို့ ဘယ်

လိုတုံး’

‘ကျုပ်က ပေးထားတဲ့ကတိကို မဖျက်တတ်ပါဘူး၊

ခင်ဗျားသာ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့အချိန်ကျ မသိချင်ယောင် မဆောင်နဲ့ ပေါ့ဗျာ’

‘ဪ... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဒါလား၊
ဖြစ်ရမှာပေါ့နော်၊ ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို မဖြစ်မနေ ကျေးဇူးဆပ်
မှာပါ’

သို့ဖြင့် ခဏတာ နားလိုက်ကြချေပြီးနောက် ထိုနေရာ
လေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ဆိုတော့ နိုင်းသည် ရှေ့မှ တောတိုးသွားရင်း ချေ
ကောင်သေလေးကို ထမ်းပိုးခဲ့ချေ၏။

မိငယ်က နောက်မှ သေနတ်ကိုထမ်း၍ လျှောက်ခဲ့
သည်။ သည်တော့ သူမ၏ လေးမြားသည် စလွယ်သိုင်းထား
သည်ဖြစ်၍ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ဖြင့် မကြာခဏ ပြီးလေ
သဖြင့်...

‘ရှုပ်ပါတယ်’ဆိုလျက် မိငယ်သည် လေးမြားကို ပစ်
ထားခဲ့လေတော့၏။

သို့ဖြစ် သူတို့သည် ဝါးသုန်းတောသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

‘အဲ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်’

ရှေ့မှသွားနေသော နိုင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းပြ
လေ၏။ မိငယ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင်...

‘ဟင်... အဲဒါ ဘာကောင်ကြီးလဲ’

သူမ မြင်လိုက်သည်မှာ မည်းမည်းသတ္တဝါကောင်
ဖြစ်၏။ ဝါးသုန်းတောအတွင်းမှ ကုန်းကုန်းကွေ့ဖြင့် သွားနေခြင်း
ဖြစ်၏။ သွားနေခြင်းဆိုရပေမည် တကယ်တော့ သူတို့ထံ လာနေ
ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဝံကောင်လေ’

‘ဟင်...’

သို့ဆိုတော့ မိငယ် ထိတ်လန့်သွား၏။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ဝံကောင်ဆိုတော့ လန့်သွားပြီလား၊ မုဆိုး
လုပ်ချင်တယ်ဆို၊ မုဆိုးဆိုတာ သားကောင်ကိုတောင် မတွေ့မနေ
လိုက်ရှာကြတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်မယ် သူတို့ကို သတ်ပစ်ဖို့
အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးပိုင်ဆိုင်ထားတာပဲ၊ ဘာကို ကြောက်
ရမှာတုံး၊ ခင်ဗျား မုဆိုးတစ်ယောက်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား၊
လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်ရှိနေတာပဲ’

သို့ဆိုတော့ သူမ သိလိုက်ပြီဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်...

‘ဖြစ်ပါ့မလား’လို့ မေးလိုက်၏။

‘ဘာမဖြစ်ရမှာတုံး၊ စောစောက သစ်ပင်ကို ပစ်လိုက်
တိုင်း မလွဲခဲ့တာလေ၊ ခုလည်း သည်ကောင်ကြီး သည်ကိုလာနေ

တာ၊ ကျုပ်တို့ကို မြင်ပုံမပေါ်ဘူး၊ သည်တော့ သည်ကနေ
စောင့်ပစ်ရုံပေါ့၊ အ... နီးလာလေ ပစ်ကွင်းလွယ်လာလေပဲ၊
ဘာမှစိုးရိမ်နဲ့၊ ကျုပ် ရှိတယ်၊ ပစ်ကြည့်ပါလား'

'အင်း... လုပ်ကြည့်သေးတာပေါ့'

သို့ဆိုလျက် မိငယ်က သေနတ်ကို လှမ်းပေးလေတော့
၏။

'ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ညည်း ပစ်မှာလေ'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ သေနတ်မောင်းတင်ပေးစမ်းပါ'

'အလိုလေးဗျာ... မုဆိုးပဲ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း
ရှိနေတယ်လို့သာ တွေးထားချေ၊ သည်တော့ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်
ချေပေါ့'

'အဲလိုဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ'

'ချောက်...'

သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်ပြီးနောက် ဝံကောင်လာ
ရာလမ်းဘက် လှမ်းချိန်လိုက်ချေ၏။ ဝံကောင်သည် ကုန်းကုန်း
ကွကွဖြင့် သူမတို့ရှေ့တည့်တည့်သို့ လာနေခြင်းဖြစ်၏။

'စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား'

မိငယ်တစ်ယောက် တန်လှုပ်နေသည်ဖြစ်၍ သို့ဆိုသလို
နိုင်းက သတိပေးလိုက်၏။

'ဘာကြောက်စရာလိုဘူး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ တဖြည်း
ဖြည်း နီးလာပြီ၊ ကျုပ်က ပစ်ဆို ပစ်လိုက်ချေတော့'

'အင်း...'

သို့သာ ပြောလိုက်ပေမင့် သူမ စိုးရိမ်နေ၏။ ပစ်မှတ်
အကွာအဝေးသည် စောစောက သစ်ပင်ကို အပစ်ကျင့်နေသည်
လောက် ရောက်ရှိလာပေပြီ ဖြစ်၏။

သူ့ကိုယ်သူတော့ အားပေးနေလိုက်၏။

'ငါ အဲဒီလောက် အကွာအဝေးရှိတဲ့သစ်ပင်ကို ပစ်တိုင်း
ထိနေတာပဲ၊ ခု ဘာလို့မထိရမှာတုံး'

သို့ပေမင့် သူမ စိုးရိမ်နေ၏။

'ဒါက တစ်မျိုးလေ၊ လှုပ်ရှားနေတာ၊ သစ်ပင်တုန်းက
ထီးတည်းငြိမ်သက်ရှိနေတဲ့ ပစ်ကွင်းလေ'

'ပစ်... ပစ်ချေတော့၊ ပစ်တော့လေ'

'ဒိန်း...'

ပစ်ပါတော့ဆိုလေသဖြင့် ပစ်လိုက်ရချေ၏။

'ဟာ...'

'ဒိန်း...'

သူမ၏ပစ်မှတ် လွဲချော်သွားတော့၏။ သို့ကြောင့် ဝံ
ကောင်သည် ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့်
ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်သွားသည် ဆိုပေမင့် ဝံကောင်
ပြေးထွက်လာသော နေရာသည် သူတို့ရှေ့တည့်တည့်ပင် ဖြစ်ချေ
တော့၏။

ဘုရားရှေ့... နိုင်းသည်လည်း အံ့သြသွား၏။ သူ့ယဉ်

ထားသည်မှာ ဝံကောင်ကို မလွှဲမသွေ ထိမှန်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါမူ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ပြေးထွက်သွားပေမည်။ ယခုကား သို့မဟုတ်ပါကလား။ သူတို့ရှေ့တည့်တည့်သို့ တစ်စွတ်ထိုးပြေးလာနေခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်လာသည် မဟုတ်ပေ ငြား သူပြေးလမ်းတွင်ရှိသော အတားအဆီးတို့ကို ဖယ်ရှားတိုက်သွားနိုင်လေသဖြင့်...

‘ပြေး... ပြေး... ပြေး...’

သို့ဆိုလျက် နိုင်သည်လည်း ပခုံးထက်ထမ်းလာသော ချေသေကောင်လေးကို ဝံကောင်ထံသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ကာ ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ဘုရားရေ... သည်တော့ မိငယ်သည်လည်း နိုင်းထွက်ပြေးရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့၏။

မိငယ်တစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးခဲ့လေ ခြင်းကြောင့် ချုံပုတ်သစ်ပင်တို့ကို ဖယ်ကာ ပြေးခဲ့ရပြီး ဝါးသုန်းတို့ကို ဝိုးဝှေ့ပြေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ခလုတ်တိုက်လဲပြီသည်လည်း ရှိချေ၏။

သို့ပေမည်လို့ သူမ ကံကောင်းသည်ဟု ပြောချိမ့်မည်။ သူမ ကြောက်လန့်တကြားသာလျှင် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးခဲ့ပေမင့် ဝံကောင်ကတော့မူ သူမနောက် လိုက်ပါခဲ့ခြင်း မရှိပါချေ။

နိုင်းနောက်ပဲ ပြေးလိုက်သွားလေသည်ပဲ။

သူမနောက်ပါမလာသည်ကိုတော့ သိလိုက်ချေ၏။

‘ဟူး...’

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

‘ဟောဟဲ... ဟောဟဲ... ဟောဟဲ... ဟူး... ဟူး...’

သူမ မောဟိုက်နေ၏။

ခုလို ငြိမ်သက်နေလိုက်တော့လည်း ခွန်အားတွေ ပြန်ပြည့်လာသည်ဟု ထင်မိ၏။

အတန်ကြာ အမောဖြေပြီးလေမှ ဘုရားရေ... နိုင်းတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါတော့ကလား။ သို့ကြောင့် နိုင်း ပြန်လာနိုး သူမထံ ရောက်လာနိုး စောင့်နေလိုက်၏။

နိုင်း ပြန်မလာတော့ပါကလား။ သည်တော့မှ သူမ တွေးပူမိ၏။

နိုင်း လာမခေါ်လျှင် တောတောင်ထဲတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းပါကလား။ နေလည်း ဝင်နေပြီဖြစ်၏။

နိုင်း ပြန်မလာနိုင်။ သူမသည်လည်း စခန်းပြန်လမ်းကို မမှတ်မိလေသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ညအိပ်နေရပေဦးမည်။ ဘယ်လိုပြန်နိုင်မှာတုံး။ သူမတစ်ယောက်တည်းရယ်။ သို့ တွေးမိသဖြင့် ပို၍အားငယ်လာရပေတော့၏။ ငိုချလိုက်တော့၏။

‘အီး... အီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိ၏။
သို့ပေမည်လည်း နှိုင်းကား ပေါ်မလာပါချေ။

အတန်ကြာ အားရအောင် ငိုလိုက်ချေပြီးနောက် သူမ
ကိုယ်သူမ ဖြန်သုံးသပ်မိတော့၏။

ငိုနေလို့ ဘာဖြစ်လာမှာတုံး။ သည်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ကို
လာရောက်နှစ်သိမ့် အားပေးမယ့်သူမှ မရှိတာချည်း။ အငို အငို
ပေပေပေါ့။ အားလုံးက တိရစ္ဆာန်တွေပဲဖြစ်ကြတာဆိုတော့ သူ
ငိုတာကို ဘာသိကြမှာတုံး။ ဘယ်လို နှစ်သိမ့်တတ်ကြမှာတုံး။
ဘယ်လိုလုပ် အားပေးတတ်ကြမှာတုံး။ အခန့်မသင့်လျှင် သူမကို
အန္တရာယ်မြဲလာနိုင်ပေ၏။

သို့တွေးလိုက်ပြီးသည်နှင့် သူမသည် အငိုရပ်လိုက်၏။
လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

‘ငါ့မယ်၊ ဒါရှိနေတာပဲ၊ ဘာကြောက်စရာလိုတုံး’

သို့ တွေးမိသွားသည်ဆိုပေမည်...

ဘုရားရေ... ကျည်ကော ရှိပါသေးရဲ့လား။

သူ ကျည်အိမ်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။

‘တော်ပါသေးရဲ့’

ကျည်အိမ်အတွင်း ကျည်အတော်ရှိသေး၏။

သူမ လုံးဝစိတ်ဓာတ်ကျသွားခြင်းတော့ မရှိ။ ကျည်အိမ်
ကို ဖြန်တစ်လိုက်၏။

သူမထံ သေနတ်ကြီးရှိပေငြား အင်အားမရှိတော့ ဘာ

လုပ်ရမှာတုံး။ သူမ လွန်မင်းစွာ စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ ကဲ...
သူမ ဘာလုပ်သင့်လဲ။ ဘာလုပ်ရမှာတုံး။ သည်ကနေ စခန်းပြန်
ရဲ့ပေါ့။

စခန်းကို မမှတ်မိ။ သို့ပေမည် ခြေဦးတည်ရာ ထွက်
သွားတော့၏။ သို့ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးကာ ထိုနေရာလေးမှထွက်
ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ဟင်...’

ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူတစ်
ယောက် သူမထံ လျှောက်လာနေ၏။ သည်လူက နှိုင်းဖြစ်ချေ
သဖြင့် သူမ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားမိတော့၏။

ဘုရားရှင်က သူမကို ပစ်ခတ်ထားပါကလား။

ဝမ်းသာလိုက်တာ။

‘ဟေး...’

‘ဟေး...’

‘ဟေး...’

ကြည့်စမ်း... သူမကို လိုက်ရှာနေတာပါကလား။

‘ဟေး...’

သို့နှယ် ကျွန်မက လှမ်းအော် လက်လှမ်းပြလိုက်၏။
နှိုင်း သူမကို တွေ့သွားပေပြီ။ အားရဝမ်းသာဖြင့် သူမထံ ပြေး
လာချေ၏။

ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ကို နောက်လိုက်ပေဦးမှ။ သူမ

ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်ကြောင့် နိုင်းကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်
ရန်ပင် စိတ်ကူးရလိုက်သဖြင့် သေနတ်ကို အကျအနက်ိုင်၍
သူ့ထံပြေးလာနေသည့် နိုင်းထံသို့ လှမ်းထိုးချိန်လိုက်၏။ နို့ပေမင့်
ကျည်အိမ်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။

နိုင်းတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကြောက်သွားလိမ့်မလဲ။
ဘယ်လောက်အံ့အားသင့်သွားလိမ့်မလဲ။

နေပါစေ။ အနားရောက်လာမှ သေနတ်မောင်းခလုတ်
ကို ညှစ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်က ‘ဒိန်း...’ လို့ အော်လိုက်မှ...

သူမ ကျည်အိမ်ဖြုတ်ထားသည်ပဲ။ ကျည်မရှိသည့်
သေနတ်က ဘယ်လိုလုပ် ကျည်လွှတ်ထွက်နိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

နိုင်းသည် သူမထံ အားရဝမ်းသာ ပြေးလာရင်းမှ သူမ
က သူ့ကို သေနတ်ချိန်ရွယ်ထားသည်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွား၏။
ရပ်တန့်သွား၏။

သို့ပေမင့် သူမနှင့် သူ ပေ ၅၀ အကွာလောက်သာ
ရှိချေတော့၏။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဒါ ဘာလုပ်တာတဲ့၊ မနောက်နဲ့လေ’
မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွား၏။

ထိုသည်ပုံစံကိုတော့ဖြင့် သူမ လွန်မင်းစွာ သဘောကျ
သွားလေ၏။ သူ ကျည်အိမ်ဖြုတ်ထားသည်ကို နိုင်း မသိသေးပါ
ကလား။ သို့ကြောင့် သူမက ထိုသည်စိတ်ကူးထားလေသည့်

အတိုင်း မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်ချေပြီး ပါးစပ်မှ
‘ဒိန်း...’ လို့ အော်လိုက်ပေမည်ပေါ့။

‘ဟဲ့... မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့’

နိုင်းက သို့နယ် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ပြောနေသည့်
ကြားမှ သူမက သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်ချေ
၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဟင်...’

အလိုလေး... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

‘ဒိန်း...’ ဆိုသည်မှာ သူမပါးစပ်မှ အော်လိုက်ခြင်း
မဟုတ်။ အော်ဖို့ပင် သတိမရလိုက်သည်ပဲ။

ဘယ်လိုကြောင့် ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံ
ကြီး နားကွဲလှမတတ် ထွက်လာရပါလိမ့်။ ပြီးတော့ နိုင်းသည်
လည်း မြေသို့လဲပြိုကျသွားရတာပါလိမ့်။

သူမ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွား၏။

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုများ ဖြစ်လာချေသည့်ကြားမှ နိုင်း
ထံ ပြေးသွားပွေ့ထူလိုက်၏။

ဘုရားရေ... ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး သွေးတို့ စိုရွှဲနေပါ
ကောလား။

နိုင်းက သူမကို နာကျင်သည့်ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့်
ကြားမှ အံ့သြတကြီးကြည့်နေလေ၏။

မျက်ရည်တို့ စီးကျနေလေ၏။

‘ဘာလို့များ...’

သို့ တိုးညှင်းသောအသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

‘ကျည်အိမ်တစ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့ အဲလို ဖြစ်သွားရတာလဲဟင်’

သို့ သူမ ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောလိုက်မိ၏။

‘သေနတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ညည်း မသိတာတွေ အများ ကြီးရှိသေးတယ်။ သေနတ်ဆိုတာ အသုံးချတတ်လျှင် မိတ်ဆွေ၊ အသုံးမချတတ်လျှင် အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ ရန်သူပေါ့၊ ပြီးတော့ သေနတ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ နောက်ပြောင်ကျိစယ်မှု မလုပ်ရဘူး၊ သေနတ်က နတ်ကြီးတယ်’

သို့သာပြောပြီး နိုင်းတစ်ယောက် အသက်ထွက်သွား လေတော့၏။

‘ဘုရားရေ...’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မိငယ်ပြောပြသည့် အကြောင်းကို အကြွင်းမဲ့ လက်ခံလိုက်ကြတော့၏။

သူမ လိမ်လည်ပြောနေခြင်း၊ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြောနေ ခြင်း မဟုတ်သည်ကိုသိလိုက်ချေတော့၏။

တကယ်တော့ သို့အဖြစ်မျိုး ဖြစ်တတ်လေသည်ပဲ။

သေနတ်အကြောင်းကို မိငယ်က ဂဃနဏ မသိ၍ ဖြစ်ပေ၏။ သေနတ်ကျည်အိမ် ဖြုတ်လိုက်သည်ဆိုပေမယ့် ကျည်

တစ်တောင့်က ကပ်၍ကျန်တတ်သည့်ရိုင်ဖယ်သေနတ်အကြောင်း ကို သူမ မသိခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

သူမက ဘာသိမှာတုံး။ သေနတ်ပစ်တတ်တာတောင်မှ နေ့ပင်မကူးသေးသူ မဟုတ်ပါကလား။

အင်း... တရားသဘောနဲ့ကြည့်လျှင် နိုင်းသည် သေနေ စေလေသူဖြစ်လေပြီး မိငယ်သည် သည်နေ့ သည်အချိန်တွင် ဒုက္ခဖြစ်ရမည့်အချိန် ကျရောက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ကံကြမ္မာဖန်တီးရှင် သေမင်း၏ အရွေးချယ်ခံဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်သွားရခြင်းပင်။

သူ့ဟာနှင့်သူတော့ ဟာမိုနီ ဖြစ်နေသည်ပဲ။

အချိန်ကိုက်ပေပဲပေါ့။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မိငယ်တစ်ယောက် လူသတ်မှု အကျိုး ဝင်သွားလေပြီပဲ။ သို့ဆိုတော့...

ဇာတ်ဝရံသတ်အား လေးစား

ကြိုးစားလျက်

ကိုပိုက်

၁၉.၁.၂၀၀၈